RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN

Playlist pentru
Nick și Norah

CE ZICI DE O NOAPTE CU
NICK ȘI NORAH LA NEW YORK?

FICTION CONNECTION

TREI

Un volum proaspăt, inteligent, amuzant și, în ciuda limbajului licențios pe alocuri, deloc lipsit de duioșie. O carte pentru tinerii și neliniștiții de toate vârstele.

„Nu-i destul să stai singur pe trotuar și să compui un cântec pentru o fată, dacă n-ai tupeul să încerci măcar să vorbești cu ea."

R. COHN & D. LEVITHAN

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Rachel Cohn &
David Levithan

Playlist pentru Nick și Norah

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Teodora Nicolau

Coperta: Faber Studio

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ana Maria Tamaş
Elena Biţu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COHN, RACHEL
Playlist pentru Nick şi Norah/ Rachel Cohn, David Levithan ; trad.: Bogdan Perdivară. - Bucureşti : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-134-9
I. Levithan, David
II. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Nick & Norah's Infinite Playlist
Autori: Rachel Cohn şi David Levithan

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 [illegible]
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-134-9

Pentru Martha şi adevăratul Nick

Lista pieselor de mulțumire

1. Tina Turner – „The Best" (pentru Jennifer Rudolph Walsh, Lisa Grubka și Katie Glick)
2. Ray Charles – „You Are My Sunshine" (pentru Alicia Gordon și Bari Zibrak)
3. Lucinda Williams – „2 Kool 2 B 4-Gotten" (pentru Lorene Scafaria)
4. Belle & Sebastian – „Wrapped Up in Books" (pentru Jack Martin)
5. Prince – „Nothing Compares 2 U" (pentru Joe Monti)
6. Elvis Costello – „Alison" (pentru Allison Wortche)
7. The Cure – „Pictures of You" (pentru Melissa Nelson și Isabel Warren-Lynch)
8. Louis Armstrong – „A Kiss to Build a Dream On" (pentru toți oamenii cumsecade din Knopf)
9. The Beatles – „Paperback Writer" (pentru dragii noștri prieteni scriitori)
10. Julie Andrews – „The Sound of Music" (pentru familiile noastre iubitoare)

11. Rufus w/ Chaka Khan – „You Got the Love" (pentru Stephanie şi Al)
12. Kylie Minogue – „Can't Get You Out of My Head" (pentru Billy şi Nicolicious)
13. Jens Lekman – „You Are the Light (By Which I Travel into This and That)" (pentru Nick)
14. Kelly Clarkson – „Miss Independent" (pentru Anna)
15. Q and Not U – „Wonderful People" (pentru Martha)
16. The Magnetic Fields – „How Fucking Romantic" (pentru Nancy)

1. Nick

Ziua începe în toiul nopții. Nu dau atenție decât basului din mâna mea și zgomotului din urechi. Dev țipă, Thom se zbuciumă nebunește, iar eu sunt cronometrul, sunt ăla care ia chestia asta numită muzică și o pune împreună cu chestia numită ritm. Eu sunt tic-tacul, eu sunt bătaia, eu sunt în spatele fiecărei părticele din momentul ăsta. Baterist nu avem. Dev și-a smuls cămașa de pe el, Thom se încovoaie, gârbovit de sunete, iar eu sunt în spatele lor, eu sunt generatorul. Ascult și n-ascult, fiindcă ce cânt nu-i un lucru la care să mă gândesc, e ceva ce simt cu tot corpul. Ochii tuturor sunt pe noi. Sau, cel puțin, așa îmi imaginez, cuprins de febra scenei. E o încăpere mică, noi suntem un zgomot mare, iar eu sunt basistul ne-gay dintr-o trupă de queercore, un tip care umple camera cu tonuri joase în vreme ce Dev cântă, răcnind, *Să fut Sistemul/Fut Sistemul/Așa aș vrea să fut Sistemul.* Punctez, împung, pocnesc aerul cu trupul, în vreme ce degetele îmi apasă tare pe coarde. Din mine emană sudoare, ranchiună și hămeseală. E o descătușare sau o pledoarie pentru descătușare. Dev se vaită acum, modulat, Thom se lasă brusc la pământ și, cu toate că nu

–

mișc picioarele, e ca și cum aș goni din răsputeri. Mă uit dincolo de lumini și văd lume agitată, văd oameni care țopăie, care se uită cum Dev își bagă în gură microfonul și continuă, așa, să țipe versurile. Mă năpustesc spre ei cu corzile, îi înec în valuri sonore, fac ritmul atât de gălăgios, încât trebuie să-l audă. Sunt mai puternic decât cuvintele și mai mare decât cutia în care mă aflu, apoi o zăresc pe ea în mulțime și ceva în mine se rupe.

I-am tot zis, în pula mea, să nu vină. Cât și-a făcut de lucru cu mine, cât m-a făcut mici fărâme, m-am tot rugat să pot păstra bucățica asta. *Te rog, nu veni la concerte. Nu vreau să te văd acolo.* Și-a zis că da, și atunci n-a fost minciună. Dar, la un moment dat, s-a prefăcut într-o minciună, fiindcă uite-o acolo, iar degetele mele nu-și mai găsesc locul, simt că fierbințeala concertului scade, și în mine totul se transformă din răcnet în boceală — și toate astea în timpul cât îmi ia să-i zăresc conturul buzelor. Și apoi văd — nu, băga-mi-aș, nu — că nu-i singură, că-i cu un tip, și-s sigur că o să zică, după aceea, că a venit să mă vadă cum cânt, deși n-am niciun dubiu că, de fapt, a venit ca eu s-o pot vedea. *S-a terminat,* asta mi-a spus, păi nu-i asta cea mai mare minciună din toate? Mă poticnesc în note, Dev a intrat pe versul următor și Thom cântă un pic mai rapid decât ar trebui, așa că trebuie să-l prind din urmă, în vreme ce ea se sprijină de tipul ăla și dă din cap de parcă pentru ea ar fi muzica, numai că, de fapt, i-aș lua toată muzica și i-aș da la fel de multă tăcere pe câtă durere mi-a dăruit ea mie.

Încerc să mă țin după Dev și Thom. În seara asta ni se spune *Lepădăturile,* dar numele-i nou, probabil că n-o să țină nici trei concerte până ce-o să apară Dev cu altul. Deja am fost *Pornoșag, Batistele Negre, Coaforii Răzbunători*

și *Nu-i Treaba Ta*. Nu mă folosesc de votul meu decât ca să mă opun celor mai idioate dintre ideile lui Dev („Mă omule", a trebuit să-i spun, „nimeni nu vrea să vadă o trupă numită *Dureri de sulă*"). Dev e cu piercinguri peste piercinguri, cu tatuaje peste tatuaje și are felul său de-a se purta cu punkiștii îngălați care vin la spectacolele noastre, băieți care nu știu că o să vrea să se mozolească cu tipul provocator care țipă la microfon *Cât de mare ți-e cucul, păsărel?* Dev e dintr-un orășel din New Jersey pe nume Lodi, și mi se pare la fix, fiindcă nu-i altceva decât inversul lui „idol". Thom e din South Orange, și nu are „h"-ul în nume decât de vreo două luni. Eu sunt din Hoboken, cât de aproape poți să fii de metropolă fără să fii, de fapt, în metropolă. În asemenea nopți aș fi în stare să trec Hudsonul înot, dacă trebuie, numai ca să ajung în peștera asta de club. Asta până ce apare Tris și mă trezesc că sângerez invizibil pe scenă.

Ia Puterea/Arde Sistemul/Ia Puterea/și arde Sistemul. Dev duce cântecul pe căi nemaibătute vreodată: către al patrulea minut. Bat pasul pe loc cu aceeași notă, așteptând să se termine. Thom arată de parcă ar fi pe muchia unui solo, și pentru Thom acolo nu-i niciodată un loc bun în care să se afle. Mișc picioarele, mă depărtez de ea, încerc să mă prefac că nu-i de față, gluma cea mai haioasă la care n-am râs vreodată. Încerc să-i atrag atenția, dintr-o parte, lui Dev, dar e prea ocupat să-și șteargă sudoarea de pe piept ca să mă observe. În cele din urmă, totuși, izbutește un puseu de energie suficient cât să termine naibii chestia aia. Își aruncă mâinile în aer, urlând, iar eu finalizez cu o ultimă plecăciune împiedicată. Mulțimea ne trimite un val de zgomot din sală. Încerc să deslușesc vocea ei, să-i separ tonul de chiote și aplauze. Dar e,

pentru mine, la fel de pierdută ca în noaptea aceea în care am plâns și ea nu s-a întors ca să vadă dacă-s în regulă. Acum trei săptămâni, două zile și douăzeci și trei de ore. Și deja e cu altul.

Următoarea trupă a venit pe marginea scenei. Proprietarul clubului ne face semn că timpul nostru s-a scurs. Nu-s așa de dus încât să nu-mi facă plăcere strigătele care cer bis, murmurul de dezamăgire când se aprind becurile, ca să lumineze mulțimii calea spre bar. La concertu' ăsta eu mă ocup de scule, așa că, în vreme ce Dev sare în mulțime pentru a-și descoperi cel mai dornic admirator, iar Thom se retrage împurpurat în obraji către iubitul lui înțelegător-dar-emo, trebuie să mă detoxifiez imediat, ca să pot strânge echipamentu'. Trec de la coarde la cabluri, de la cântat în boxe la cărat de boxe. Unul dintre tipii din trupa ce urmează e de treabă și mă ajută să recuperez husele din fundul scenei. Dar sunt singurul care are voie să atingă instrumentele, să le așeze, cu grijă, la culcare în pătucul lor. Apoi mă ofer să-i ajut pe băieții cei noi să se aranjeze și mă bucur când ei spun că da, fiindcă în felul ăsta pot să-i conectez la mixer în loc să-mi consum toată energia rezistându-i ei.

Privirea încă mi-e obișnuită să o caute prin mulțime. Răsuflarea tot mi se taie când o văd și lumina cade din unghiul potrivit. Corpul meu e încă obișnuit cu apropierea ei. Așa că distanța — orice nu înseamnă contact — e o respingere constantă. Am fost împreună șase luni și, în fiecare din lunile astea, am descoperit feluri noi în care-mi hrănea dorința de ea. Un *s-a terminat* nu poate pune capăt la toate astea. Toate cântecele pe care le-am compus în cap au fost pentru ea, iar acum nu le mai pot opri, le tot aud acolo. Dorințele astea în van. Coloana

asta sonoră rămasă fără sens. *Am obosit,* mi-a zis, și i-am spus că și eu eram obosit, că voiam și eu să-mi fac ceva timp liber pentru noi. Apoi a spus *Nu, am obosit din cauza ta* și am alunecat în universul suprarealist-dar-adevărat în care se terminase, dar eu nu reușeam să trec peste asta. Ea nu mai însemna niciun fel de *aici* la care să pot ajunge.

Stau cu spatele la public cât pun instrumentele undeva la loc sigur. Apoi vine și momentul în care nu mai pot sta cu spatele, fiindcă nu te poți holba la nesfârșit la un zid fără să te simți ca un idiot. Mă salvează trupa următoare, care dă volumul și mai tare, apoi, îndată, ne cuprinde pe toți într-o frumoasă cacofonie. Le spune *Ești Randy?*, iar solistul lor chiar cântă, în loc să geamă doar și să se dea la băieți. Îndrăznesc să arunc o privire în mulțime și n-o mai văd pe ea. Nu prea le mai văd pe *ele* — e o mare de *ei* îmbulzindu-se și izbindu-se unii într-alții, în vreme ce solistul le spune cum stau lucrurile și-ncepe să cânte bucăți din *I Want You to Want Me, Blue Moon* și *I Wanna Be Sedated* în vreme ce dansează unduios, ca o Salomee înaintea lui Irod.

Cred că lui Tris o să-i placă trupa asta, și faptul că știu mă străfulgeră iar, fiindcă toată știința asta despre ce-i place ei a devenit, de-acum, perfect inutilă. Mă întreb cine-o fi tipul. Mă întreb dacă se știau acum trei săptămâni și trei zile. Mă bucur că nu l-am văzut prea bine, fiindcă altfel m-aș gândi la ei dezbrăcați. Acum nu mă gândesc decât la ea dezbrăcată și e o amintire tactilă atât de vie, parcă mi se lungesc degetele și vor s-o atingă. Întorc capul, de parcă chiar aș fi văzut-o, și evident că-i văd pe Thom și pe Scot, prietenul lui, mozolindu-se pe muzică în felul ăla, singuri-în-univers. Dev, îmi închipui, e încă la bar, încă își ține show-ul. Avem toți sub 21, dar

asta nu contează aici. Publicul e, în mare parte, mai vârstnic decât noi — la facultate sau de vârsta facultății — și-mi fac griji că nu ne integrăm prea bine. Unii tipi mai mari din public îmi aruncă ocheade, dau din cap spre mine. Nu-i ca și cum aș purta vreo insignă de hetero sau ceva de genu'. Uneori le răspund la salut, când cred că-i o recunoaștere a capacităților mele muzicale și nu o invitație. Mă țin mereu în mișcare.

Îl găsesc pe Dev la bar, discutând cu un tip care arată familiar, fiindcă-i un gen anume de tip. Când ajung la ei, sunt prezentat drept „Nick, Zeul Basului", iar tipul e prezentat drept „Vânătorul din Vânători". Dev îmi mulțumește că m-am ocupat de scule și, deoarece conversația nu prea curge după aceea, îmi dau seama că m-am băgat în ciorba lor. Dacă ar fi fost Thom, probabil că agitația mea ar fi fost observată. Însă lui Dev trebuie să-i zici pe litere ce emoții ai, și acum nu prea am chef de asta. Așa că mă mulțumesc să-i zic unde am lăsat sculele și mă prefac că plec în căutarea unui colțișor liber de tejghea, de unde să-l pot invoca pe barman. Și, odată ce pretind că ăsta-i adevărul, ar putea prea bine să și fie. Pe Tris tot n-o văd pe nicăieri și ceva din mine se întreabă dacă, totuși, chiar am observat-o în public. Poate era cineva care arăta ca Tris, ceea ce l-ar explica și pe tipul care nu arăta ca nimeni.

Băieții din trupa *Ești Randy?* se opresc unul câte unul din cântat, până ce solistul gângurește o notă lungă, finală, fără acompaniament. Aș vrea să pot spune că tot clubul amuțește la faza asta, dar de fapt aerul geme de conversații. E, totuși, mai bine decât media, iar trupa se alege cu o porție de aplauze și urale. Bat și eu din palme. Observ că fata de lângă mine își vâră două degete în gură

și fluieră ca un băiețoi. Sunetul e clar, vioi, mă face să mă gândesc la meciuri de baseball de juniori. Fata poartă o cămașă de flanel, nu-mi dau seama dacă o face ca să scoale din morți singura modă din ultimii cincizeci de ani care încă *n-a fost* reînviată sau fiindcă e la fel de lejeră pe cât arată. Are pielea foarte albă și o tunsoare ce transmite mesajul *școală privată*, cu toate că și-a răvășit părul încercând să ascundă asta. Următoarea trupă a cântat în deschiderea concertului celor de la *Le Tigre* în ultimul lor turneu și presupun că fata a venit să-i vadă pe ăștia. Dacă aș fi alt soi de tip, aș putea încerca să înfirip o conversație prietenească, să fim amici. Dar simt că, dacă aș vorbi cu cineva fix acum, n-aș face decât să deschid robinetul la văicăreală.

Thom și Scot ar fi, probabil, gata să mergem dacă le-aș cere, dar sunt destul de sigur că Dev încă nu și-a dat seama dacă are de gând să se întoarcă cu noi ori nu, și e la momentul ăla fragil din conversație în care ar fi nașpa dacă m-aș apuca să-l întreb. Sunt deci blocat și știu asta, și chiar atunci mă uit spre dreapta și-o văd pe Tris și pe tipul ei nou înaintând spre tejgheaua udă de bere a barului și comandând un rând din vreo chestie de care eu nu beau. E clar că-i ea, e clar că m-am ars, fiindcă forfota din pauza dintre trupe mă împinge acum, și dacă aș încerca să plec, ar trebui să-mi croiesc drum, iar dacă mi-aș croi drum, ea m-ar vedea cum încerc să scap și ar ști sigur că nu pot îndura, și chiar dacă ăsta-i nenorocitul de adevăr, n-aș vrea să-i ofer și dovada. Ea e atrăgătoare ca naiba, eu simt că mă trec frisoanele, iar tipul își ține palma pe brațul ei cum n-ar ține-o în veci un amic gay, și presupun că asta e propria mea dovadă. Eu sunt modelul vechi, el e modelul nou și-aș putea să

stau călare pe basul meu un an de zile şi nu s-ar schimba nimic, absolut nimic.

Mă vede. Nu se poate preface că-i surprinsă, fiindcă normal, în pula mea, a ştiut că-s acolo. Aşa că schiţează zâmbetul ăla mic şi-i şopteşte ceva modelului nou, iar din expresia ei, după ce pun mâna pe băuturile proaspăt turnate, îmi dau seama că au de gând să vină la mine şi să-i tragă cu *Salut* şi *Mi-a plăcut cântarea* şi — dar oare e aşa de proastă şi de crudă? — *Ce mai faci*. Iar gândul ăsta nu-l suport. Văd cum sunt pe cale să se petreacă toate astea şi ştiu că trebuie să fac ceva — orice — ca să opresc chestia asta.

Aşa că eu, un basist oarecare dintr-o trupă de queer-core mediocră, mă întorc spre fata cu cămaşă de flanel pe care nici măcar n-o cunosc şi zic:

— Ştiu că o să-ţi sune ciudat, dar te-ar deranja să fii prietena mea în următoarele cinci minute?

2. Norah

Randy de la *Eşti Randy?* insistă că basistul din trupa queercore e homo, dar i-am zis că nu, că tipu-i hetero. Nu-i în stare să scrie un vers ca lumea (*Fute Sistemul/Fute Sistemul* — ce-i cu panarama asta repetitivă?) dar homo nu, asta nu-i. Pe bune. Sunt anumite lucruri pe care o fată le ştie pur şi simplu, cum ar fi că un al patrulea minut într-un cântec punk e de rău, e o idee proastă, sau că sub nicio formă un gagiu din Jersey, basist, cu freză de hipster, care poartă jeanşi negri rupţi, cu pete decolorate şi un tricou ponosit, negru, cu inscripţia portocalie *Când zic Isus, tu spui Cristos,* nu are cum să fie bulangiu; prea o face pe punkistul înţolit în negru, stil Johnny Cash, ca să fie homo. Poate un pic *emo* să fie, i-am zis lui Randy, dar numai fiindcă tipul nu arată ca un rebut anchilozat de la Whitesnake, ca ăştia din trupa ta, nu înseamnă automat că-i gay.

Faptul că, întâmplător, e hetero nu înseamnă că vreau să fiu cinci minute gagica lui NuMo, de parcă aş fi o haltă pe traseul trenului curvăsăriei. Numai fiindcă-s singura fraieră de pe-aici care nu şi-a pierdut toate simţurile din cauza berii, prafurilor sau hormonilor am bunul-simţ

de a-mi inhiba instinctul inițial — să-i răcnesc în ureche „NICI GÂND" ca răspuns la întrebare.

Trebuie să mă gândesc la Caroline. Mereu trebuie să mă gândesc la Caroline.

L-am văzut pe NuMo strângând sculele după ce tovarășii de trupă l-au abandonat ca să-și facă de cap. Înțeleg scena. Eu sunt scena aceea, curățând mizeria după toată lumea.

NuMo se îmbracă așa de aiurea, că trebuie să fie din Jersey. Și, dacă băiatul de Jersey e catârul care cară sculele, atunci are o dubă. Duba este, probabil, o rablă ruginită cu carburator ce picură, care, tot ce se poate, o să facă pană de cauciuc sau o să rămână fără benzină în mijlocul Tunelului Lincoln, dar e un risc pe care trebuie să mi-l asum. Cineva trebuie s-o ducă acasă pe Caroline. E prea beată ca să mă-ncumet s-o pun în autobuz. Și e atât de beată, că ar ajunge acasă la Randy dacă n-aș fi aici s-o duc înapoi la mine, să doarmă și să-și revină. O nenorocită de fană dementă. Dacă n-aș iubi-o așa de mult, aș omorî-o.

Are noroc că ai mei țin la ea la fel de mult ca mine; taică-său și maștera au plecat pe weekend, îi doare-n cur de ce face ea, atâta vreme cât nu rămâne însărcinată și nu-și dă întâlniri cu vreun băiat care nu-i de rasă albă. Niște pulifrici. Părinții mei o adoră pe Caroline, pe Caroline cea frumoasă, cu păr lung, în nuanțe de caramel, buze mari și roșii ca acadelele cu aromă de cireșe și cazier de delincvență juvenilă. Nu le pasă dacă răsare împleticită din camera mea și apare la bucătărie, mâine după-amiază, devastată de mahmureală. Le satisface așteptările în privința felului cum ar trebui să trăiască fata unui baștan din industria muzicală, cu căsoaie în Englewood Cliffs: *cool.*

Caroline nu-i, ca mine, o Mare Dezamăgire, nu-i ca Norma cea Normală a lor, purtătoare de fuste ușoare de lână, tunsă-castron-la-salon-însoțită-de-mama-300-de-dolari-tunsoarea (la Bergdorf), vopsită-cu-un-spray-al-bastru-de-păr-5-dolari-bucata (de la Ricky's), afurisita lor de fiică abstinentă, prima la învățătură. Am ales să fac un an de pauză și să plec într-un *kibuț* din Africa de Sud în loc să mă duc la Brown. *DE CE, Norah,* DE CE? Eseul de admitere la Brown l-am scris despre muzica pe care și-a însușit-o tata de pe Stradă și-a făcut-o zob, după aia, ca să facă profit pentru Sistem. *Nu-s un rahat de hipiot corporatist,* a zis tata, râzând, după ce a citit eseul. Tata nu neagă că e responsabil pentru că vâră pe la radiouri un procent disproporționat din hiturile lui cele mai de rahat și, cu toate astea, e mândru că, din fragedă pruncie, m-a îndoctrinat cu sunetul tuturor muzicilor cu putință, așa că acum, la optsprezece ani, pot să fiu un DJ negru-n cerul gurii dacă vreau, numai că am ajuns și o snoabă nesuferită în tot ce ține de muzică. Părinții mei au comis și greșeala de a fi căsătoriți și fericiți în mariaj vreme de douăzeci și cinci de ani, lucru care, fără îndoială, îmi aruncă la gunoi orice șansă de a mai cunoaște iubirea adevărată. Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Ai mei, dac-ar ști că am fost în clubul ăsta, m-ar dezmoșteni. La naiba, aș putea chiar acum să pufăi ceva iarbă în Tompkins Square Park, în drum spre un bar de motocicliști de pe Avenue D, după care să declar închise sărbătorile nopții în camera sado-maso lesbiană de la Henrietta Hudson, și părinții mei m-ar aplauda. Dar clubul ăsta, asta e singura speluncă din tot Manhattanul unde, cică, am interdicție să mă duc din cauza unei contre vechi, legată de o afacere proastă cu muzică, dintre

tata și proprietarul clubului, Lou Nebunul (care a fost, cândva, nașul meu, *unchiul* Lou, până ce toată chestia aia i-a atras rebotezarea în *Nebunul.*) Lou e un punkist așa de bătrân, că era pe felie în vremea când cei de la The Ramones se ocupau mai mult cu băgatul de heroină decât cu cântatul, când punk însemna altceva decât un concept de vânzare în masă făcut să ajute burghejii de suburbie să se simtă cool.

Dar mama și tata ar renunța să mă dezmoștenească și m-ar omorî instantaneu dacă ar crede că nu am grijă de iubita lor Caroline. Le inspiră, fata asta, atâta devoțiune oamenilor. Te-apucă greața, nu alta, numai că sunt și eu sub vraja lui Caroline, sunt scutierul ei credincios. Așa am fost de la grădiniță.

Mă uit prin club, unde hoardele aflate între cântări forfotesc pe lângă/pe după/peste mine ca și cum aș fi o stafie, cu inconvenientul unei cărni maleabile care le stă în drumul spre bere. La dracu', iar am pierdut-o pe Caroline. E pe felie cu Randy în seara asta, ceea ce-i mișto — *Ești Randy?* nu-s chiar varză — însă Randy însuși e pe felie cu niște pastile de E în seara asta, și trebuie să mă asigur că n-o prinde singură prin vreun ungher. Numai că am doar un metru șaizeci și cinci, asta dacă mă ridic pe vârfuri, iar NuMo, la unu optzeci, stă fix în fața mea și-mi blochează perspectiva, vrând să afle dacă n-aș dori să fiu cinci minute prietena lui și arătând ca animăluțul ăla din cartea pentru copii care întreabă pe toată lumea: „Ești cumva mami a mea?"

N-o văd pe Caroline dincolo de el, dar o văd pe boarfa aia proastă pe nume Tris, sau *trist,* fiindcă așa ajunge orice tip după ce-l foarfecă bine dumneaei. Își face numărul de borfetă, cu sânii împinși la înaintare, își unduiește curul

în felul ăla ce-i stârnește instant atenția oricărui nătărău care-i iese în cale, până și gagiilor gay, care par bine reprezentați în seara asta aici, chiar și fără să-l socotesc pe NuMo. Vine glonț spre mine. Nu nu NUUUUU. Dar în ce fel a aflat ea că eu și cu Caroline o să fim în seara asta aici? Oare are senzori peste tot, programați s-o anunțe pe unde ieșim sâmbăta eu și Caroline, sau cum?

Răspund întrebării lui NuMo trecându-mi brațul pe după gâtul lui și trăgându-i fața spre mine. Doamne, aș face orice numai să nu mă recunoască Tris și să încerce să intre-n vorbă.

ÎN MĂ-SA! Nu m-am așteptat ca NuMo să se priceapă așa de bine la pupat. Nemernicul. Ai văzut, Randy? Nu-e-ho-Mo. Confirmat. Dar nu chimia simțurilor o caut eu aici, ci pe cineva care s-o ducă acasă pe fata mea. Și nici nu-s ahtiată după limbi pe gâtlej, dar NuMo nu pierde timpul deloc și mi-o îndeasă pe-a lui la vale. Gura mi se revoltă împotriva cugetului: *Mm, e plăcut acolo jos, ai grijă, fato, ai grijă!*

Dar oricât de bun ar fi gustul, iubita asta de cinci minute tot mai are nevoie și de câteva secunde să respire. Îmi desprind gura de a lui, sperând să-mi trag un pic sufletul și s-o văd pe Tris cum se tirează fără să mă fi văzut deloc.

UAU! Simt că, în forfota asta ca o revoltă stradală, m-a pocnit ceva în stomac. E bulanul poliției amețelii. Dă-l încolo de oxigen. Buzele mele vor să se întoarcă de unde au plecat.

Din păcate, Tris a ajuns acum lângă noi, purtând, atârnat de ea, ultimul tip-victimă, care e acum destul de aproape cât să-mi dau seama, precis, că e unul dintre pretendenții lepădați recent de Caroline; e tovarăș cu

Vânătorul din Vânători, a cărui trupă, *Corul Vânătorilor,* urmează să cânte acum (cu plăcere, Vânătorule, pentru că te-am prezentat lui Lou). Tris își strânge brațul peste mijlocul tipului, probabil zdrobind şi urma de viață pe care încă n-a supt-o din el, scorpia, în cele trei săptămâni sau cam așa de când Caroline l-a pus pe liber.

Și zice Tris:

— Nick? Norah? Voi doi vă știți, gen?

Nemernica n-ar trebui să fie într-un club ca ăsta. De parcă felul în care vorbește n-ar fi un indicator suficient, mai e și problema țoalelor de Tipă Bună Rău culese de prin mall: fustă scurtă de piele cu cataramă pe-o parte, un tricou cu Ramones „original" făcut în serie, colanți galbeni-pișat și niște pantofiori de bal oribili din piele roz. Arată ca un bondar dungat pus pe o firmă luminoasă încercând s-o imite pe Debbie Harry când era tânără.

O să trebuiască iar să am o discuție cu nenea Lou despre standardele necesare în deținerea și administrarea unui club. Tipul are nas pentru talente noi — pentru puștii necizelați, hămesiți, care ar fi în stare să-și scoată mațele sau alte organe folositoare de prin corp, numai să aibă ocazia să ajungă pe scena lui Lou Nebunul și să cânte acolo. Și uite câți tolomaci minori din Jersey lasă să intre! Probabil că le și dă de băut pe daiboj celor din trupe! LOU! De ce crezi, oare, că așa de mulți dintre nemernicii ăștia sunt alcoolici și prăjiți? Cu muzica le au. Pot cânta melodii punk dure, cu convingere — tare, iute, cu nerv — dar nu s-au prins încă de faptul că adevăratul punk, acuma, e cu abstinență: fără alcool, droguri, fără țigări, fără gagici penale. Adevăratul punk, acuma, e singurul punk rămas după toată nebunia: muzica, mesajul.

Păi, na, băiețași, pe gât paharul, fiindcă după ce-o să mă întorc din Africa de Sud, la anul, și-o să mă apuc să am grijă de clubul ăsta, cum mi-a promis nenea Lou, în loc să mă duc la Brown, cum le-am promis alor mei, o să fie un șerif nou aici, pe Lower East Side, scumpi amici. Destrăbălați-vă voi acum, fiindcă vă cam bate ceasul.

S-ar putea, totuși, să mă mai gândesc la interdicția pentru pupat. Partea asta e mișto până la urmă, are posibilități, dacă te alegi cu o pereche potrivită de buze.

Nu știu de ce, dar fac chestia aia pe care le-o face Caroline victimelor masculi, adică, în loc să-l iau de mână pe NuMo, iubitul meu temporar, îi așez palma pe ceafă și încep să-l alint molatec, posesiv, în vreme ce Tris se uită. Degetele mele îi scanează scurtimea părului; simt cum i se face, pe gât, pielea ca de găină. Ce-mi placee! E o anume satisfacție în a vedea cum buza de jos a lui Tris aproape se prăvale, șocată, spre bărbie. Asta-i chestia cu Tris: nu-i niciodată subtilă.

Fac ce fac și văd că merge. O zbughește de lângă mine fără o vorbă. Pfuu! A fost mai ușor decât m-aș fi așteptat.

Mă uit la ceas. Cred că mai avem cam două minute și patruzeci și cinci de secunde până la despărțire. Închid ochii și înclin capul un pic, pregătindu-mă pentru o altă vizită a buzelor sale.

Caroline zice că-s frigidă. Cred, uneori, că zice așa numai ca să mă zgândăre, repetând replicile deștepte ale Fostului Meu cel Rău, așa că limpezesc apele: adică nu mă las repede? Limpezește și ea: nu, fătucă, adică intimidezi băieții cu o privire sau o remarcă înainte să apuce să decidă dacă vor sau nu să-și încerce norocul. Îți place să-i judeci pe alții. Pe lângă că ești frigidă.

NuMo probabil că și-a dat și el seama, fiindcă nu revine pentru o nouă rundă de contact gură-la-gură. Zice:

— Cum naiba de-o știi pe Tris?

Și-atunci îmi cade fisa. Tris îi spunea NICK. Nuuuuuuuu. *El* e! NICK! Băiatul din Hoboken! Gagiul care-a scris toate cântecele despre ea, poemele alea, cel mai mișto de mișto prieten, cum noi, restul tipelor de la Sacred Heart, n-am avut în veci, armăsarul din trupa de băieți cu care s-a combinat după ce s-au cunoscut în trenul REGIONAL la începutul anului școlar și pe care, de atunci, l-a mințit și înșelat fără oprire. Oare lui NICK nu i se pare ciudat că au fost atâta timp împreună și nu i-a făcut niciodată cunoștință cu vreo fată de la școala ei? IDIOTUL!

Dar evident că Tris nu ni l-ar fi prezentat în veci. Nu fiindcă ar fi avut vreo grijă c-o s-o turnăm pentru înșelăciunile ei, ci fiindcă s-a temut ca el să nu pice în bot după Caroline. Tris poate avea parte de foști iubiți de-ai lui Caroline, dar nu i-a oferit niciodată, de bună voie, vreunul lui Caroline. Tris e așa o Femelă Albă Fără Obligații, încât ne place să glumim: Caroline ar trebui să facă rost de un ordin de restricție împotriva ei, numai că Tris ne distrează prea mult ca să o ignorăm cu totul. E ca o chestie din aia, iubire cu năbădăi. Nu ne simțim vinovate de asta, fiindcă a mai rămas doar o lună de școală și nu-mi închipui că o s-o mai vedem vreodată după al nostru „Să ai o vară nemaipomenită și baftă la facultate" adăugat, cu falsă duioșie, în albumul promoției. Și, karmic vorbind, mi-am plătit cu vârf și îndesat răutățile față de Tris. Dacă trece la chimie și la algebră, anul ăsta, mie mi se datorează. În mă-sa, dacă izbutește să termine liceul, asta e datorită mie.

Nu mă obosesc să-i răspund lui Nick la întrebarea cum de naiba o știu pe Tris. Trebuie să dau de Caroline.

Mă ridic pe scaunul înalt de bar. E singura cale să o găsesc, cu atâta lume, muzica dată tare, iz de sudoare, energia de la bere și ziua asta interminabilă, care pare abia să înceapă la miez de noapte. Îi pun mâna pe cap lui Nick, ca să nu mă clatin cât scanez mulțimea, iar palma mea nu se poate abține să nu-i ciufulească nițel, doar nițel, claia aia de păr.

Uite-o! O văd pe Caroline îmbrățișată cu Randy la o masă pe colț, lipită de peretele de cărămidă, chiar lângă scenă, în dreapta Vânătorului din Corul Vânătorilor, care preia acum microfonul. Nu știu ce cântec o fi pregătit trupa lui, dar versurile pe care le cântă Vânătorul sunt clar inventate acolo, pe loc și n-au nimic de-a face cu răpăiala furioasă și iute a acordurilor de chitară: *Dev, vino acasă cu mine, Dev Dev Dev, Vreau să-l fuți pe omul ăsta.*

Sar de pe scaun și decolez spre Caroline, însă mâna lui Nick se încleștează peste a mea, trăgându-mă înapoi.

— Pe bune, zice Nick, de unde dracu' o știi pe Tris?

Mă trage de ceasul de mână, și ochii mei, cu un *au* de la strânsoare, se întorc de la Caroline și-l privesc drept în față. Observ cât de pierdut pare, însă dornic să rămân cu el, cu ochii blânzi și, totodată, mânioși, iar faptul că observ mă face să-mi amintesc niște versuri dintr-un cântec pe care i l-a scris lui Tris și pe care ea l-a făcut să circule la ora de latină fiindcă i se părea o prostioară penibilă.

Felul în care cânți când dormi
Felul în care te scufunzi
Iluzia bizară de care te pătrunzi
Nu știi, eu însă te privesc cu ochi enormi.

Dă-o în mă-sa pe Tris! Mi-aş face cadou organele, cum fac tipii ăştia din trupe ca să cânte la nenea Lou, ca să am parte de-un tip ca ăsta, ca să-mi scrie aşa ceva. Rinichiul? A, amândoi? Uite, Nick, ai tăi sunt — numai să scrii mai multe versuri pentru mine. Uite, să te pun la treabă: un băiat într-un club punk întreabă o fată ciudată dacă nu vrea să fie iubita lui timp de cinci minute, fata îl sărută, băiatul răspunde la sărut, apoi o cunoaşte pe fată — ce-ai observat în privinţa fetei *respective?* Haide, Nick, să auzim ceva versuri. Te rog? Pe locuri, fiţi gata, start!

Îmi vine să bat din picior de frustrare — şi a mea, şi a lui. Fiindcă ştiu că din cauza unor vorbe pe care i le-o fi zis Tris sau din cauză că i-o fi făcut ceva, a căpătat mutra asta de căţeluş bleg, de jalnică mâhnire. Ea e motivul pentru care o să ajungă un nenorocit scârbit de viaţă chiar înainte de majorat, lipsit de încredere în femei, scriind cântece grobiene despre ele şi, propriu-zis, de aici până-n vecie crezând că toate gagicile-s nişte târfe mincinoase fiindcă o târfă mincinoasă i-a frânt inima. E un tip de genul meu care face tipele frigide. Eu sunt fata care ştie că-i capabil de poezie, fiindcă, după cum am spus, sunt lucruri pe care le ştiu şi gata. Eu sunt aia care i-aş putea oferi chestia cu nume de cântec numită Încredere şi Dragoste Adevărată (Oricât de Complicat ar Fi), dacă ar binevoi să-mi mai arunce o privire. Eu sunt prietena-de-mai-puţin-de-cinci-minute care, cât a durat sărutul acela, prea puţin, a avut fantezii despre cum să o şteargă cu el din localul ăsta şi să se punkărească la maximum prin vreun club de *jazz* de prin Village sau ceva de genu'. Poate că i-aş fi făcut cinste cu un borş la Veselka, la cinci dimineaţa, poate că m-aş fi plimbat cu el

prin Battery Park la răsărit, ținându-l de mână, știind că urmează să devin cea care crede în el. I-aș fi spus: te-am auzit cântând, ți-am citit versurile, nu mizeria aia pe care o cântă trupa ta, ci scrisorile de dragoste și cântecele pe care le-ai scris pentru Tris. Știu de ce ești în stare și asta-i cu siguranță mai mult decât să fii basist într-o trupă oarecare — ești mai bun de-atât; și, măi omule, e de căpătâi să ai toboșar în trupă, chiar vă trebuie unul urgent. I-aș căra sculele noapte de noapte, fără să mă plâng. Dar nu, el e tipul cu un complex pentru genul lui Tris: țâțe mari, hlizeală prostească, trăncăneală continuă. Literalmente continuă.

Ți-a trebuit tipă fâșneață — păi na, ai căpătat-o, amice.

Îmi extrag încheietura mânii. Însă, nu știu de ce, în loc să plec pur și simplu de-acolo, mă opresc un moment și întind iarăși mâna spre fața lui, îl mângâi pe obraz, trasez cerculețe cu arătătorul pe maxilarul lui.

Și-i zic:

— Fraier amărât!

3. Nick

Când Tris trece pe lângă mine, e ca și cum lumea n-ar mai fi tridimensională. A treia dimensiune se prăbuşeşte. Apoi se prăbuşeşte și a doua dimensiune. Nu-mi mai rămâne decât una, iar dimensiunea asta e ea.

Dar evident că mai există încă o dimensiune pe lângă toate astea, și dimensiunea aia e timpul, care tot trece, Tris se tot duce și celelalte dimensiuni revin și ele, și, deși s-au înmulțit acum, totul pare, cumva, mult împuținat.

Și-am rămas cu fata asta, Sirena Semnalelor Amestecate, cu Norah. Se pupă al dracului de bine, dar e clar că are niște probleme de coerență. O întreb cum dracu' de-o știe pe Tris, fiindcă treaba asta m-a lăsat cu gura căscată, și mai întâi se uită la mine de parcă n-aș fi eu tipul pe care s-a apucat să-l sărute din senin, apoi își lasă palma pe brațul meu într-un fel care chiar mă face să bag de seamă că am un braț, după care dă s-o șteargă, privindu-mă, în același timp, de parcă aș fi un copil bolnav de cancer. O apuc de mână și rezistă, fără să reziste de fapt. Se smucește în cele din urmă, dar numai ca să-mi atingă fața în felul ăsta, care-mi amintește întocmai de sărutul ei.

Și-mi zice:

— Fraier amărât!

Iar eu, ca fraierul amărât, zic:

— De ce?

Îmi dau seama că știe ea ceva, dar nu spune. Dar îmi zice, în schimb:

— Trebuie s-o iau pe prietena mea.

— Vin cu tine, mă ofer.

Știu că Tris e prin spatele meu pe undeva, poate că urmărește tot. Și nu-i ca și cum aș avea altceva mai bun de făcut decât să o urmăresc pe pupăcioasa asta de milioane pe oriunde ar vrea să se ducă. Dev se suie pe scenă acum, ca să o facă pe dansatorul Vânătorului, iar Thom și Scot nu se zăresc pe nicăieri.

— Știi ce, zice Norah. Ne duci cu mașina, iar eu îți mai ofer două minute peste oferta ta inițială.

— Șapte-i numărul meu cu noroc, îi spun.

Și doar se uită la mine, atât. *F.a.*

— Serios acuma, zic. De unde-o știi pe Tris?

— I-am distrus păpușile Barbie în clasa a cincea, zice. Și de atunci cam așa a fost tot timpu'.

— Ești din *Englewood*?

— Englewood *Cliffs*. Englewood e ăla cu case rezonabile.

Se vâră prin mulțime acum, iar eu după ea.

— Acum o secundă era aici, zice.

— Cine?

— Nimeni. Caroline. Vrei, te rog, să taci un moment, ca să pot gândi?

De parcă dac-aș tăcea ai fi în stare, deodată, să auzi fiecare nenorocit de pas din clubul ăsta.

Cât se chiorăște ea peste tot, eu, ca prostul, mă uit în spate și-i văd pe Tris și pe modelul cel nou pupăcindu-se.

Arată tare sexy în tricoul cu Ramones și-n colanții aurii pe care am rugat-o dintotdeauna să-i poarte, fiindcă o fac să arate ca un personaj din benzile desenate Marvel. Îmi amintesc cum îi scoteam tricoul ăla — și ea țipa: *Ai grijă, ai grijă!* când începeam să-mi cobor degetul printre coapse. Și-acum alt tip pune labele pe fața lui Joey, pe bărbia lui Dee și — în morții mă-sii — își trece degetele printre A și M și se duce direct către V-ul de dedesubt, unde tricoul de la H&M se întâlnește cu fustița sado-maso.

Iar ea, în tot timpul ăsta, se uită la mine. Jur că se uită la mine. Se uită cum mă holbez la ea.

Îi întorc spatele și n-o văd pe Norah, dar am noroc, fiindcă-i doar la un metru distanță. Și fata pentru care înoată prin mulțime arată cumva familiar. Nu-n felul ăla, N-am Fost în Tabără Amândoi? bla, bla, ci mai degrabă gen N-am Dat Peste Tine Lângă Buda Băieților Aseară? În momentul ăsta e atârnată de-un tip de la *Ești Randy?*, de parcă ar da audiție pentru rolul de buzunar la geaca lui. Și-mi dau seama că el e pe cale să o ia la buzunărit. Doar a mea Iubită-De-Șapte-Minute îi stă în cale. Rostește numele lui Caroline aşa cum ar face-o o soră mai mare și, din resentimentul care licărește în ochii lui Caroline, aș și zice că-s surori, numai că Norah, deja, a spus că-s prietene. Mă gândesc chiar, într-un interval de o microsecundă, că ar putea să fie cuplate sau așa ceva, dar expresia lui Norah lămurește pe deplin că-s doar prietene, fără beneficii[1].

Caroline e pe cale să zică ceva vorbe grele, dar brusc Vânătorul și Dev se lansează într-o drăcie de versiune cover la *Green Day*, și avem deodată șapte ani cu toții

---

[1] În original, *friends without benefits*, aluzie la filmul *Friends with Benefits* (Prietenie cu folos), cu Mila Kunis şi Justin Timberlake. (*N.red.*)

și dansăm de parcă ne-a băgat cineva ardei în fund. Ne transformăm într-o masă de parameci bâțâitori, conectați de febră, în vreme ce chitaristul slobozește acorduri pline de electroni. Până și Tris cred că participă, amândoi participăm, și asta înseamnă că mai suntem încă, pe undeva, cablați. Toată lumea din sală e conectată, în afară de fata asta cu care am intrat în mulțime — e o statuie care nici măcar nu se preface, statuia cuiva complet înfrânt. Iar Caroline dansează lipită de tipul de la *Ești Randy?*, aşa cum a vrut-o Dumnezeu să danseze sau Billie Joe Armstrong. Încerc să mă pierd în cântec, dar am ceva în mine care nu vrea să-i dea bătaie. Cred că Iubita-de-Șapte-Minute mi-a blocat pedala de accelerație.

— Care-i treaba? răcnesc.

Și se uită la mine de parcă a și uitat că exist. Asta înseamnă că a uitat și să se păzească de mine, așa că am un moment în care-i citesc propozițiile în ochi. *Nu pot s-o fac. E prea al naibii de greu.*

Schimb întrebarea.

— Care-i problema? zic.

Și, iac-așa, propozițiile i se ascund după un paravan. Dar sunt curios. Da, al naibii de curios.

— Nu-i nicio problemă, la dracu', zice. Și mi se pare că timpul nostru a expirat.

— Nu-ți mai trebuie mașină? întreb.

Nu-i dincolo de demnitatea mea să mă folosesc de mijlocul de transport ca să mai capăt un pic de timp cu fata asta complicată.

— Căcat!

Cântecul s-a terminat, toată lumea s-a pornit pe urale. Abia dacă-o aud cum strigă:

— Așteaptă aici.

Dev și cu Vânătorul își fac plecăciunea de parcă ar fi deja îmbrățișați în pat, cu Dev încovoiat peste spinarea Vânătorului, înclinându-se la unison. Cât timp își folosește tipul de la *Ești Randy?* mâinile ca să aplaude, Norah își lasă o palmă pe umărul lui Caroline și se apleacă să-i țipe în ureche. Urmează un fel concurs de tras funia, dar fără funie, măsurat în centimetri de opinteli încoace și-ncolo. Nu aud nimic, până ce Caroline răcnește:

— Nu-s muci!

Ceea ce înseamnă că, evident, este, fiindcă altfel cine pe lumea asta ar folosi o expresie așa de distrusă? Tipul de la *Ești Randy?* începe să se prindă și încearcă să țină situația sub control apucând-o bine. Însă instinctul îl trădează, fiindcă mâinile îi alunecă undeva pe lângă sânii ei, care nu-s tocmai terenul potrivit pentru a-și ține prada lângă el. În confruntarea asta, smucelile lui Norah sunt mai iscusite decât labele lui păroase, iar Caroline, curând, se împleticește în direcția mea.

Până să mă prind care-i situația, Caroline se lasă peste mine și o prind. Apoi dă să se încovoaie de șale și-s sigur că o să verse pe mine, dar se ridică, mă privește și zice:

— Ai niște încălțăminte foarte naspa.

Norah e acum lângă mine:

— Să mergem.

Și-o lasă pe Caroline așa, s-o car eu, în vreme ce strigă către lume: „Dă-te-n pula mea la o parte" și desparte cu fața schimonosită marea de trupuri din față. Inima mea înțelege direcția în care mergem, fiindcă începe să bată de parcă ar avea un mesaj al naibii de important de transmis și, până să mă dezmeticesc eu suficient cât să-mi pot folosi ochii, cineva s-a pus în cale, și acel cineva e fata care a luat cheia inimii mele și-a înghițit-o zâmbind.

— Îmi trebuie mașina ta, zice.

De parcă am uitat cum se zice la „Ce?", rămân așa, blocat și mă uit la Tris, care *vorbește cu mine,* și traduc asta, cumva, prin *îmi mai dă o șansă.*

— Trebuie să ajung undeva, continuă ea. Promit că ți-o aduc înapoi.

Mă caut de chei în buzunar. Îmi zic: *merg cu tine.* Mă gândesc la discuții în mașină și la dedicații muzicale făcute în cap. La fața ei luminată în habitaclu — de la cadranele de bord, de la becul din tavan. Îmi amintesc așa de bine.

Căcat, atunci o iubeam. Și apoi, imaginea de atunci se tulbură, se transformă în *acum. De ce nu?* gândesc. *Încă suntem aceiași oameni,* îmi zic. Iar o voce care nu-i vocea mea interioară spune:

— Mă tem că mașina-i deja plină. Nu-i loc pentru tine, *Tris*. Scuze.

Fata asta, Norah, arborează un surâs larg acum, numai dulceață și lumină.

— Poftim? face Tris.

— A, iartă-mă. N-am zis clar, să mai încerc o dată. CARĂ-TE!

— Căratu-i meseria *ta,* am impresia, Norah. Așa că ce-ar fi s-o iei pe bețivanca asta la spinare și să căutați niște fani Weezer mișto, să-i cereți de bărbați? Cu Nick vorbeam, nu cu tine.

Și-mi zic: *Se luptă pentru mine. Tris se luptă pentru mine.*

Dar, nu știu de ce, Norah e cea care mă cuprinde cu brațul și-și bagă mâna cealaltă în buzunarul meu de la spate.

Sunt pe cale s-o dau de pe mine, dar apoi Tris spune:

— Haide, Nick, că noi am întârziat foarte tare și ne trebuie mașina. Îți plătesc pentru benzină.

Și-mi dau seama, pe loc, că nu-s o parte din „noi". M-a alungat, în pula mea, din grupul ei de „noi".

— Mă duc să dau de Randy, decide Caroline.

— Pe dracu', nu te duci nicăieri, zice Norah luându-și brațul de pe umărul meu și apucând-o pe Caroline de cot. Chestie care ne face să arătăm aiurea, braț la braț ca într-un fel de *ne ducem să-l vedem pe Vrăjitor,* cu Tris blocându-ne calea ca o Zână Rea a Trecutului.

Ar putea să mă capete înapoi superușor, ce naiba! Dar în loc de asta pufnește și zice:

— N-ai decât să ți-l iei. Eu nu voiam decât mașina.

Și, acestea fiind zise, Tris mă părăsește pentru totdeauna. De fiecare dată când o s-o văd, de acum și până o să mor, o să mă părăsească pentru totdeauna. Iarăși și iarăși, și iarăși.

Norah își scoate mâna din buzunarul meu și-o ține dreaptă pe Caroline cu tot corpul. E rândul meu să le călăuzesc acum, și abia dacă pot. Nu că aș fi beat, drogat sau prăjit la creieri. Sunt doar înfrânt. Și asta-mi afectează toate simțurile.

Doar un singur acord de speranță în toată cacofonia asta, adică fata după care mă țin. Știu că i-aș putea zice să ia un taxi — mi se cam pare că și-ar permite fără probleme — dar îmi place ideea că o să plec cu ea și o să stau cu ea. Își ia rămas-bun de la proprietarul clubului până ieșim pe ușă și nimerim în stradă. Trotuarul e plin de fumători care vorbesc sau pozează cu țigările. De obicei, dacă aș ieși cu două tipe bune, aș căpăta și niște priviri admirative. Dar poate de la tensiunea evidentă dintre Norah și Caroline, sau poate fiindcă or crede toți că-s gay,

în fine, nu mă aleg cu mai multe felicitări decât primește un taximetrist când acceptă cursa.

Știu că ar trebui să mă ofer s-o ajut pe Norah s-o împingă în față pe Caroline, dar adevărul e că nu mă simt tocmai în stare să car pe nimeni de unul singur. Străzile sunt pustii. Eu sunt pustiu. Sau nu. Sunt plin de durere. Viața mea e pustie.

Bâjbâi după chei. Tris n-o să mă aștepte în mașină. Tris n-o să mă mai aștepte niciodată.

Nu trebuia să vin aici. Nu trebuia să vin în niciun loc în care să mă găsească.

Am ajuns la mașină.

— Ce rahat de rablă mai e și asta? întreabă Norah.

Ridic din umeri și zic:

— E o Yugo.

4. Norah

Deci la asta mi s-a redus viața plină de promisiuni. Prințesa evreică din Englewood Cliffs, șefa de promoție care a *ales* nenorocitul de liceu catolic de fete numai ca să-și însoțească cea mai bună prietenă pe parcursul experienței, care a *ales* să refuze Brown, fata ale cărei posibilități, acum că e pe cale să fie asmuțită asupra lumii, ar trebui să fie infinite, stă, în toiul unei nopți de aprilie, pe bancheta unui Yugo care miroase ca uleiul de paciuli pentru aromoterapie al lui Tris. Poate că doar vehiculul nu vrea să pornească, dar e de parcă toată viața mea nu vrea să pornească. Da, Yugo asta cu cadrul de metal ieșind de sub materialul sfâșiat al banchetei, care mă zgârie pe coapsă, relicva asta din Războiul Rece care nu vrea să răspundă când învârte Nick cheia, e ca un rahat de metaforă pentru viața mea prăpădită: BLOCAJ.

Nick o fi el un zeu al basului, dar e și un zeu al parcatului, fiindcă a găsit un loc chiar în fața clubului, situație care are drept consecință nefericită faptul că urechile mele blocate beneficiază de ceea ce cântă trupa dinăuntru, și ăștia-s al naibii de buni, și de ce-am ieșit eu din viața mea și din clubul ăsta numai ca s-o salvez, iarăși,

pe Caroline? Tot Vânătorul e pe scenă, dar aud că și tipul ăla, Dev, cântă, cu un soi de armonie oribil-extraordinară, împreună cu Vânătorul, pe un alt cover după Green Day, de data asta *Time of Your Life*. Corul Vânătorilor a accelerat tempoul acestui cântec clasic de radio FM (cât de punk poți să mai fii dincolo de producerea unei melodii numai bune de ambient sonor pentru lift? — binecuvântat fii, Billie Joe!) și, mă jur, se aude și-un DJ care mixează pe piesă o bucată din vaietul ăla dubios al lui Michael Jackson, cu *Billie Jean is not my lover, the kid is not my son*. Cum e posibil așa ceva nu știu, nici de ce sună așa de-al naibii de bine; dacă mașina nu pornește într-o secundă, m-am cărat de-aici, nu contează cât de tentată aș fi să mai încerc încă vreo șapte minute să fiu iubita lui Nick după ce-o ducem pe Caroline la mine acasă.

— Ai auzit? îl întreb pe Nick.

— Ce? A pornit motorul?

Fraier amărât! E băiat bun, se pricepe la bâțâit din cap pe muzică, s-a arătat iscusit la manevratul lui Caroline, zeița beată, făcând-o să se întindă pe bancheta din spate a prăpăditului de Yugo și convingând-o că ideea a fost, de fapt, a ei. Să nu uităm și partea cu pupatul de nota zece. Merită mai mult decât o Tris — și un Yugo.

Îi zic:

— Nu, mă. Ascultă, auzi bubuiala aia ritmică din club? Se cheamă bătut la tobă, e gen, bază ritmică pentru sunet încă din culturile primitive.

Bat darabana pe torpedoul mașinii. Compartimentul se deschide de la bătutul meu. O poză Polaroid cu Tris e lipită cu scotch înăuntru. O smulg de-acolo. Ce mama dracului! Caroline nu-i paranoică — Tris *chiar* i-a șterpelit tricoul alb, decupat, cu autograful lui Flea în

zona sânului stâng. Arunc pe geam poza și mă întorc cu fața spre el.

— Jaful tău de trupă are nevoie de toboșar. Te-am văzut cum te bâțâiai mai devreme, la coverul Vânătorului de la *Chump*, știu că simți ritmul mai mult decât se observă din ce faci, așa de meseriaș totuși, la bas. Gândește-te. Ce-ar fi fost *Chump* fără Tres Cool? Fă rost de toboșar pentru trupă, moșule. Pe bune.

Caroline încă n-a adoptat poziția ei ghemuită și confortabilă de beție, dintre vomă și somn profund, asta înseamnă că-i în faza în care o apucă întrebatul, și, la fix, de pe bancheta din spate, o aud zicând „e bune", deoarece Caroline îmi continuă mereu propozițiile de unde le-am lăsat.

— Domnu' şofer, hei! zice și-l bate pe Nick pe umăr, din spate.

Nick îi aruncă o privire, dar se întoarce rapid spre mine. O fată așa de drăguță și-un damf așa de grețos de tequila. Caroline vrea să știe:

— De ce porți pantofi atât de urâți? Răspunde, domnu' şofer. Te rog!

— Pantofii au de-a face cu mașina, Caroline, îi zic. Șoferii de Yugo sunt obligați să poarte bascheți rupți și mâzgăliți, de tot căcatul. E o regulă, gen. Apare în manual.

Scot manualul de utilizare al mașinii Yugo din torpedou. O bucată lungă de gumă mestecată se întinde de la manual până la tropedou. Iau șervețelul McDonalds vârât în compartiment și îndepărtez guma de pe manual. A naibii Tris și pasiunea ei pentru baloane. Arunc pe bancheta din spate manualul, spre informarea lui Caroline.

Dar ignoră Cartea Sfântă.

— Sunteți iugoslav, domnu' șofer? îl întreabă Caroline pe Nick. Norah, de asta ne duce acasă? E șoferul de taxi, așa-i?

— Sigur, o liniștesc.

O să fie șoferul, de îndată ce o să pornească odată Yugo-taxiul ăsta nenorocit. Acționăm într-o fereastră temporală limitată. A durat doar zece minute s-o vârâm pe Caroline în spate. Și-l văd pe Randy acum, hălăduind prin club, fumând o țigară, vorbind cu Lou Nebunul, dar aruncând priviri piezișe spre Yugo, gata să se dea iarăși la Caroline, sunt sigură, dacă mașina asta n-o ia rapid din loc.

— Dar mai există naționalitatea iugoslavă? întreabă Nick. Acum că țara a fost făcută bucăți? A fost nașpa rău ce s-a întâmplat în Serbia și Croația, corect? Tare aiurea.

Clatină din cap, iar mâna îi zăbovește pe cheia de contact de parcă s-ar fi dat bătut. Dă cu capul de volan, apoi izbește cu pumnul în schimbătorul de viteze. E terminat. Nu mai suport. Mașina asta n-o să se ducă niciunde. Arată așa de deprimat, de înfrânt, că n-am inimă să mă iau de el fiindcă se preface că jelește Iugoslavia, când e așa de clar că o jelește pe Tris.

— Am și eu sânge iugoslav, să știți, ne informează Caroline. Dinspre străbunicul.

— Ai și sânge transilvănean, fufo, îi zic. Taci din gură! Trebuie să mă gândesc.

Cum naiba o să mai ajungem acasă acum? Și, până la urmă, de ce trebuie s-o duc acasă pe Caroline? Am un tip alături care, chiar dacă-i rebutat de Tris, are ceva potențial. Uite-mă colea, în Manhattan, ca-n cântecul preferat al tatii de la Stevie Wonder: *New York, cum mi*

l-am imaginat — cu zgârie nori și de toate[2]. Ar trebui să se *întâmple* chestii, nu să zac blocată într-un Yugo. Văd, prin parbriz, Empire State Building, luminată de Paște în roz și verde. Îmi amintesc că Isus a murit pentru păcatele lui *Caroline*, nu pentru ale mele — eu sunt din alt trib — așa că de ce-i salvez iarăși curul când aș putea să fiu afară din Yugo-ul ăsta și să-mi trăiesc viața un pic? Nici n-am apucat să folosesc ca lumea cele două minute de completare la perioada de „relație" cu Nick.

Caroline zice:

— Nu mă comanzi tu, Sloi-de-Gheață.

E un instinct primar, nu mă pot abține. Mă întorc spre Răsuflare-de-Putoare și mă rățoiesc:

— Nu-mi mai zice așa!

Chicotește, mulțumită că m-a scos din pepeni.

Chicoteala lui Caroline, ce noroc, se transformă în picoteală. Văd, în oglinda retrovizoare, că pare să fi adormit, cu obrazul lipit de geamul din spate. Încă n-am văzut-o să cadă lată fără să-și verse mai întâi mațele. Poate că, până la urmă, Nick și mașina lui Yugo au puteri magice. A, ce fain ar fi să dureze până ce ne întoarcem în Jersey.

Un sforăit-gâlgâit din spate anunță că, într-adevăr, Caroline a picat lată. DA! Iubite Isuse, îți mulțumesc — pentru liniștea asta temporară și, hei, mă bag și la niște mulțumiri c-ai murit pentru păcatele mele. Ești cel mai TARE, I.C.! Nici măcar n-o să aduc vorba de faptul că, odată ajunsă acasă, o să trebuiască să dorm alături de Răsuflare-de-Putoare, ca să mă asigur că nu se îneacă cu propria-i vomă în somn. Iarăși.

---

[2] Referire la melodia *New York — just like I pictured it*, de pe albumul Living for the City (1973). (*N. red.*)

— Am rezolvat o problemă, îi spun lui Nick și-mi așez palma stângă pe palma lui dreaptă, care e încleștată pe schimbătorul de viteze. Acum ce-o să facem cu cealaltă?

Tresare un pic la atingerea mea și-și retrage mâna. Da, să trăiți, Sloi-de-Gheață a lovit iarăși. Oricum, nici nu știu de ce mi-am lăsat palma peste a lui.

Vrea să știe:

— De ce i-ai distrus păpușile Barbie lui Tris?

Și eu, în capul meu, îmi spun căcat, oare ăsta să fie prețul de plătit pentru că a dat Caroline în primire neașteptat de rapid — ca Nick să preia melancolia care urmează, de obicei, fazei de întrebări a lui Caroline?

— Am trei surori, zice, și știu că-i groasă treaba dacă te iei de păpușile Barbie ale altei fete.

Ok, poate nu-i melancolie, fiindcă zâmbetul lui sarcastic îmi transmite că s-a resetat, că-i iarăși creatura standard, ironică, parte dintr-o trupă de băieți. Naiba să-l ia, chestia mă face să vreau, într-un fel, să dau năvală peste el.

Dar îmi dau totuși seama că așteaptă informația, numai că n-o să intru, cu el, în chestia asta cu Tris. Nu pot și pace. Sloi-de-Gheață are și ea o limită la demolat psihicul masculin.

Pe de altă parte aș putea, cine știe, să fac din Nick un proiect, să-l detoxifiez de Tris, să-l reabilitez, să-l trec printr-un program intensiv de prietenă ca lumea. Îmi place cifra șapte — am putea să ne combinăm, frumușel, șapte zile în loc de șapte minute. După aia l-aș lăsa liber, dar fără balastul Tris, șlefuit și transformat în tipul superb care știu că se ascunde sub privirile alea grele de Tris. Ar fi darul meu făcut omenirii, un specimen masculin

ideal pentru muzică şi pupăceală. L-aş trimite înapoi în lume curăţat cu totul de ironie, eliberat de povara de a dispreţui toate tipele de pe mapamond, suspecte că ar putea fi ca Tris. Acuma cine-i cel mai tare, J.C?

O dubă albă se strecoară pe strada cu sens unic, în direcţie greşită, apoi se opreşte în faţa unui hidrant, exact înaintea maşinii Yugo.

— O, mulţumescu-ţi, Doamne, zice Nick. Interesant. Suntem conectaţi la intervenţia divină. Soarta?

Un tip iese din maşină, şi-l recunosc: e ăla care se mozolea cu membrul neglăsuitor al trupei lui Nick, după concertul lor. Doar un minut am prins din pupatul ăla, fiindcă a trebuit să mă uit în altă parte. Sloi-de-Gheaţă excitată de doi băieţi care se pupă. Nu ştiu de ce holbatul la doi indivizi de acelaşi sex care se pupă ar trebui să fie apanajul exclusiv al studenţilor din frăţii care cască gura la lesbiene, asta e foarte sexist. Feminismul ar trebui să vină cu pachet complet — ar trebui să aibă de-a face cu eliberarea sexuală, cu plata egală pentru muncă egală şi cu dreptul fundamental al fetelor de a aprecia băieţii care se mozolesc între ei.

Dacă nu era pupatul belea cu ăştia doi, poate că n-aş fi răspuns solicitării lui Nick de a fi cinci minute prietena lui, trăgându-l cu gura spre a mea. Mi se pare că au trecut ani de-atunci, nu minute, toată povestea cu Răsuflare-de-Putoare şi Yugo-ul blocat, şi, oricum, DE CE îmi bat capul atâta că-s suspendată în timp şi în Yugo cu tipul ăsta, Nick? Că doar e fixat pe TRIS!

Iubitul tipului din trupă — e-aşa de *emo* că doare — se apleacă la geamul deschis al lui Nick. Îi zice:

— Deschide capota şi-o să încercăm să-i dăm frumuseţii ăsteia un impuls.

— Mda, zice Nick de parcă ar face zilnic asta. Mersi, Scot.

Scot se uită la mine și zice:

— Thom ar avea nevoie de-un pic de ajutor în dubă, dacă nu te deranjează.

Ce pizda mă-sii? În fine.

Ridic din umeri și ies din Yugo, în vreme ce Scot deschide capota ca să prindă cablurile de curent. Trec de Randy, care stă sprijinit de peretele clubului, și-i dau un brânci, așa de-a naibii. Apoi bag capul în dubă și văd, în spate, sculele trupei. *Știam eu* că trupa lui Nick are o dubă. De ce oare n-am spus clar — *duba,* nu Yugo, până-n Jersey?

Tipul care stă pe locul șoferului zice:

— Bună. Sunt Thom. Cu „h".

Îi zic:

— Mă cheamă Gnorah. Cu „G" mut, aşa cum pronunți „Nora".

— Pe bune? face Thom.

— Nu, de fapt nu. Am și eu un „h", la final. Era N-O-R-A, dar mi-am adăugat legal un H după ce tata n-a reușit să încheie un contract cu Norah Jones când a avut ocazia. Nu-mi place să uite ușor chestiile astea.

— Pe bune? zice iarăși Thom.

Ei, pe naiba.

— Pe bune, zic, dar nu-mi dau seama ce caut în duba asta vorbind despre H-uri. Care-i treaba?

Thom îmi înmânează o bancnotă boțită de 50 de dolari și-mi spune:

— Am pus mână de la mână cu Scot. Am văzut cum te-ai sărutat cu Nick.

Thom n-o fi el solistul trupei, dar îți aduce aminte de versiunea piesei cântată de Aretha, nu a ălora de la

En Vogue, când se apucă să fredoneze *Dă-i ceva ce poate simți*[3].

— Nu m-am prins, zic.

Duba ne împiedică să vedem, dar auzim huruitul motorului mașinii Yugo, amenințând să revină la viață.

— N-am timp să-ți explic pe îndelete, zice Thom. Hai să zicem că Scot și cu mine n-o suportăm deloc pe fosta prietenă a lui Nick și am vrea să-l ajutăm un pic să-și vadă mai departe de viață. Așa că, te rog, scoate-l pe băiatul ăsta în oraș, plimbați-vă sau rămâneți pe bancheta din spate a mașinii, nu-mi pasă, numai te rog, scoate-l pe prietenul nostru în oraș în seara asta. Am decis deja că ne place de tine și că o să fii salvarea lui Nick. Fără vreo obligație sau ceva.

Lingușirile l-ar putea duce oriunde, iar eu am numai gânduri de salvare în cap, dar îi zic „nu pot", cu toate că mă tentează. Mă tentează pe bune.

— Nick o să ne ducă, pe mine și pe prietena mea care s-a îmbătat, înapoi în Jersey. Doarme pe bancheta din spate.

Thom zice:

— Avem o saltea în dubă. Facem schimb. O ducem noi acasă dacă îl scoți pe Nick în oraș.

Decid că merit să trăiesc și eu un pic.

— S-a făcut, zic.

Bag bancnota în buzunarul cămășii, apoi mâzgălesc adresa de-acasă pe mâna lui Thom. Îi zic unde găsește cheia, sub ghiveci, și-i zic să nu-și facă griji în privința alor mei — probabil că o să-i dea și-un bacșiș că a adus-o pe Caroline și că m-a convins să ies la o întâlnire cu un băiat real. Și, în ce-l privește pe Nick, nu mă simt frigidă

---

[3] În original, Giving something he can feel. (*N. red.*)

deloc. Nu mai țin minte când am fost ultima oară în starea asta de entuziasm și așteptare — nu de așteptare a sexului (neapărat), ci fiindcă o să cunosc o persoană nouă și delicioasă, chiar dacă-i un fraier amărât.

Am aranjat deci treaba, ies din dubă cu Thom, care-l cooptează pe Scot ca să-l ajute s-o cărăbănească pe Caroline din Yugo. Însă nu apuc să-i explic lui Nick planurile cele noi pentru miezul ăsta de noapte.

Fiindcă Randy, sprijinit de zid, strânge frățește mâna unui nou-sosit, care se-ntâmplă să fie nenorocitul care m-a transformat anul trecut în Sloi-de-Gheață. Se pare că nepotul adevărat al unchiului Lou n-a supraviețuit un an în *kibuț*, în Africa de Sud. Chemarea adevăratei sălbăticii — Manhattanul — trebuie c-a fost prea puternică pentru el. Și, în mă-sa, Maleficul Fost m-a ochit și-acuma s-a și înființat la ușa Yugo-ului și zice:

— Hei, puișor, ești gata să reluăm de unde-am rămas?

5. Nick

Nu m-am gândit vreodată că Jessie o să mă trădeze în halul ăsta. N-am făcut decât s-o iubesc și să mă port frumos cu ea. I-am fost alături și-am apărat-o când toată lumea zicea că-i un gunoi, când ziceau că nu pricep de ce o țin încă. Și-am crezut că asta înseamnă ceva. Dar nu. Acuma, când am mai multă nevoie de ea, s-a găsit să moară. Întorc cheia, întorc și iarăși întorc cheia în contact, și nu face nimic, a dracului. Nu-i aşa că-s singur cuc? Până și ticăloasa de mașină a decis să mă lase baltă.

Aş putea să mă-nfurii de-a binelea. Dar mai degrabă mă tem. Că asta-i chestia — finiș. Putem să-i băgăm curent la baterie până se sting luminile în Manhattan, și tot aici o să zacă. Fără să clipească. Nu-mi permit s-o duc iar la reparat. Dacă așa stau lucrurile, atunci e gata, *pe bune*.

Nu prea sunt atent cât timp o scot pe Caroline, din spate, Scot și cu Thom. După cât ne-am chinuit s-o băgăm înăuntru. Dar înțeleg impulsul de a abandona corabia.

Sunt pe cale să-l ajut pe Scot să prindă cablurile, când unul, un gagiu pe care nu l-am mai văzut, se apleacă la geamul lui Norah și zice:

— Hei, puișor, ești gata să reluăm de unde-am rămas?

Ce.pula.mea?

Bun, poate c-o ard cu trupe gay și alea-alea, dar totuși — niciodată, în veci, într-un infinit de catralioane de ani nu mi-aș fi imaginat că un tip poate zice „hei, puișor" pe bune. O zice de parcă ar fluiera holbându-se la țâțele unei fete, în timp ce merge pe stradă. Cine face așa ceva?

Mă aștept ca Norah să-l pună imediat la locul lui. Numai că ea încremenește. *Își ferește privirea*, ca și cum ar putea să-l dea deoparte prin ignorare. Logic, asta ar însemna că acuma se uită la mine, care-s poziționat la 180 de grade de musafirul neinvitat. Numai că ea-și pironește privirea pe bordul mașinii, pe unde ar trebui să fie bricheta. Și cred că-s un pic uimit, fiindcă părea să arate ca și cum urma să ne ducem undeva împreună. Că nu urma să fie doar un drum spre casă. Acuma devine un drum spre niciunde și mă întristează că n-am pic de control.

— Puișor, m-am întors, o ține langa tipul. Ce-ar fi să te dai jos din rabla asta și să zici salut?

Acum, una e să tragi de Norah, să se dea jos. Dar s-o bagi pe Jessie în toată chestia e prea de tot.

— Pot să te-ajut cu ceva? întreb.

El continuă să se uite la Norah cât îmi răspunde.

— Da, amice. Tocmai am revenit în State și-am tot căutat-o pe domnița aici de față. Poți să te lipsești un moment de ea?

Întinde mâna spre geam, descuie portiera și o deschide.

— Imediat ne-ntoarcem, zice mai departe.

Iar eu sunt cât pe ce să-i spun lui Norah că nu trebuie să facă nimic. Dar chiar în clipa aia, pune mâna și-și desface centura de siguranță. Presupun că așa a decis...

asta până ce nu mai face nicio mișcare. Rămâne așa, în mașină.

— Puișor..., toarce individul și dă să pună mâna pe ea, s-o tragă din mașină, de parcă ar fi copil. Mi-a fost tare dor de tine.

Întorc cheia în contact. Tot nu pornește. Scot vine la geamul din partea mea, se uită în mașină și zice:

— E vreo problemă?

Și-acuma Norah se uită la *Scot*. Și, din vreun motiv oarecare, se dezmorțește brusc.

— Tal, zice cu un tăiș în glas care-i de obicei rezervat pentru cuțite, nu ți-a fost dor de mine nicio secundă. Nicio secundă măcar, în toată viața ta jalnică, nu ți-a fost dor. Poate că ți-a fost dor să-mi distrugi creierii, poate că ți-a lipsit satisfacția pe care o aveai când mă demolai, asta clar, dar de emoțiile alea ți-e dor, nu de mine. Mă tem că n-am cum să te ajut.

— Haide, puișor, zice Tal și se apleacă peste ea.

Norah se trage mai încolo. Îmi dau seama că Scot e pe punctul să zică ceva, dar i-o iau înainte.

— Frățică, ia n-o mai înghesui tu pe *puișor,* zic. Și ieși în pana mea din mașină.

Tal ridică mâinile, se dă din ușă.

— Îi ofeream domniței o opțiune, atâta tot, zice. Nu mi-am dat seama că deja e pe cale să-i distrugă viața altuia. Sper să ai mai mult noroc decât mine.

— Nemernicule, murmură Norah.

Tal râde.

— Mașină de căcat: cinci dolari. Opinia lui Norah: trei cenți. Ironia că mă face nemernic: *neprețuită*.

— Pleacă odată, zice Norah.

— Ce? Te temi c-o să spun adevărul? zice Tal și se uită acum la mine. Nu sta de fraier, camarade. De vorbit o

duce gura, dar când e s-o cunoști mai bine, îți dai seama, în pula mea, că-i *golită* pe dinăuntru.

De undeva, de după capotă, Thom țipă:

— Domnul meu, pornește motorul!

Nu-mi vine nicio rugăciune adresată lui Dumnezeu sau vreunei ființe supreme. Dar mă simt al naibii de bine să mă rog de Jessie, și chiar în clipa asta mă apucă credința.

Te rog să pornești. Îți cumpăr benzină Premium toată luna viitoare, dacă pornești, te rog, te rog frumos.

Întorc cheia. Se aude un clicăit slab. Și după aia...

Jessie vorbește iarăși cu mine. Și-mi zice *Hai să ne cărăm naibii de-aici.*

— Mi-ar plăcea să mai stăm la discuții, îi zic lui Tal, dar avem de ajuns undeva.

— Bine, zice Tal și închide portiera cu mai multă blândețe decât m-aș fi așteptat. Numai să nu spui că nu te-am avertizat. Te-ntâlnești cu Femeia de Tinichea. Cauți inima și nu dai decât de aer stătut.

— Mersi de pont! îi zic vesel, la bașcă.

Întinde mâna prin geam și-o atinge pe obraz pe Norah, preț de o clipă.

— Puișor, chiar tu ești! face, apoi se întoarce cu spatele, o ia pe alee și intră în club.

— Pare un tip de treabă, zic, dar Norah nu răspunde.

Acum se apleacă Scot la geamul meu.

— Să n-ai grijă de prietena ei, zice. O ducem noi acasă. Iar voi, copilași, să vă distrați, da?

— Cum să nu, îi zic, deși Norah pare, acum, că habar n-are ce-ar putea să însemne cuvântul *distracție.*

Thom închide capota și-mi arată policarul ridicat: bagă mare. Apoi el și cu Scot, de mână, se întorc la dubă,

cu cablurile bălăngănindu-se pe umerii lor ca un șarpe boa.

Norah n-a schițat gestul de a-și lega iarăși centura. Nu știu ce vrea să zică asta. Întoarce capul spre ușa clubului.

— Ești în regulă? întreb.

— Sincer, habar nu am, zice.

O bag pe Jessie în marșarier și cedez spațiul de parcare următorului client, cine-o fi și ăla. Simt o anume mulțumire să știu că plecarea mea o să se transforme în norocul altcuiva.

Doar după ce ajungem pe stradă îmi dau seama că habar nu am încotro mergem.

— Vrei să te duc acasă? întreb.

Iau tăcerea ei drept un nu. Fiindcă, dacă vrei acasă, deschizi gura să vorbești.

— Ce vrei să faci? întreb mai departe.

Mi se pare o întrebare destul de directă. Dar mă privește cu nedumerire totală, ca și cum s-ar uita la imagini cu lumea care explodează în flăcări și eu aș fi o casetă mică din colțul ecranului pe care scrie cum e vremea afară.

Mai încerc.

— Ți-e foame?

Nu face decât să-și ducă mâinile la gură și să se uite prin parbriz.

— Ți-e sete?

Din câte văd, pare să numere stâlpii de iluminat.

— Știi vreun loc unde mai cântă trupe?

Iarba crește de-o șchioapă între noi.

— Vrei să te uiți la niște călugărițe care-și fac de cap?

Oare zic toate astea cu voce tare?

— Poate să vedem dacă *E.T.* e disponibil?

De data asta se uită la mine. Și, chiar dacă nu zâmbește propriu-zis, mi se pare că arată, cel puțin, un potențial pentru zâmbet.

— Nu, zice. Mi-ar plăcea mai mult să mă uit la nişte călugărițe care-şi fac de cap.

— Bine atunci, zic și întorc mașina înapoi spre Lower East Side. E timpul pentru un pic de teatru burlesc.

Zic asta cu ceva ifos, cu toate că am doar o idee dintre cele mai vagi în privința locului spre care mă-ndrept. Mi-a povestit Dev odată despre locul ăsta, unde dansează striperițe îmbrăcate în maici, pe melodia *Climb Ev'ry Mountain*. Şi ăsta, cică, n-ar fi decât unul din numere. M-am gândit că-i prea chicios ca să fie pervers — și cam în apele astea se scaldă Norah acum. Din câte-mi dau seama.

Cât trecem peste Houston, Norah întinde mâna și dă drumul la radio. O vechitură de piesă cu ruj negru pe buze: *The Cure, Pictures of You,* piesa numărul patru din lista mea cu Piese de Supărare la Despărțire.

Piesa asta, ca și toate celelalte de pe disc, i-e dedicată lui Tris...

Și, dacă asta-i coloana sonoră, mintea și inima mea frântă s-au înhămat la muncă împreună și-mi oferă filmul — noaptea aia când era așa de obosită și a zis că vrea să se întindă, așa că a sărit peste banchetă și s-a lungit în spate. Și cum am crezut că până acolo mi-a fost, dar după cinci minute mi-a sunat mobilul și ea era, mă suna de pe propria banchetă din spate. Cu voce somnoroasă, mi-a zis cât de bine și confortabil se simțea, cum îi amintea de condusul noaptea târziu la întoarcerea din vacanțe, și cum se întinsese acolo și se simțea ca și cum părinții ei ar fi condus un pat, nimic în neregulă cu mișcarea șoselei

sub roți și ramurile copacilor legănându-se peste parbriz. A zis că momentele alea o făceau să simtă că mașina e casa, și că, poate, așa o făceam și eu să se simtă. Până la urmă a adormit, dar eu am rămas cu telefonul lipit de ureche, simțind că respirația ei, pe fundal, mă liniștea. Și, da, lăsa impresia de acasă. Ca și cum totul era exact cum trebuia să fie.

— Așa n-am niciun chef de asta acuma, zice Norah, dar nu schimbă piesa.

— Te-ai gândit vreodată la numele lor? o întreb așa, de dragul conversației. Pentru ce, adică?

— Ce zici acolo?

— *The Cure*, Tratamentul. Oare pentru ce naiba cred ei că-s tratament? Pentru fericire?

— Zise basistul de la *Lepădăturile*.

Și nu mă pot abține. Îmi zic *uau, știe cum ne zice.*

— Dev se gândește s-o schimbe în *Lepre Lepădate*, îi zic.

— N-ar merge *Lepădați în Larg*?

— Sau, simplu, *Lepădați*?

— Sau *Amicii Leproși*?

— Ori *LeProștii*?

— De ce-i așa o *Lepră*?

Mă uit la ea.

— Ăsta ar fi nume de trupă sau o întrebare de-a ta?

— N-avea niciun drept să facă asta. Niciun drept.

Ne afundăm iarăși în tăcere. Lansez o întrebare.

— Cine-i, deci? întreb.

— Un fost prieten, zice și se lasă un pic pe banchetă. *Fostul*, adică.

— Ca Tris, zic plin de empatie.

Se îndreaptă de spate și-mi aruncă o privire de-o răutate pură.

— Nu. Nu-i deloc ca Tris, ce dracu'. La mine a fost ceva real.

Mă poticnesc o secundă, ascult piesa noastră de despărțire.

— Ai fost răutăcioasă, zic. Habar nu ai.

— Nici tu. Așa că hai s-o lăsăm baltă. Ar trebui să te fac să te simți bine.

Iau propoziția asta ca pe un soi de scuze. În mare parte findcă asta vreau eu să fie.

Am ajuns pe Lower East Side acum, pe străzi care au nume, nu doar numere. Noaptea-i încă tânără pe-aici, cu grupulețe de hipsteri care-și pufăie țigările pe trotuare. Găsesc un loc de parcare într-o parte mai întunecată de Ludlow, apoi o conving pe Norah s-o luăm înapoi un pic, până ce ajungem înaintea unei uși roz.

— Camera Obscură? întreabă Norah.

Dau din cap că da.

— Să vină măicuțele, zice.

Nu știu dacă-i cazul să bat sau să deschid pur și simplu ușa. Răspunsul îmi este oferit de un tip mătăhălos de la intrare, îmbrăcat în uniformă de iepuraș Playboy.

— Actele?

Caut permisul de Illinois al lui văru-meu, câștigat la o competiție de Xbox deosebit de crâncenă.

Norah se bate peste buzunare, cu mutră absentă.

Și, chiar când îmi zic *ce rahat,* rostește și ea exact cuvintele astea.

6. Norah

Ce rahat! RAHAT RAHAT RAHAT RAHAAAAAAT!!!!!

Am trimis scrisoarea în care renunţ la locul de la Brown chiar în dimineaţa asta. Şi abia acum, în toiul nopţii, sau e deja dimineaţă, şi oare de ce se opreşte timpul când îl văd pe Tal, abia acum mă prind. *Kibuţ* în Africa de Sud: CE DITAMAI GREŞEALA DE CĂCAT. O greşeală IMENSĂ. Oare ce-o fi fost în capul meu? Ne-am despărţit de vreo cinci ori în ultimii trei ani. Undeva, prin străfundurile minţii, am avut gândul că ori 1. Tal şi cu mine o să ne rezolvăm de data asta problemele, şi ce loc mai bun ar fi pentru asta dacă nu undeva departe de familiile şi prietenii noştri, într-o comunitate din cealaltă parte a lumii? sau 2. N-o s-o mai scoatem la capăt, dar o să fiu cea mai bună lucrătoare văzută vreodată în kibuţul ăla şi, ca bonus, Tal o să crape de gelozie când o să mă îndrăgostesc nebuneşte de vreun surfer frumos din Capetown, şi-o să-l las să smulgă bălăriile din grădină în timp ce eu o s-o şterg din kibuţ şi-o să pornesc prin lume cu rucsacul la spinare, împreună cu noua mea iubire, surferul care, speram, o să aibă un nume mişto, gen Ndgijo.

Doar că una ca asta nu mi s-ar întâmpla niciodată. Cum de o fată așa de deșteaptă a ajuns în situația asta, să fie aproape adultă și fără vreun viitor? I-am dus dorul lui Tal, în ultimele săptămâni, la fel de mult cât m-am lamentat de relația nașpa dintre noi. Dar m-am agățat de speranța că o să-l surprind apărând în Africa de Sud, și-acuma, când s-a înființat CHIAR AICI, înaintea mea, în Manhattan, ce-am făcut? Am înghețat. Tal a apărut lângă mine, lângă mașina lui Nick, și într-o clipită, toate fantezile mele de reîmpăcare s-au dus, mi-am amintit imediat cum n-am fost eu niciodată suficient de bună pentru el, suficient de evreică, suficient de implicată politic, suficient de devotată. Tal n-a fost o scârbă care înșală, ca Tris, dar pe cine am vrut eu să păcălesc? A fost, cum îi place lui Caroline să-mi amintească, un „căcănar obsedat de control". Și fix acolo, în mizeria de Yugo, am avut în fine momentul ăla de claritate pe care-l așteaptă mama, tata și Caroline de când aveam cinșpe ani: DESTUL! Caroline a avut dreptate în tot timpul ăsta. Ne-ar fi mai bine să ne ducem viețile, Tal și cu mine, separați.

Ce rahat! Am zis cumva cu voce tare? Încerc să-i dau atenție lui Nick, dar nu pot opri vorbele lui Tal să-mi tot umble prin minte: *De vorbit o duce gura, dar când e s-o cunoști mai bine, îți dai seama, în pula mea, că-i golită* pe dinăuntru.

Femeia de Tinichea. Tal mi-a zis Femeia de Tinichea, în pizda mă-sii! Mi-am pierdut virginitatea și toată tinerețea cu el, și așa mă vede? Sper că, atunci când a șters-o din Africa de Sud și s-a întors în Manhattan fără să sufle nimănui o vorbă, n-a aranjat să i se trimită scrisorile înapoi aici. Căcat, i-am trimis scrisoarea cu poșta când puteam să-i scriu un nenorocit de e-mail, așa de plină

de sentiment eram. Am desenat fețe zâmbitoare pe plic! Doamne, mi se face rău.

Retard, numele tău e Norah. Într-o noapte, weekendul trecut, petrecută ținându-i lui Caroline capul ca să borască la budă, singură și pierdută — eu adică, nu Caroline, pentru ea se aliniase o armată de gagii afară, așteptând să-și revină — am lăsat partea întunecată a minții mele, cea în favoarea lui Tal, să preia controlul. Și, cât a dormit Caroline în ditamai patul dublu pe care-l am în cameră încă de la grădiniță, i-am scris lui Tal. Oare de la cafeina băgată în sistem cât am umblat după fundul lui Caroline, sau de la fumul de iarbă rezidual ce plutea prin aerul din clubul reggae unde-am petrecut noaptea? Fumul la mâna a doua poate fi mai mortal decât ăla tras direct în piept, cel puțin când vine vorba să disting între tânjitul după Maleficul Fost și încercarea, pe bune, de-a încerca să mă împac cu el.

Sper să nu afle în veci, Tal, că Femeia de Tinichea era gata să facă compromisuri. Nu i-am zis chiar pe față că aș vrea să ne împăcăm. Dar i-am zis că aș fi dispusă să iau asta în considerare. I-am zis că aș putea să mă fac vegană. Să fiu mai evreică. Să fiu, în pana mea, o vegană cușer! Că aș putea să învăț să-mi pese de salvarea vidrelor de mare și să beau doar cafea provenită din comerț echitabil. Aș putea crede că Tal și frații lui din Tel Aviv chiar au talent și c-or să devină următoarea mare chestie, o versiune a trupei Hanson mai adultă, mai cu punk în ea, mai pro-Israel și anti-Europa, mai implicată politic. Că m-aș putea gândi să trăiesc în Israel, cu afurisita de maică-sa, psihotică și obsedată de control, în Tel Aviv, odată ce-și va începe, la anul, serviciul militar obligatoriu și da, mă-sa ar putea să mă învețe să-i gătesc mâncarea

cum îi place lui și cum să pun cearșafuri la uscat afară, la soare, ca să fie mereu proaspete și răcoroase.

Ce tâmpenie de scrisoare! Rahat! Parcă eram Saddam Hussein în episodul ăla din *South Park*, promițându-i Satanei: *Pot să mă schimb! Pot să mă schimb!*

Nu, nu pot. N-ar trebui să mă schimb.

Caroline o fi ea o curviștină și-o răsfățată, dar nu-i complet tâmpită. M-a implorat să nu trimit scrisoarea, dar de unde s-o ascult. „De ce naiba să te schimbi?" a zis. „*El* să se schimbe, nemernic cu bățu-n cur. De ce faci asta? Dacă-ți trebuie vreun protest de final de adolescență, de ce nu-i distrugi lui taică-tău Jaguarul pe Palisades Parkway sau ceva de genu'? Ai de gând iarăși să ne terorizezi cu tine și cu Tal, cuplul de coșmar? Și să renunți la Brown pentru asta? Norah, știi că o să cunoști pe altcineva, nu?" Doar că n-am crezut-o, până în seara asta.

La ce-i bună Caroline acum, dormind buștean în duba amicilor lui Nick? Mă-ntreb dacă are telefonul deschis. Trebuie să-i spun că s-a întors Tal! Și că am dat-o-n bară, dar că acum, oficial, mi-am revenit dracului la realitate.

— Norah? reacționează iepurașul-ușier la *ce rahat,* ceea ce nu-i de colo, fiindcă n-am acte false.

Când taică-tău e un bine-cunoscut baștan la o mare casă de producție, chestia tinde să nu fie necesară la majoritatea cluburilor din Lower Manhattan.

— Toni? zic.

El/ea mă înșfacă să mă îmbrățișeze. El/ea a fost angajat la tata anul trecut, când încerca să-și dea seama dacă îi surâde o carieră în industria muzicală. El/ea m-a susținut cel mai tare în campania mea inițială (până acum) de a-l convinge pe tata să producă un album integral cu piese punk, ca tribut adus formației Spice Girls.

— Tot mai lucrezi la piesa aia?

El/ea scoate un CD din coada stufoasă de la spatele costumului.

— Numai ce-am terminat-o! Vrei te rog s-o transmiţi mai departe?

— Sigur, zic sperând că Nick n-o să se apuce să mă interogheze cine-oi fi şi eu, o fetişcană de optsprezece ani cu cămeşoaie de flanel, ca să dau mai departe demo-uri.

— Du-te direct în secţiunea VIP, zice Toni. Am eu grijă de băuturi, să fie din partea casei.

— Nu beau, îi amintesc.

— Ei, haide, trăieşte şi tu un pic, zice şi mă împunge în şold. Donşoara Abstinenţă, las-o şi tu mai moale odată în viaţă.

Toni se răsuceşte spre Nick.

— Illinois? Douăştrei de ani? Hai, nu mă-nnebuni! Dar distracţie plăcută, copii!

El/ea îi dă o pălmuţă peste fund când intrăm, iar Nick nu face ca Tal, care ar îmbrânci un travestit, dacă ăla ar îndrăzni să-l atingă. În loc de asta, Nick râde şi se-ntoarce să-i răspundă cu aceeaşi monedă, palmă peste fund. Toni îi oferă, la schimb, un pic de dans cu zgâlţâit din buci.

— Îmi place de tipu' ăsta, e-un mare pas înainte. E soi bun.

Spre deosebire de ce? De soiul naşpa, puturos şi coclit despre care, firesc, lumea ar crede că-i Tris?

Ne punem la o masă mică, ce se goleşte miraculos în timp ce ne apropiem. Ce mama dracului, inima chiar îmi tresare un pic când Nick trage scaunul de lemn şi-mi oferă loc. Cine mai face din astea? Şi de ce, cu gestul ăsta simplu, ajung să uit, pentru o secundă, că SUNT FOARTE SUPĂRATĂ şi că VIAŢA MEA S-A TERMINAT?

Sunt scoasă din starea de morocăneală pricinuită de Tal de către călugărițele-travestiți, care-și fac de cap pe *Climb Ev'ry Mountain*, și-mi dau seama că chicotesc, fiindcă am brusc o imagine în minte, cu mine și Nick punându-ne-o în trei cu E.T. Simt că îmi apare un zâmbet mic pe buze și că prin corp mi se răspândește o vibrație non-frigidă. În lumina pâlpâitoare a becurilor fosforescente, și fiindcă el e atent la ce-i pe scenă, am în fine ocazia să-l apreciez cu adevărat pe Nick. Îi admir geaca originală de băiat de benzinărie, cu numele „Salvatore" imprimat sub logo-ul Chevron, și admit că aș vrea să-mi trec degetele prin părul lui încâlcit. Pare să aibă pe mutră un surâs ironic, dar dulce, cu toate că-i mahmur după Tris.

Nick îi face din mână lui Toni, în semn de mulțumire. Zice:

— Mișto locuri ne-a găsit amicul tău. Trebuie să admit că, pe lângă prietene bete și foști iubiți care-mi insultă Yugo-ul, e o ușurare să aflu că mai ai și tovarăși de treabă.

Îmi face cu ochiul și de ce oare nu vrea să i se ducă de pe moacă zâmbetul ăla blajin, fiindcă știu, dacă e s-o scoatem la capăt în noaptea/dimineața asta sau ce e, o să trebuiască în cele din urmă să-i spun despre Tris și zâmbetul ăla o să dispară, și nu vreau să fiu eu persoana responsabilă că i-am omorât surâsul.

Nu-i datorez nicio explicație sau ceva de genu', dar zic:

— Îmi pare rău de faza cu Tal.

Numai că, de fapt, îmi pare rău numai de ce-am zis despre Tris, dar nu găsesc vlagă în mine să mă scuz pentru asta. Încă.

Nick îi spune iepurașului-chelner care se apropie de masă că ar vrea, dacă se poate, chestii de băut cu

umbreluțe în ele, de care-or fi, că noi suntem din Jersey și oricum n-o să știm diferența dintre ele. Zice că, totuși, să se asigure că băuturile-s fără alcool.

Apoi se-ntoarce spre mine:

— Nu beau. Îs cam abstinent de felul meu. Sper că nu te deranjează.

Numai că și eu sunt „cam" neconsumatoare. Nu beau, nu fumez și nu iau droguri adică, dar nu mă dau cu curu de pământ ca ăia, abstinenții compleți, care nu bagă nici carne și nici sex nu fac. Abstinența mea e mai degrabă ca iudaismul: fermă, dar reformată.

Vreau să-i răspund lui Nick cu „Nicio problemă, e-un miracol, în mă-sa." Dar cred că nu fac decât să dau din cap aiurea, perplexă.

Uau! Tris și-a dat întâlniri cu un tip abstinent, care zice *te rog*? Cum de a putut-o suporta fără să se-mbete clei sau să se pastileze, cum fac ăilalți? Nici nu știu dacă să-l admir sau să-l compătimesc pe Nick ăsta că nu bagă chestii, dar m-a dat pe spate chestia. Am ieșit cu un tip care poate să se distreze fără să-și facă creierii pilaf? Universul e plin de surprize. Respectele mele pentru Tris.

— Vrei să-mi povestești despre asta? zice Nick după ce iepurașul a luat-o țopăind din loc.

— Despre ce?

— Despre fostul?

Asta se-ntâmplă la întâlniri? Te pupi înainte să-ți spui numele, apoi stai de vorbă despre relațiile eșuate din trecut? Mă simt aiurea. Singurul tip cu care-am fost e Tal, iar ideea lui de întâlnire era să se uite la *Lista lui Schindler* în camera de cămin de la Columbia. În afară de incidentul cu Nick, nici n-am mai sărutat pe nimeni în afară de Tal, pe bune, asta dacă e să n-o pun la socoteală

pe Becca Weiner în tabără, când aveam treișpe ani, dar n-o pun. Habar n-am cum să fac faza asta cu „ieșitul în oraș". Cred că de-aia-s frigidă.

Chiar nu vreau să vorbesc despre Tal. Vreau să uit până și că am cochetat vreodată cu noțiunea de a mă întoarce la el. Vreau să uit că mi-am aruncat la ghenă viitorul și că acum trebuie să scot la înaintare un plan nou. Îi zic, deci, lui Nick:

— Știu cum să conduc o mașină cu schimbător manual.

Fiindcă știu că Tris nu știe.

— Zici, deci, că ai putea s-o duci pe Jessie înapoi în Jersey, asta dacă presupunem că mai pornește?

— Cine-i Jessie?

— Yugo-ul, mașina mea.

— Ți-ai botezat mașina? Te rog, să nu-mi spui acuma că ești unul dintre gagiii ăia care-și botează și penisul.

— Din nefericire, încă nu i-am găsit un nume perfect, așa că se zbate în bezna nenumirii deocamdată, zice și-și aruncă privirea spre prohab, apoi o ridică iarăși spre mine. Dar dacă-ți vine vreun nume bun, să-mi spui. Ne-ar plăcea o chestie mai exotică, ceva gen Julio.

Și-un Sloi-de-Gheață se poate topi, nu?

Mai zice Nick:

— Dev voia să numească trupa noastră *Dureri de sulă*. Ce părere ai?

— Scuze, pe mine m-a prins *Lepădăturile*. Foarte nimerit. Distribuitorii de la Walmart or să sară-n sus de bucurie.

Conversația ne e întreruptă de un număr nou pe scenă. Două dintre surorile de suflet ale lui Toni se unduiesc pe scenă, acompaniate de piesa „Floare-de-colț" din *Sunetul Muzicii*, chestie care face ca măicuțele de dinainte să pară, ei bine, niște... măicuțe prin comparație. Nick

se ridică și-mi întinde mâna. N-am idee ce-o vrea, dar ce dracu', îi iau mâna, mă trage în picioare și se lipește de mine la un dans lent și parcă suntem într-un vis, el Christopher Plummer, iar eu Julie Andrews, și dansăm pe podeaua de marmură a unei grădini-terasă austriece. Capul ajunge cumva să mi se lase pe tricoul lui Nick, și-n clipa aia uit că există timpul și Tal, fiindcă, poate, viața nu mi s-a sfârșit. Poate doar începe.

Mă trec fiori la gândul ăsta și, ca reacție, Nick își scoate geaca și mi-o pune pe umeri. Mă simt în siguranță, nu mai mi-e frig și, din vibrația pe care-o transmite geaca, sunt sigură că Salvatore cel original de la Chevron a fost un familist de nădejde, poate cu ceva înclinații spre purtat chiloții nevestei și spre jucat la curse banii de facultate ai puștiului, dar altfel om de ispravă.

Mă trezesc din reveria dansului când publicul aplaudă sfârșitul numărului de pe scenă, iar Nick îmi pare prea lipit de mine, acum că muzica s-a oprit. Nick/Salvatore/Christopher Plummer/partenerul drăguț de dans nu poate fi real. Nu este posibil. Mai bine să mă trezesc din visul ăsta înainte să se transforme-n coșmar.

— De ce naiba ești așa de *drăguț*? întreb și-l împing deoparte.

Nu mă obosesc să-i bag de seamă expresia bulversată. Ai marcat, Norah. I-am omorât zâmbetul, și nici măcar n-a trebuit să-i spun ceva despre Tris.

— Mă duc la pipi, zic și o iau la goană spre baie.

Sunt câțiva oameni la coadă, însă un pocnet din degete de-al lui Toni face ca șirul să se rupă.

De fapt nu-mi vine. Trebuie să mă gândesc. Vreau să fie trează Caroline, ca să pot vorbi cu ea. De dimineață, viața mea părea așa de clară. Refuză locul la Brown, bifat.

Du-te în oraș să vezi trupa care-i place lui Caroline mai degrabă decât să suferi o seară alături de mama și tata, făcând-o pe gazda cu lumea hip-hop nașpa de-acasă, bifat. Noaptea asta trebuia să se termine la fel ca toate ieșirile cu Caroline — s-o urmăresc cum se combină cu vreunul, după care s-o aduc acasă în siguranță. Bifat. Nu-s eu genul ăla care cunoaște un tip oarecare, într-o seară, și viața i se schimbă. Port pantaloni reiați și cămăși de flanel. N-am un corp de milioane, ca Tris sau Caroline. Câteodată nu mă spăl pe cap trei zile la rând și uneori uit să folosesc ața dentară. Ce caută cu mine tipul ăsta, Nick?

Intru în cabină după ce ocupantul de dinainte pleacă. Curăț colacul cu o bucată de hârtie igienică și mă așez. Văd, pe peretele alăturat niște șiruri de graffiti.

Jimmy o suge bine. Climb Ev'ry Mountain, păi cum. (cu ilustrație)

Fericirea nu are alt scop decât să facă posibilă nefericirea — Proust.

A mea ești, grăsuțo — Morrisey.

O vreau așa — Backstreet Boys (tot cu ilustrație, mult mai obscenă decât imaginea cu Jimmy, și mai bine desenată.)

Claire, hai să ne vedem pe Rivington, în față la magazinul de dulciuri, după spectacol. Adu niște Pez. Știi tu.

Psst — Stai pe budă și te-ntrebi când o să se termine noaptea asta? Răspuns: NICIODATĂ. Codiță Pufoasă, *cântare neanunțată, ÎN noaptea ASTA, după masacrul von Trapp, înainte de răsărit. Treaba ta, nu rata, aiiii....*

Nu-i nicio dată scrisă pe perete, dar markerul negru pare proaspăt. S-ar putea să fie în noaptea asta? Că doar îi venerez pe cei de la Codiță Pufoasă, atâta tot. L-au

refuzat pe tata şi-au semnat cu casa de discuri indie a Unchiului Lou. M-ar putea face să mă bâţâi şi să mă buşesc o noapte-ntreagă. M-ar putea face să uit că vreau să mă strecor la mine-n pat şi să mă ascund sub pătură, şi că n-am făcut decât să-mi risipesc tinereţea cu Tal, şi că-s la o întâlnire cu un tip fain căruia-i dau mai multe semnale contradictorii decât un operator Morse cu dislexie.

Mai îndrăznesc eu să apar iarăşi la masă, lângă Nick, să-i zic de Codiţă Pufoasă? Ştiu că e mare fan. Am tras cu ochiul prin CD-ul ăla pe care i l-a făcut lui Tris, şi începea cu piesa lor, *Ia-mă înapoi, ticăloaso*. Doamne, ce selecţie marfă a făcut pentru ea. Mixurile lui Tal pentru mine erau numai Dylan şi rahaturi de Yma Sumac. Nick ar putea să mixeze Cesaria Evora cu Wilco şi Ani, apoi să bage Mos Def urmat de Rancid, şi cireaşa de pe tort să fie Patsy Cline trecând, la sfârşit, spre Fugazi. Deşi, la un moment dat, dacă ce-se-întâmplă-în-noaptea-asta evoluează, o să trebuiască să-l sfătuiesc în privinţa proastei folosiri a pieselor Patti Smith şi Velvet Underground pe o selecţie muzicală pentru dragostea trădată. Nu pot să-i sufăr. Patti Smith a fost o făcătură de doi bani, iar Lou Reed, o puţă bleagă.

PUŢĂ! Chiar l-am întrebat pe Nick dacă şi-a botezat puţa?

Poate că Tal a nimerit-o — ar fi trebuit să fiu mai recunoscătoare pentru el, fiindcă niciun tip, în afară de Tal, n-ar reuşi în veci să mă suporte.

Caroline o fi moartă în duba unor străini în momentul ăsta, dar ştiu ce mi-ar zice:

— Tal nu era ÎN REGULĂ. Du-te înapoi în lume şi mai încearcă! Poţi. Fufo, treci acolo şi dă-i bătaie!

Iau carioca neagră ce atârnă de-un șnur la oglinda băii și-mi mâzgâlesc contribuția la șirul de graffiti de pe perete:

The Cure. Tratamentul pentru Foști? Îmi pare rău, Nick. Știi doar. O să mă mai săruți vreodată?

Îmi dau cu niște apă rece pe față, la chiuvetă, și respir adânc. E vremea să trec și să îndrept lucrurile. Mă pot schimba. Doar că nu pentru Tal. Pentru mine.

7. Nick

Fac totul cum trebuie. Şi obţin exact reacţia care trebuie. E ca o minune pentru mine.

Sunt al naibii de intimidat să mă aflu în secţiunea VIP. Sunt un pic hipnotizat de călugăriţa din stânga, care de fapt cântă la chitară acustică „Floare-de-colţ" şi, totodată, îşi zbânţuie ţâţele. Mă tem de felul în care se uită Norah la mine, de parcă am o şansă. Dar reuşesc cumva să mă dezlipesc de scaunul meu şi s-o fac să se ridice de pe-al ei. Ştiu exact unde să-mi pun mâinile şi unde să-i pun corpul, şi uite-aşa am rămas încremeniţi în moment, şi e chiar momentul cel mai potrivit.

Nu-s învăţat cu astea.

Nici măcar nu-mi dau seama când se termină muzica. Dar imediat scrâşneşte o înregistrare. DJ-ul mişcă din căpăţână; momentul se sparge, ce-i bine se face rău: Norah mă împinge şi scuipă spre mine cuvântul *drăguţ*, apoi dă fuga să facă pipi.

Nici cu aşa ceva nu-s învăţat. Dar asta mă face şi mai dornic.

Mă uit după ea. Toni/Tony/Toné o face pe naşul/naşa protectoare, agitând un deodorant de cameră Playboy

în aer ca să despice mulțimea din jurul Odăii Damelor (opusă Odăii Domnilor, ce pare, după privirile exasperate ale oamenilor aflați la rând, să fie momentan ocupată de o pereche tantrică.) Călugărițele de pe scenă nu mai au niciun pic de decență acum și defilează acoperite doar de floricele, care-mi imaginez că or fi flori-de-colț. Zăresc un păstor singuratic de capre care se holbează din primul rând.

Toate astea ar trebui să-mi abată atenția, însă mintea îmi tot revine la un fapt simplu și înfricoșător:

Îmi place de Norah.

Îmi place că-i prietenă cu Iepuroi Playboy. Îmi place că știe să folosească un schimbător de viteză. Îmi place că trebuie să-i merit zâmbetele și râsul. Îmi place cum m-a sărutat. Îmi place felul în care pare să poată lăsa trecutul în urmă. Aș putea să-nvăț și eu. Îmi place că pot să-i arunc orice propoziție fără să-mi fac griji că-i prea de tot.

Foarte ușor aș putea ajunge obsedat (sau stresat) de asta, dar, din fericire, mi se alătură cineva la masă. E Toni/Tony/Toné, doar că acum s-a îmbrăcat în popă. Adică e îmbrăcat ca o femeie care s-a deghizat în popă.

— Urmez în zece minute, zice ca să explice schimbarea de costum. Norah încă se dă cu pudră pe nas?

— E-o budistă a budei.

— Bun. Acum putem să vorbim și noi ca fetele, zice și înclină capul spre mine, gata să asculte, dar și mai gata să pună întrebări. De când sunteți voi doi amândoi împreună?

Mă uit la ceas.

— Cam de-o oră, dacă pui și transportul.

Toni/Tony/Toné fluieră apreciativ.

— E de patru ori mai mult decât au durat toate relațiile *mele*.

— Eh, s-ar putea ca nici a noastră să nu bată vreun record mondial, mă trezesc că zic.

— Nu! exclamă Toni/Tony/Tone (da, chiar *exclamă*). V-am văzut cum vă giugiuleați. Ești un adevărat Johnny Castle.

N-am idee cine-i Johnny Castle, dar aprob din toată inima.

Toni/Tony/Toné își lipește palmele și se uită la mine cu o bunătate lipsită de sexualitate.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Da. Nu. Nu știu.

— De când nu te-ai mai spovedit?

Îl privesc drept în ochi și răspund.

— De trei săptămâni, două zile și douăzeci și patru de... rahat. De trei săptămâni și trei zile, cam așa.

— Și care-a fost mărturisirea?

— Te iubesc.

— Cu asta nu-i de glumit. Și cum a fost primită?

— Legământul tăcerii. Și al castității, până ce-a apărut următorul tip.

— Și ce vrei să mărturisești acum?

N-am idee ce tot zic, dar spun adevărul.

— Mărturisesc că nu știu dacă-s gata pentru asta, spun.

— Ce-i „asta"?

Să mă deschid. Să fiu rănit. Să nu fiu plăcut. Să văd scânteia cum se aprinde. Să văd scânteia cum se stinge. Să sar. Să cad. Să mă prăbușesc.

— Norah. Nu știu dacă-s gata pentru Norah.

Toni/Tony/Toné zâmbește, cu dinți la fel de albi ca gulerul preoțesc.

— Nu există ceva de genu' să fii gata, zice. Doar să fii dispus.

Privirea i se îndreaptă în altă parte pentru o clipă. Mă uit și eu într-acolo și o văd pe Norah ieșind din Odaia Damelor.

Toni/Tony/Toné se ridică de pe scaun.

— Încă ceva? întreb.

Ridică sprânceana.

— Cine-i tatăl lui Norah?

Sprânceana se înalță și mai sus, e practic perpendiculară pe ochiul ei.

— Chiar nu știi?

Scutur din cap.

— *Așta*, zice, e supertare.

Norah nu se uită spre masă — nu mă caută din priviri, îmi dau seama. Nu vede cum Toni/Tony/Toné se retrage în culise. Nu mă vede cum stau și o aștept.

Decid să-mi verific portofelul, să mă asigur că am destui bani ca să plătesc pentru cocteilurile virgine de alcool (virginitate întinată doar de reputația umbrelei). Numai că, normal, când Norah ajunge la masă, pare că ard de nerăbdare să plătesc odată nota. Îmi bag repede portofelul în buzunar, numai că se încurcă în lănțișor și mă trezesc că scap verzișorii pe jos. Îi culeg rapid, până să apuce să se așeze ea, ceea ce mă face să arăt și mai fraier. Mai ales că acum îmi amintesc că ni se face cinste, așa că n-aveam de ce să scot, de la bun început, portofelul.

Pare mai puțin iritată.

— Pari să te fi înviorat, îi spun și, fiindcă nu mă pot abține, continui: E totul bine? Am zis eu ceva? Sau nu mi-a ieșit când am făcut-o pe Johnny Castle?

Văd o lucire în ochii ei când zic de Johnny Castle.

Mersi frumos, Toni/Tony/Toné.

— Uite, zice ridicând paharul, îți datorez un soi de explicație. Sunt sigură că tu crezi că-s o borfetă oribilă de pe planeta Schizofrenia, dar pe bune că nu încerc să mă joc cu creierii tăi. Mă joc cu creierii mei de fapt, și se pare că te-am târât și pe tine în chestia asta. Cred că te porți mișto cu mine și fac pe mine de frică. Fiindcă, dacă unu-i ticălos sau de rahat, e mai ușor, pentru că știi exact cum stai, și de vreme ce încrederea nu-i o opțiune, nu trebuie să intri în panică fiindcă, poate, ar trebui să ai încredere-n el. În momentul ăsta mă gândesc la zece lucruri odată, și cel puțin vreo patru din ele au legătură cu tine. Dacă vrei să pleci chiar acuma, să te duci acasă, să uiți numele meu și cum arăt, n-o să te învinuiesc nici atâtica. Dar ce-ncerc eu să zic e că, dacă faci asta, o să-mi pară rău. Și nu doar în felul ăla, în care zici îmi-pare-rău ca scuză, ci în altul, că ceva-se-putea-întâmpla-și-nu-s-a-întâmplat. Asta-i. Acum poți să te duci. Sau am putea să-i ascultăm pe Codiță Pufoasă, după ce-și termină Toni numărul. Cred că plănuiesc să tragă o cântare surpriză aici, în noaptea asta.

Și abia acum, în sfârșit, soarbe din pahar.

Ia un gât, de fapt.

Și eu iau o gură bună de aer. După care zic:

— Îți stă bine cu geaca mea.

Lasă jos paharul. Se holbează la mine. Și, eu, în gând: *Bun, sunt un ciudat.*

Așa să fie.

— Nu, serios. Și, dacă plec, o să vrei probabil să-mi dai înapoi geaca. Și, dacă faci asta, n-o să pot să mă mai îmbrac cu ea, fiindcă tot timpul ăsta am știut ce perfect îți

vine. Fiindcă, chiar și cu mânecile astea lungi, ridicole și cu gulerul distrus, și chiar dacă știu că, pe nepusă masă o să intre în club vreun gagiu pe nume Salvatore și-o să zică „Băi, aia-i geaca mea" și-o să intre în vorbă cu tine, și-o să te ia și-o să te ducă departe de mine — chiar dacă toate astea-s adevărate sau ar putea să fie, pur și simplu nu pot distruge imaginea asta cu tine lângă mine, arătând mai bine, cu geaca mea, decât oricine altcineva. Dacă nu-ți datorez ție asta și dacă nu mi-o datorez mie, atunci i-o datorez, cel puțin, lui Salvatore.

Gata. Am zis tot ce-am avut de zis, fără să trebuiască să folosesc cuvintele *te rog să rămâi.*

— Ridică paharul, zice Norah.

Îl ridic.

Ciocnește cu mine.

— Noroc, zice.

— *Salud,* răspund.

— *L'chaim.*

— O dimineață-mbujorată, domniță.

— Fie ca drumul să se înalțe dinainte-ți pentru a te întâmpina.[4]

... Și-o tot ținem în felul ăsta până ce Toni/Tony/ Toné apare pe scenă și începe să toarcă cel mai obscen „Do Re Mi" pe care l-a văzut Manhattanul. Numai „să te pocnească fericirea" nu ne urăm — nu-i nevoie să zici asta când o simți din plin.

Lumea se mai uită, când și când, la noi. Presupun că unii o știu pe Norah, sau cel puțin știu cine e. Eu sunt misterul. Sau poate un neica nimeni. Nu-mi pasă. Dacă

---

4 *May the road rise up to meet you,* vers dintr-o binecuvântare galică tradițională. (*N. red.*)

sunt cunoscut doar sub numele de Tipul Care-i cu Norah, e beton. În momentul ăsta e tot ce vreau să fiu.

Celelalte chestii din care-s făcut — alea-s prea complicate. Le simt cum aşteaptă în umbră, plănuindu-şi reîntoarcerea.

8. Norah

— Să zicem că ești la Motel 6, de partea cealaltă a Tunelului Lincoln, și-o facem în trei cu E.T. Cine stă deasupra și cine dedesubt?

Mi-a scăpat pe gură întrebarea asta. Poate nu-i chestia cu frigiditatea — cred că-i faza că, odată ce decid că-mi place un tip, mă transform într-o idioată fără pereche, nepotrivită pentru apariții publice. Aș vrea s-o am aici pe Caroline, ascunsă într-un ungher, suflându-mi replici, ca un Cyrano pentru a mea Roxane, în cazul ăsta Nick. Deși inspirația de tip Caroline m-ar putea duce mai degrabă la baie, în genunchi, și nu ca să mă rog. Chestie care, în principiu, nu-i chiar așa de lepădat, doar că încerc să mă sincronizez cu timpul, îmi trebuie mai mult decât îi trebuie de obicei lui Caroline să se înfierbânte.

— Nu ține, răspunde Nick. E.T nu suportă tensiunea și se duce să cumpere crănțănele de la automatul de la recepție, și să sperăm că nu e prins într-un schimb de focuri între bande de traficanți cât zăbovește pe-acolo. Acuma pe bune, Norah, Motel 6 de peste tunel? N-am putea și noi să adăugăm un pic de ștaif? N-ar merita

dezvirginarea lui E.T cel puțin un Radisson acolo, măcar un Paramus?

Numărul a luat sfârșit, iar călugărițele s-au convertit în ajutoare de scenă și pregătesc podiumul pentru următorul show. Am tras lozul cel mare, fiindcă show-ul neanunțat al celor de la Codiță Pufoasă o să înceapă, fără îndoială, după convertirea scenei — lărgită, baricadată, pregătită pentru apocalipsa ce va să vină, adusă de gașca punk cu lanțuri, piele, creste și piercinguri, care a început acum să se adune. Trebuie să fie cam trei dimineața, fiindcă ăia care vin sunt păsările de noapte, cei rezistenți, puși în priză de o noapte de țopăială pe punk dur, gata de-un păhărel de noapte bună. Ar trebui, după toată logica din lume, să fiu acasă acum, să stau în patul meu dublu și să fâțâi telecomanda pe întuneric, în vreme ce Caroline icnește în somnul ei bețivănesc în patul dealături. Recunosc vreo câțiva pe care i-am văzut mai devreme la Lou Nebunul și știu că urmăm cu toții același drum de cărămidă galbenă, căutăm acea trupă finală, acea noapte finală, pe care să n-o uităm în veci. A apărut până și Lou Nebunul, îl văd la bar stând de vorbă cu Toni. Pot doar să mă rog din toate puterile ca omnipotența lui Toni să se întindă până la a-i refuza lui Tal intrarea sau ca Tal să fie prea buimăcit de drumul cu avionul ca să poată rezista la o noapte infinită în Manhattan.

Sau poate nu-i nevoie de rugăciune și momentul meu de limpezime a fost real și adevărat, iar Tal nu-i o amenințare fiindcă port geaca asta pe care scrie Salvatore și-s vârâtă adânc în noaptea asta cu tipul ăsta, Nick, și am, când și când, niște gânduri pornografice cu el, mamă-mamă. Se poate ca Tal să nu fi fost încă eliminat din văgăunile cele mai adânci ale trecutului meu

subconștient — îi simt gustul amar al apropierii cu toate băutura asta dulce din care sorb — dar sunt aici, acum și n-aș vrea să fiu cu nimeni decât cu... dar unde-i zboară mintea lui Nick?

Mi-a zis că-i port geaca mai bine decât ar putea el, sau oricine, s-o poarte. Și-atunci de ce nu se bagă la un bis pe chestia cu Johnny Castle și-n loc de asta, stă vizavi de mine acum și o face pe nepăsătorul, ba chiar arată și puțintel picat din lună? Ar putea, măcar, să-mi facă un favor și să arunce și el, acolo, niște priviri pe furiș spre decolteul meu, să se prefacă, dacă nu altceva, că e și el interesat să afle despre mine cât aș vrea să aflu eu despre el. Adică totul, gen, și IMEDIAT.

Dacă ar fi aici Caroline, mi-ar servi caterinca ei cu *Răbdare, fata mea, răbdare*. Numai că nu-i, așa că n-am decât să mă întreb singură: cum merge faza asta, să ajungi să cunoști un tip fără să dai pe față prea tare ce mult tânjești după atenția lui neabătută?

Ne ajută că acum clubul, care era aglomerat, a avansat la full, fiindcă energia și zgomotul ajută la deblocarea a ceea ce devenise rapid o fundătură între noi, probabil mulțumită mie și strădaniilor mele prea mari de a purta o conversație. M-am întors de la budă, am băut chestii fără alcool, am bârfit, am dat pe gură ce simțeam, numai ca să-l aud cum îmi răspunde cu Salvatore și chestii, am rememorat o imitație marfă de Johnny Castle, cu speranța unui bis cândva, dar se pare că am făcut greșeala fatală. Încerc să învăț ceva despre el (nu așa se face?), să sap un pic, și uite că-s suptă de vârtejul Primei Întâlniri Stângace.

— Și ia zi, unde locuiești? îl întreb, chiar dacă știu.

Doar așa, să zic și eu ceva. Și fiindcă treaba cu E.T. e moartă, iar după *De când cânți în trupe?* și *Voi sunteți*

serioși, sau vă prostiți doar? m-am ales doar cu *De la începutul vremurilor* și *Nu, n-am făcut decât să repetăm de când eram boboci la liceu, am cheltuit fiecare nenorocit de dolar pe care l-am făcut în slujbe plătite cu salariul minim ca să ținem trupa în viață, dar nu, cum să fim, în pula mea, serioși.* Sarcasmul îmi place, dar uneori mă obosește, mai ales când e aproape dimineață și credeam și eu c-am ajuns în sfârșit undeva, și la momentul ăsta aș fi putut foarte bine să dorm dusă. Nick era foarte prezent acum ceva timp, numai că acuma, cu scena asta care atrage atenția, și cu acceptarea reciprocă a unei... *chestii* reciproce, e ca și cum pendulul se abate periculos în direcția greșită, și nu știu dacă s-a schimbat ceva, dacă nu cumva iar am zis vreo prostie (dracu' să te ia, E.T., TE URĂSC!) ori, pur și simplu, am visat să zbor prea aproape de soare, din dorința mea de a mă dezgheța.

— Stau în Hoboken, mormăie Nick.

Îmi amintesc un mix cu melodii predominante de Sinatra, pe care l-a făcut pentru Tris și care m-a umplut de o asemenea invidie, că n-am lăsat-o să copieze, în ziua aia, la extemporalul de Latină.

— Facultate? îl întreb.

— Încă nu mi-am dat seama.

Rahat. De. Fundătură.

Uite, de aia ar trebui, cred, să-mi încalc jurământul de abstinență. Berea ar ajuta, mai mult ca sigur, într-o asemenea situație. Mai nașpa, oricum, n-ar avea cum s-o facă.

Întrebările de interviu nu merg aici, așa că-mi trag inspirația de la ființele divine care au fost pe scenă în seara asta. Următoarea întrebare o cânt, falsând în stilul de operetă al lui Julie Andrews:

— Vrei să-mi enumeri câteva din lucrurile tale preferate?

Îi revine surâsul.

— Înghețata Chubby Hubby de la Ben&Jerry, vitraliile Tiffany originale de pe la casele din Weehawken, iPod-ul meu. Un masaj sexy cu ulei pe care să mi-l facă Reba McIntyre.

Mă dau bătută.

Oare DJ Irony a *plănuit* să bage *Mă simt groaznic acum*[5], de *The Smiths*, ca să mai liniștească mulțimea până ce începe ceva pe scenă, sau e doar coincidență?

Ce-am ratat? Ce s-a schimbat?

Mai fac o ultimă încercare. Hai înapoi la mămica, Nick. Știu că poți.

— Ultimul moment de fericire de care ai avut parte?

— Cândva, acum trei săptămâni, două zile...

Și l-am pierdut iarăși. Offff...

Aerul s-a înfierbântat de la forfota celor care intră. Mă uit la el cum privește înspre ușă și-mi dau seama că se teme să nu apară Tris la concert. Și probabil că o să apară. Păi normal, o trupă underground pe cale să ajungă celebră, care cântă în secret la miez de noapte și sigur vreun muzician aproape faimos pe cale să urce pe scenă și să se uite după fane gen Tris.

Îmi pare rău de Nick. Încă nu știe ce bine o să-i fie fără ea. Mă întreb, pe undeva, dacă ar trebui să-mi bat totuși capul. O altă parte a mea vrea să țipe la el: *Ce-ai văzut la ea? De ce ți-ai risipit viața pe ea?*

Doar că am deja răspunsurile la întrebările astea. Dacă am puterea să trec peste chestiile evidente — părul blond, țâțele mari, picioarele lungi, fustele strâmte — știu

[5] În original, *Heaven Knows I'm Miserable Now. (N. red.)*

că mai există și o altă Tris, fata care poate să se distreze cu-n tip fără mahmureala de după, gen Caroline, care poate să-l facă să se simtă dorit și special, asta până ce atenția îi scade inevitabil, fata asta care o să dea bine la colegiul de modiste la anul, fata asta care-ți ține spatele fără să pună întrebări.

Îmi amintesc, de la muțenia și privirea goală a lui Nick, cum stăteam în baie într-a noua, după ce-o dădusem în bară la bio, la un examen. Îmi ștergeam mâinile cu un șervețel de hârtie, când Tris a venit pe la spate și mi-a înhățat șervețelul.

— Îți dai seama că te ștergi de trei minute pe mâini? O să ți se scorojească pielea. Te simți bine?

Și, în clipa aia, am ieșit zicând:

— Nu mi-a venit ciclul.

„Ești paranoică", asta-mi zisese Caroline, în vreme ce Tal spusese: „Să nu îndrăznești să iei vreo decizie fără să mă-ntrebi pe mine mai întâi". Însă Tris a fost cea care m-a apucat de braț și-a spus: „Ei, hai să mergem". Tris a fost cea care știa pe unde circulă autobuzul ăla care trece doar prin Jersey și care ne putea duce la farmaciile de prin apropiere, și nu în oraș. Tris m-a așteptat la ușa băii, la Starbucks, cât am făcut testul, Tris mi-a dat un brânci apoi, zicând: „Altă dată să fii mai atentă, fufo". Tris a stat după aceea la coadă să-mi cumpere un frappucino, cu spatele la mine, fiindcă știa că n-aș fi vrut să mă vadă plângând. Și știu că nu ne placem de fapt prea mult, doar că ne știm din școala primară și-avem trecut comun și copilărie și din astea, și știu că-i o nesimțită mincinoasă, cum altfel ar fi putut să-i facă asta unui asemenea băiat? Dar mai știu și că există un soi de cod al fetelor, cred, pe care ar trebui să-l respect și să nu pătrund pe tărâmuri

periculoase cu proaspătul ei părăsit, și poate de aia Nick s-a răcit așa, deodată, ca un sloi.

Se termină cântecul de la The Smiths, în aplauze răzlețe venind dinspre baie. Iepurașul-chelner a răspuns chemărilor urgente ale naturii unui grup de doamne așezate la coadă și a descuiat ușa băii cu o cheie care-i atârnă de un lănțișor la gât. Chiar și în penumbră și prin perdeluța cu mărgele care separă zona băii de club, e clar că Vânătorul l-a îmbrățișat pe solistul din trupa lui Nick, cred că Dev îi spune, care e în picioare, lipit de peretele roșu.

Cei doi stau sprijiniți de perete, prinși într-un sărut adânc, pătimaș, care i-ar putea face pe martorii pupăcelii să aibă o criză profundă de invidie introspectivă.

Nick, în cele din urmă, râde iarăși, iar inima mea încearcă să nu sară din piept.

— Ăsta-i Dev al nostru!

După ce gurile lor se despart, Dev culege o șuviță de păr de pe chipul lui Hunter și o răsucește pe deget. Cu mâna liberă, Dev salută mulțimea exasperată de băiețași.

Arăt cu degetul:

— Al dracului, până și de aici i se vede rânjetul de pe față.

— Din cauza lui Dev trupa noastră nu are toboșar.

— Cum așa?

Am pornit-o iarăși. Mulțumesc, Dev, armăsarule, mulțumesc.

— Aveam un toboșar extraordinar. Rupea de bun ce era. Apoi Dev l-a „transformat". Gagiul nici nu știuse până atunci că-i plac băieții.

— Ei, cum să nu știe...

Fiindcă știu întotdeauna, fie că admit ori nu.

Nick dă din umeri.

— Se poate. Dar Dev i-a scos la iveală chestia asta. Şi, odată ce uşa dulapului a fost dată de perete, bietul gagiu a vrut să aibă şi el un iubit. Dev nu voia decât să facă o cucerire. Mai ales genul ăla, vedetă sportivă tipică de liceu american.

— Dev e o ştoarfă?

— Ăsta-i băiatul nostru.

Dev îl târăşte pe Vânător de mână, şerpuind prin club. Pentru faptul că s-au dat în spectacol li s-au oferit două scaune mult-dorite, în zona aglomerată de la tejgheaua barului. Cuplul cel dinamic acceptă oferta, apoi înşfacă scaunele şi vin cu ele la masa noastră, unde iau loc.

— Mişto spectacol, îi zic lui Dev.

— Nu-i aşa? râde Dev.

Arată ca un copil făcut de o vedetă de Bollywood cu un Adam Brody, băştinaş. Nu-l pot învinui pe Vânător sau pe toboşarul de la M.I.A. Dev arată mişto, şi nici măcar cămaşa spălăcită pe care o poartă nu-i ştirbeşte din farmec.

Însufleţirea lui Dev e în antiteză cu posăcenia lui Nick.

— Puii mei! Ai auzit de cântare? Codiţă Pufoasă! CODIŢĂ PUFOASĂ, ÎN PUII MEI!

Imită bătutul unei tobe pe tăblia mesei, iar Nick ridică sprânceana spre mine, cu un zâmbet atotcunoscător. Mi se pare, o fracţiune de secundă, că am ieşit din pauză, că putem intra iarăşi în joc.

Şi chiar atunci arbitrul nostru se sprijină unduios/oasă de masă şi i se adresează lui Nick ca şi cum ar fi vechi colege de facultate:

— Fată, vrei să fii drăguț și să mă ajuți un pic cu sculele pe scenă?

Și Nick saltă în picioare de parcă l-a așteptat pe Toni, în tot timpul ăsta, ca pe un mântuitor. Prea bine. Poate știe Toni vreun elixir pentru voioșie și mi-l trimite pe Nick înapoi înviorat.

— CODIȚĂ PUFOASĂ! chiuie Dev, mă bate pe spate surescitat, apoi ridică brațele de parcă ar fi Rocky boxerul. CODIȚĂ PUFOASĂ, ÎN PUII MEI!

Exact. Exact reacția asta am așteptat-o de la Nick atunci când i-am zis de concert. Că vorba aia, nu-s decât cea mai tare trupă de punk de prin zonă, porniți pe jegul de apatie xenofobă al unei națiuni de căcat, oameni orbi, pana mea, la teroarea la care supun liderii lor restul lumii, fiindcă-s prea îngrijorați ca nu cumva pisicuța lor să rămână agățată cu codița prin vreun copac sau din astea. Băieții din trupa Codiță Pufoasă chiar pot să cânte, nu să se lălăie ca făcăturile alea pop-punk. Cântă bine despre ce-i rău pe lume — se iau de maniacii armelor de foc, de fanaticii antiavort, de homofobi — ca să le aducă aminte ascultătorilor pentru ce merită să lupți. Codiță Pufoasă e belea, și se va vedea dacă e ceva între mine și Nick atunci când o să înceapă cântarea, dacă o să fim în mijloc și-o să sărim și-o să ne împingem, dac-o să ridicăm pumnii și-o să țipăm „Oi oi oi“ în momentele potrivite, sincron. Ca să zic așa.

În mijloc, la pogo, o să iasă la iveală toate răspunsurile. Moșeala[6], moșule, nu minte niciodată.

---

[6] În original, *mosh pit*, referire la locul în care cei care participă la concerte rock underground dansează mosh, dans specific pentru acest gen muzical, în care spectatorii se mişcă frenetic, lovindu-se unii pe alții. (*N. red.*)

9. Nick

Treaba merge ca unsă. Ne aruncăm cuvinte unul altuia. La tot ce zice, am și eu replică. Scânteiem, nu alta, iar o parte din mine ar vrea să se așeze mai la o parte și să se uite. Ne potrivim. Nu fiindcă o parte din mine vine la fix cu o parte din ea. Ci fiindcă vorbele noastre se potrivesc unele cu altele, formează propoziții, și propozițiile se potrivesc și formează dialog, iar dialogul se așază laolaltă și alcătuiește scena asta, din filmul ăsta aflat în derulare, care-i pe cât de relaxant, pe atât de neforțat.

Știu că e un pic rezervată. Știu că aruncă în mine cu întrebări ca să nu mă apropii prea mult de răspunsurile ei. E-n regulă. Cine-i ea de fapt? Să dea dracu' dacă știu, dar îmi pasă. Da, începe să-mi pese.

Clubul e plin ochi acum, s-a umplut cu starea aia de așteptare și de nerăbdare extremă de dinainte de spectacol. Dev e sută la sută Dev și se suie în capul nostru ca să conducă corul de chiote cu UNDE-I CODIȚA, VREM CODIȚA. Tony/i/é vine încoace, vrea să-l ajut cu niște scule. Mă uit la Norah și mai c-o întreb dacă o să-i fie dor de mine cât lipsesc. Dar nu vreau să forțez.

E destul de marfă să fii în tărâmul Codiței, deși pe tipii în sine nu-i văd și nu fac decât să pornesc microfoanele. Simplul fapt că stau pe scena lor e un pic amețitor. Testez, zic 1-2-3 și CĂCAT-PULĂ-FUTAI, iar mulțimea se uită la mine dorindu-și în unanimitate să mă car dracului de pe scenă, și dacă n-ar fi prezența încruntată a unui bărbat în costum de iepuraș Playboy, care veghează asupra mea, ar fi posibil să-mi iau niște pahare în freză. Și aproape c-ar merita. Nu se întâmplă foarte des să poți vărsa sânge pentru una din trupele tale preferate.

Nici nu-mi vine să cred, în pula mea. Și deodată aș vrea să-i povestesc asta lui Tris. Chestie care-i total aiurea, dar nu-i genul de gând la alegere. Codiță Pufoasă a fost a doua cântare la care am mers împreună, și a șasea, și a unsprezecea și a paisprezecea. Nu auzise de ei până atunci, așa că am ținut-o cu mine mult peste miezul nopții ca să-i vadă la Maxwell, încă neajunși la majorat, dar cu ambiții majore. Tare sceptică mai era în privința trupei, de care nu auzise — de parcă nu putea să intre în priză, dacă nu intrase și altădată. Cei de la Codiță Pufoasă au convins-o totuși. Prima piesă a prins-o, nu s-a temut să arate asta. A sărit și s-a bușit, și-a dat din plete nonstop cât a ținut setul de aproape două ore. Și după a zis: „Măi, ce tari au fost tipii ăștia" și am simțit cum mă ia gelozia, dar a continuat: „Nu la fel de tari ca tine" și am simțit că-s ca un foc de artificii pe cale să explodeze.

Dar asta n-a fost tot. Mă gândesc la a șasea oară. Dansam, îmi făceam chestia, și s-a oprit un moment să se uite la mine. Și-am țipat „Ce-i?", iar ea mi-a țipat „Trebuie să te oprești din asta", și eu: „Ce?", şi ea mi-a zis: „Tot aici ești. Trebuie să înaintezi mai mult de-atât". Și la început n-am înțeles care-i faza, dar după aia mi-am dat seama că

are dreptate; nu mă lăsam dus de muzică. Mă uitam la cei din jur. Eram pe deplin lucid. Puneam în context orice notă. „Lasă-te dus, hai“, a țipat. Și la început n-am reușit, m-am blocat tot încercând. Dar după aia trupa a început să cânte „Votantul mort“ și, pentru prima dată, m-am eliberat de orice altceva în afara sunetelor. Nu m-am mai gândit la Tris — se ascunsese după piesă, orchestra totul. După ce-am terminat, gâfâind și asudați, n-a trebuit să spunem niciun căcat de cuvânt. Ne-am uitat numai unul la altul și am văzut recunoaștere. Ea mă împinsese și izbutisem să ajung acolo. Eram recunoscător. Sunt recunoscător.

Mă uit un moment la mulțime, încerc s-o descopăr iarăși. Știu că e pe-acolo, pe undeva, chiar dacă nu-i în sală. Chiar dacă se mozolește cu vreun tip în vreun club, fără ca gândul la mine să-i răsară pe vreo sinapsă.

— Trezește-te, mă! zice un gagiu care se împinge în scenă.

Îmi dau seama că mâinile mi-au căzut moi. Ca și cum nu mă pot gândi la Tris și să mai fac altceva în același timp. Dar asta-i o minciună.

Termin cu cablurile. Microfoanele-s gata de asalt. Tony/i/é înclină din cap și luminile scad. Mă dau jos, dar nu înainte de a surprinde salutul din cap al lui Evan E., toboșarul de la *Codiță*. Zâmbesc și-i răspund la fel, apoi mă vâr ca un șurub în mulțime. Am pierdut-o din ochi pe Norah, nu mai știu pe unde era masa noastră. Toate mesele au fost împinse deoparte acum.

Fitilul: aprins.

Fitilul: arzând.

Pe locuri.

Fiți gata.

Explozie.

Chitarele vuiesc. Tobele bubuie. Owen O. se stropșește blestemând lumea. Sună clopoțelul și câinele lui Pavlov are o nenorocită de criză pe ringul de dans. Fiindcă încă nu fac parte din ea, văd totul: cum un grup de oameni se pot transforma într-un vifor, cum tot timpul ăla petrecut cumpărând și alegând țoale care să se potrivească la fix nu mai înseamnă niciun rahat acum, fiindcă nu se uită nimeni la țoale, la poze și la fițe. E vorba despre forță, puls și descătușare a unor impulsuri gigantice. Străbat prin piele și creste ca să ajung la Norah. Mă înfig în turbulența asta umană ca s-o zăresc pe Tris. Despic bezna asta luminoasă, strălucitoare, ca să-mi dau seama pe cine pula mea caut și de ce.

Norah. E la trei metri de mine. Nu se uită după mine sau ceva de genu'. E în mijlocul conflagrației și pare complet singură.

Mă sperie.

Recunosc toată chestia.

Aud linia de bas a lui Lars L. Mă cuprinde întunecimea, abisul. Țipă că timpul e o mașinărie furioasă. Muzica e o mașinărie furioasă. Suntem cu toții mașinării furioase.

Mi-am ieșit din stare. Sunt pe coborâș. Și asta-i și mai rău, fiindcă știu că ar trebui să fiu în urcare.

Norah. Doar să ajungi la Norah.

Dev îmi stă în cale. Încerc să-l ocolesc și răspunde cu un brânci febril. Îl îmbrâncesc și eu. Mă apucă prea tare de umăr și mă face să mă răsucesc. Mă împiedic. Cad peste Norah.

Norah râde, doar se aruncă și ea spre mine. Bușeală și retragere. Apoi *eu* mă bușesc și mă retrag. Ar trebui să zâmbim, dar nu zâmbim. M-am aruncat în ea cu toată

greutatea, am izbit-o din plin. E toată numai rezistență. Nu cedează teren, stăm acolo așa, acum nu mai e nicio distanță, fața ei e aproape de a mea, atât de aproape că-i ca o pâclă.

— Ce pula mea? țipă, dar nu cu mine vorbește.

Cotul lui Dev mă izbește în spinare, mă împing în față, ea e acolo, întind mâinile și ea e acolo, și chiar în momentul ăla boxele se aud mai tare și muzica prinde așa o vibrație, că se transformă în bătaia inimii mele și-n bătaia inimii ei și știu, Norah știe și ea, și ăsta-i momentul în care ne-am putea vedea fiecare de-ale lui și asta să fie tot, absolut tot. Dar mă uit în ochii ei, ea se uită într-ai mei, și ne dăm seama — încântarea de a fi aici, încântarea de a fi acum. Și poate că-mi dau seama ce parte din ea e asta, și poate că și ea-și dă seama ce parte din chestie sunt eu, fiindcă deodată nu ne mai izbim, mai degrabă ne contopim. Acordurile ce vuiesc în jurul nostru devin o tornadă care se strânge, se strânge și se tot strânge, iar noi suntem în centru, și fiecare suntem centrul celuilalt. Încheieturile mele le ating pe ale ei chiar în locul unde se ia pulsul, și pot să-l simt, mă jur. Zvâcnetul ăla. Ne mișcăm pe muzică și, în același timp, suntem nemișcare. Nu mă pierd cu firea sub asalt. O găsesc pe ea. Și ea — da, mă găsește pe mine. Mulțimea ne presează, basul dezvăluie totul și suntem doi oameni printre mult mai mulți oameni, dar, totodată, e și o chestie doar a noastră. Nu e singurătate, ci doar starea asta intensă de a fi în doi.

Există o singură cale de a o testa, și anume să îndrăznesc o mișcare, să forțez și să văd dacă vrea să meargă acolo. Dau peste buzele ei, o sărut, mă trage de păr, am apucat-o de geacă, strâng materialul în pumn, nu-i deloc ca și cum am sta de vorbă, și chestia e pe val și o primim

și o primim, și o primim. Țin ochii închiși, apoi îi deschid și văd că și ai ei sunt deschiși și ceva din mine se trage înapoi chiar când corpurile noastre se lipesc, și-i de frică, normal că de frică, și-o țin aproape ca să-i transmit că înțeleg.

Lars L. se lansează în *Ia-mă înapoi, ticăloaso,* mă trag înapoi, Norah vede asta și n-am cum să-i spun că nu-i din cauza ei, nu-i vorba despre acum, e vorba despre alte zece mii de dăți, și ea n-are nimic de-a face cu asta. Mă aplec spre ea și-o sărut iarăși, cam în felul în care dai fuga la tine în cameră și pui muzica să bubuie când părinții tăi se ceartă. Știu că n-o să meargă, și nu merge, fiindcă nu e nevoie să auzi unele lucruri ca să le auzi. Mintea are și ea urechi, și uneori amintirea e cel mai mega-DJ de pe pământ.

Acum Norah țipă „Ce-i?" și de data asta, *este* o întrebare pentru mine. Apoi pune cea mai grea întrebare dintre toate — cea pentru care e nevoie de durere și curaj — adică „DE ce te-ai oprit?" și basul e prea puternic, simt cum corpul mi-e stâlcit din toate părțile și una dintre trupele mele preferate s-a întors împotriva mea, țip „NU POT VORBI CU TINE AICI" și ea țipă „CE?", sunt chiar lângă urechea ei și-i urlu „NU AICI", apoi „NU POT VORBI."

Palma ei o găsește pe a mea și sunt, imediat, tras deoparte. Străbatem mulțimea agitată, frenetică, iar palmele noastre sunt ca un pod dintre cele mai șubrede, cum se țin așa, încleștate. Gândesc: *Dacă-mi dă drumul la mână, s-a terminat. Dacă-i dau eu drumul, s-a terminat.* Și, fiindcă mă ține atât de strâns, o țin și eu strâns. Sunt bușit din toate părțile — mâine o să am vânătăi, știu deja — dar, într-un fel, strângerea asta de mână e imună.

Stăm, cumva, împreună. Suntem binecuvântaţi, suntem împreună şi starea de împreună izgoneşte singurătatea, îndoiala şi frica. O scoatem la capăt. Îţi mulţumesc, muzică. Dracu' să vă ia de amintiri. Mersi, prezentule!

Aruncă o privire în jur, apoi mă duce spre o încăpere mică, învecinată cu buda pentru bărbaţi. E cât un dulap de mare, dar are o oglindă babană, cu un scaun în faţă. Pe spătarul scaunului e un guler de preot ce zace desfăcut. Mai sunt şi o groază de farduri pe-acolo. Mă aştept ca Norah să se uită cu ranchiună la mine, dar în schimb pare decisă. Mă ţine mai departe de mână şi se aruncă spre mine, mă înşfacă, mă înhaţă şi mă sărută atât de apăsat, că buzele mele abia dacă reuşesc să răspundă.

— Tu, zice, iar mâna ei o duce acum pe a mea peste sâni, şi-şi lasă cealaltă mână să alunece peste pieptul meu. E cald în cămăruţa asta, şi ea e scuturată de febră şi mă sărută, gura mea se deschide şi mâinile, limba, şoldurile ei explorează. Însă ochii nu-i sunt la fel de aventuroşi. Şi nu ştiu dacă e pe cale să mă tragă înapoi, să mă tragă înainte sau, pur şi simplu, încearcă să mă tragă. Dacă asta e dorinţă, nu mi-e clar pentru ce-i dorinţă. Sunt excitat — sunt tare excitat, în mă-sa — de intensitate, de febră, de întuneric, da, de întunecimea situaţiei. Dar nu mă pot pierde în asta fiindcă nu-mi dau seama pe unde-i ea, în afara muzicii, înăuntrul acelor mişcări. Mâna ei o apasă pe-a mea în perete, cealaltă mână e sub tricou, se ridică până la gât, apoi coboară iarăşi. Şi coboară. Şi degetele ei au găsit drumul, iar mâinile mele-s puse amândouă la zid. Arşiţa, febra... mă priveşte cu ochi care nu zâmbesc, şi vreau, vreau mult, dar nu pot s-o fac, şi ea coboară tot mai jos şi mai jos, iar când mă atinge acolo, mai am puţin şi explodez, şi aş vrea să spună ceva, fie şi numele

meu să-l spună, dar n-o face și deodată nu mă mai simt în stare. Vreau să fiu sigur și nu-s sigur, așa că zic nu, fiindcă vreau ca ea să fie sigură și nu pot fi sigur că e. Mă sărută iarăși, și de data asta chiar nu răspund, și nu-nțeleg ce se-ntâmplă aici; îi dau drumul la mână, cealaltă mână a ei se oprește și, cu toate că-s lipit cu spatele de-un perete, dau înapoi.

De ce te-ai oprit?

Nu vreau să spună asta. Dar i-o văd pe chip. Dacă a avut vreodată ceva de dovedit, simt acum că am dez-dovedit-o. Așadar, ecuația moartă a acțiunilor noastre zace între noi și nu știu ce morții mă-sii să fac.

— Ai văzut-o? întreabă.

Și vreau mai întâi să-ntreb pe cine. Dar știu pe cine, zic că nu, și-ntreb:

— Dar tu l-ai văzut?

Se depărtează de mine, răsucindu-se zece grade, înapoi spre tumult, și răspunde că da.

10. Norah

Bușeala de la pogo n-a mințit. Am știut asta și totuși am ignorat evidența pe care mi-a aruncat-o în față. *De ce te-ai oprit?* Poate oracolul, acum, să răspundă la una și mai bună: *de ce pana mea am continuat?*

— Da, îi spun lui Nick.

Crede că zic da, l-am văzut pe Tal. Nu l-am văzut pe Tal. Am văzut-o pe Tris în schimb. O să fie mai ușor pentru Nick, mai târziu, dacă crede că l-am văzut pe Tal. După aia n-are decât să dea vina pe mine și pe toanele mele. Dar există un motiv pentru care femeile ajung frigide și Nick n-are decât să se ducă, în pana mea, să se uite în oglinda aia dacă vrea să vadă motivul.

DE CE SUNT OARE AȘA O FRAIERĂ DE CĂCAT?

Ies în fugă din camera-dulap, dau un picior în ușa din spatele meu, mulțumită că aud, din partea lui Nick, aflat înăuntru, o stropșeală: „AU, M-A DURUT, ÎN PULA MEA!" Știu că Nick are nevoie de câteva minute să stea singur, să-și pună în ordine gândurile. Am ceva timp să fac ce trebuie să fac.

Am făcut tocmai ce nu trebuia să fac. N-am obținut niciun Oi. Doar un Of. Am crezut în puterea moșelii, am

crezut că se poate repara ceva când Nick a zis CĂCAT-PULĂ-FUTAI în microfon, privindu-mă țintă. Am știut că nu se poate ca Tris să nu apară la clubul ăsta și-am știut că aș face bine să-mi încerc norocul înainte să-mi explodeze în față, cum au explodat în recital cei de la Codiță Pufoasă. N-am fost niciodată genul de tipă care să se dea la cineva, și poate de asta ies noapte de noapte cu Caroline și mereu câte unii se dau la ea și niciodată la mine. Și nu mă gândeam că or să deschidă cântarea cu *Ia-mă înapoi, ticăloaso* când am făcut ce-am făcut, când m-am mișcat cum m-am mișcat. Mă gândeam la al doilea cântec de pe lista lui Nick pentru Tris, *Take a Chance on Me*, de Abba. Ori mi-o fi pus Dev ceva în pahar, ori o fi fost vorba de amintirea senzuală a cântecului suedezilor, fiindcă eram la pogo cu Dev și Vânătorul și credeam în trupă și, în timp, și în moșeală, poate credeam chiar în Dumnezeu și în Nick. Iadul-raiul ăla era încins ca naiba la mijloc, și ăsta musai era semnul că trebuia să-i dau bătaie și să fac ce-am făcut.

Prima aruncare? Afară. Greșită complet. Am stat cu ochii deschiși în a doua parte a sărutului ăluia oribil-fantastic și, parcă la fix, am văzut cum Toni o lasă pe Tris înăuntru și mi-am dat seama că timpul disponibil s-a căcat, vreau să zic s-a gătat; nu, a fost mai rău, doar prostia pură m-a mânat, marca aia înregistrată de prostie Norah (genul care-i scrie scrisori de împăcare Răului Fost) pe care creierul meu o disprețuiește atâta, mai mult decât ignoranța, fiindcă-i marca înregistrată Norah și va duce pe calea pe care o urăsc cel mai tare: cea a regretului.

Nici nu m-am ostenit cu preludiul, m-am aruncat din prima, ca un plonjeur amator la Jocurile Olimpice Speciale. Știam că-i prea curând, că Nick nu era pregătit, dar

voiam să mă dezgheț și să-i dovedesc că n-o să-l las nici pe el rece. Și credeam că am demonstrat asta, că am pus gheara pe el, așa mi s-a părut cel puțin, doar a reacționat, cumva adică, mie cel puțin mi s-a părut că-i așa, sau poate ce-am crezut eu că sunt reacție și atracție reciprocă nu erau de fapt decât chestia că-i tip și că ar putea să se frece și de-un perete, accidental, și să reacționeze. Dar momentul a trecut fulgerător și, dacă e să fiu cinstită, știu că n-a răspuns decât pe jumătate, și asta fiindcă Julio știa, probabil, că-i vorba despre Sloi-de-Gheață.

N-o să-mi mai rulez scena asta în cap. N-o mai fac.

Sunt așa de umilită.

Simt cum umilința îmi dogorește fața, cum mă arde cu fierul roșu, cum mă încinge mai mult decât și-ar putea imagina orice frigidă, mă aprinde de ură. Urăsc regretul care-mi pulsează prin toate arterele corpului, care își dorește, chiar acum, un cheeseburger. Urăsc timpul, urăsc noaptea și, dacă aș crede în Dumnezeu pe bune, în afara episoadelor alea momentane de credință, aș urî-o și pe Ea.

Până și pe cei de la Codiță Pufoasă îi urăsc. Fosta mea trupă preferată, menită acum reamintirii, pentru tot restul vieții, drept trupa pe care o ascultam când m-am scufundat ca *Titanicul.* (*Tuse*). O urăsc pe Caroline fiindcă a căzut lată când chiar aveam nevoie să vorbesc cu ea. Îl urăsc pe Tal pentru toate dățile când mi-a zis *Nu, atinge-o în felul ăsta* și *Nu faci nimic ca lumea, Norah,* fiindcă acuma Nick, prima mea încercare de salvare, o știe și el: n-am, în morții mă-sii, nici cea mai vagă idee cum să fac asta. E ca și cum Dumnezeul ăla mitologic ar lua ființele umane, în timpul creației, și le-ar împărți în grupe: Grupa A are parte de corp beton, de sex-appeal și

de-o groază de acțiune săvârșită cu ușurință naturală (Caroline), ăia din Grupa B sunt cei care investesc în țoale și machiaj, care-și dau seama cum stă treaba și-și iau partea de acțiune până la urmă (Tris), iar în Grupa C e restul de fraieri amărâți (ca mine) pentru care Dumnezeu a decis *Ești pe cont propriu. Nu te aștepta la cine știe ce.*

Îl cam urăsc pe Nick în momentul ăsta, dar am pe altul mai sus pe listă, unul pe care-l urăsc mai mult decât pe Saddam Hussein și orice nemernic numit Bush luați împreună. Mai mult decât pe ratatul futut în creier care-a anulat serialul *Așa-zisa mea viață* și m-a lăsat c-un set de DVD-uri prea mic, care nu răspunde la întrebări precum: au făcut-o până la urmă Angela și Jordan Catalano, au divorțat Patty și Graham, era ceva între Rayanne și Sharon dincolo de aluziile lesbiene? Trebuie, la dracu', să găsesc persoana aia pe care-o urăsc cel mai mult, ca să pot, sper eu, sugruma cealaltă ură, aia pe nume regret.

Mulțimea freamătă pe ring. Formația e între piese și pe scenă e-o pleoșteală de neconceput cât se apucă Lars L. să se acordeze și să scoată din microfon țiuitul, microfonia care e cauzată probabil de Nick, care-a dat-o în bară încercând să-l ajute pe Toni. Lars L. cunoaște potențialul publicului de a se întoarce împotriva trupei dacă i se oferă până și un moment de tăcere, și probabil a observat că mulțimea se foiește, fiindcă strigă spre public:

— Ce dracu' vreți să cântăm în continuare?

Un punkist cu creastă mohawk din față țipă:

— Orice, numai cântați, în pula mea!

Nici n-a terminat bine punkistul ce avea de zis, că Evan E. răcnește UNU-DOI-TREI-PATRU, toba începe să bubuie și, într-o străfulgerare psihedelică, Owen O. se-nfige în coverul Codiță Pufoasă după piesa gospel

Trăiesc din LSD-ul divin. Uit de ură un moment, deoarece corpul meu trebuie să se zbânțuie pe această intervenție divină de sunet. Timp de un minut, din piesa aia de două minute, mi se taie ura, fiindcă-s pierdută înaintea lui Owen O., Evan E. și Lars L., pentru că sunt niște Z. Zei, și toată lumea de-aici o știe și o transmite.

Apoi văd cum se agită pumnii la mijloc, aud cum se strigă *Oi* și văd o persoană purtată pe brațele mulțimii, și chiar și-n lumina asta slabă n-aș putea rata culorile de bondar purtate de matca albinelor, Cea Pe Care o Urăsc Cel Mai Mult. Tris face surfing pe valul mulțimii, încercându-și șansele de a ajunge în fața scenei și, cine știe, poate să fie chemată în spatele scenei.

Și mă întorc la ură.

Despart mulțimea aia ca și cum aș fi afurisitul de Moise, pe bune, parcă-s un general cu cinci stele, Comandanta Nașpetă Sictirită în propriul ei tanc, năpustindu-se prin deșert. Ar face bine să nu-mi stea cineva în cale. Ajung la pogo în câteva secunde și, când îmi vine rândul s-o propulsez pe Tris mai departe, spre scenă, în loc să-i las picioarele să treacă peste palmele întinse în sus, o trag de gleznă; cade pe jos, mulțimii nu-i pasă, deja au săltat pe altcineva și Lars L. arată spre noua victimă și face un semn afirmativ din cap spre malacii de la pază.

Tris se culege de pe jos, apoi își duce mâna la frunte.

— M-A DURUT, ÎN PIZDA MĂ-SII! țipă la mine, și doar dacă ar mârâi un „AU!", cum a făcut Nick, aș putea să-o urăsc mai mult în clipa asta.

O înhaț de mâna lipită de frunte și-o călăuzesc printre mase, sunt un terorist cu ostatec acum. Nu mă obosesc să le zic „pa" lui Dev și Vânătorului, care se uită cu coada ochiului cum plecăm, prinși într-un sărut franțuzesc.

Odată ajunsă afară, unde pot respira ca lumea și pot simți răcoarea aerului dimineții de început de primăvară, mă simt mai puțin plină de ură și mai mult ostenită. Suntem doar noi două acolo, plus fumătorii și drogangiii lângă un zid de alături, și-i liniște, dacă nu pun la socoteală bufnetul basului lui Lars L. care rezonează prin zid și taxiurile care claxonează pe stradă. Pot, în fine, să mă aud vorbind și vorbesc, îi zic „de ce?" lui Tris, numai că, de fapt, țip DE CE?, fiindcă nu mi s-au obișnuit încă urechile. Deja bătăile inimii se aclimatizează, încetinesc, se răresc, eliberate de îmbâcseala din club, de vuietul și de oamenii ăia așa de îmbulziți care sigur știu, până la unul, de umilința și regretul meu.

Din cauza ei nu i-am putut sparge carapacea lui Nick și vreau să știu de ce.

Tris se sprijină de perete și se freacă la ochi.

— Sunt ruptă de obosită, zice. Și nu trebuie să țipi, ce pana mea.

Curul îi alunecă pe zid, se lasă la pământ. Stă cu spatele lipit de clădire, cuprinzându-și genunchii, cu fața vârâtă între coapse.

Mă pun lângă ea. O întreb iarăși „de ce?" și zice „Nick?" și eu zic „da".

Parcă ar fi pe cale să adoarmă. Clipește din ochi, aproape că pare plăcută, acum că s-a eliberat din țarcul clubului. Este cum este. Te duce pe cele mai înalte culmi ale plicticoșeniei personale, apoi reușește o întoarcere la o sută optzeci de grade care-o face o prezență aproape liniștitoare.

Caroline și cu mine o știm de când eram Cercetașe, dar n-a fost niciodată o neplăcere majoră până la liceu, după ce, când nici quakerii n-au mai tolerat-o pe

Caroline, am urmat-o de la Friends Country Day la Inima Sacră. Tris crede că sosirea noastră la școala ei înseamnă apariția unor spirite înrudite cu ea și ne urmărește ca un cățeluș, vrea să intre în scena noastră muzicală din Manhattan. Nu pricepe că eu și cu Caroline am fost întotdeauna, fără excepție, o Gașcă de Două. Tris crede că-i de-a noastră fiindcă-i place aceeași muzică și fiindcă nimeni de la școala aia nu vrea să aibă de-a face cu ea, se crede o ciudată ca mine și Caroline. Am lăsat, ocazional, să se întâmple câte-un Doi și Jumătate; are, e drept, antene bune pentru trupe mișto, chiar dacă există șanse mari să se facă de râs pe-acolo — să danseze ca dementa, să falseze în gura mare — ori de câte ori o luăm cu noi prin cluburi. Dar dacă-o ai pe Tris singură la Starbucks, e normală, tolerabilă cel puțin — nu se hlizește prea tare, nu încearcă așa de-al naibii de mult. E salvatoarea mea cu testul ăla care ieșise negativ.

Aș vrea, dar nu pot s-o urăsc.

Deschide un ochi.

— Ești la un căcat de întâlnire cu el sau ceva? Îți place de el.

Fiindcă nu vreau să mint zic „Da", apoi corectez și zic Nu chiar, fiindcă nu vreau să mint și, în cele din urmă, Nu, fiindcă n-aș vrea, cumva, să mint. Nick este... era chestia asta, persoana asta pe care-am descoperit-o ca din senin și-am descoperit apoi că o doream... și-odată ce-am gustat, am început să tânjesc după mai mult, dar acum trebuie să-mi accept înfrângerea, fiindcă toată noaptea asta a fost, clar, un accident și-atât. Mă doare inima, la propriu, nu inventez rahatul ăsta; mă doare din cauza buclei ăsteia temporale în care brusc am dorit și-am tânjit, și-am crezut, dar care s-a închis acum. Pe cine păcălesc

eu? Părțile cele mai bune din Nick sunt alea pe care nici nu știe că eu i le știu — versurile, mixurile, loialitatea — și toate-s dedicate lui Tris.

— I-ai spus despre mine? zice ea.

Fiindcă la cantina școlii, cu fetele alea dulci și catolice aliniate de parc-ar fi niște piese de domino ecosez pe la mese, și cu noi pe deasupra, cu piercinguri, păr vopsit și bluze de uniformă (ale lui C. și T., nu a mea) cu două numere mai strâmte, Tris se laudă cu toții gagiii cu care se vede, cu cluburile în care se duce, cum are ea acces în spatele scenei, findcă vrea s-o impresioneze pe Caroline. Dar când suntem doar noi două în sala de clasă, Tris îmi arată ce mixuri de piese i-a făcut Nick, cântecele pe care i le-a scris, eseul de admitere la FIT[7] pe care a ajutat-o să-l scrie.

— Nu, nu i-am spus, zic.

Și mă bucur că n-am făcut-o. N-am vrut s-o fac pe tipa care încearcă să-l cunoască, dar să nu afle de la mine decât ce știu eu despre Tris.

— De ce-ai făcut-o, oricum?

Nu știu la care *de ce* vreau răspunsul — de ce l-a înșelat sau de ce l-a pus pe liber.

— Mi-e foame, anunță Tris.

Trebuie să recunosc că și mie îmi este foame.

Se ridică, accept mâna pe care mi-o întinde ca să mă ajute să mă salt și nu mi se mai pare că-i vorba despre un schimb de prizonieri.

Ne ducem la non-stopul coreean de peste drum și cred că-i vreun instinct primar sau cam așa, fiindcă ne ducem amândouă glonț la raftul cu prăjiturele, ea

---

[7] Acronim pentru Fashion Institute of Technology, din cadrul Universității de Stat din New York. (*N. red.*)

deschide o pungă de chipsuri, eu una de biscuiți Oreo și ne punem pe ronțăit între rânduri, iar proprietarul, la tejghea, face:

— Trebuie să le plătiți!

Iar eu și cu Tris, la unison:

— ȘTIM!

Apleacă capul spre un aranjament de rulouri cu smochine și zice:

— E așa. L-am cunoscut pe Nick. Îl doream și l-am avut, dar nu voia să se mai desprindă după aia, și era un tip așa de mișto, nu reușeam să-i fac vânt, chiar dacă mai erau și alți băieți prin zonă.

Își vâră în gură degetul mare și-și scoate o fărâmă de ciocolată care i s-a băgat între dinți.

— Dar după aia am ajuns în punctul în care s-a apucat să-și aleagă facultatea după ce fac eu, să creadă că avem un viitor împreună, adică e gata să renunțe la toate școlile alea beton, ce naiba, și să se ducă la Rutgers ca să fie alături de mine, și m-am gândit atunci că nu se poate așa, nu poate să facă asta. Fiindcă a zis „te iubesc" și, știi, eu n-am simțit la fel, ce să fac. Și știu că-i nașpa rău să zici asta și cealaltă persoană să nu-ți răspundă la fel, dar am simțit că s-a făcut timpul să-i dau drumul, să găsească pe altcineva, cineva care să-i poată răspunde la iubire, fiindcă cineva *ar trebui* să facă asta. Și mi s-a părut că mai bine îl rănesc acuma un pic decât să aștept și să-l rănesc mult mai tare mai încolo, după ce și-a planificat viața după mine; nu voiam să facă asta. M-am gândit că o să fie mult mai rău de el mai încolo, dacă-l lăsam să creadă că are ceva ce nu-i acolo, așa că am luat-o pe calea cea dură. Nu i-am răspuns la „te iubesc". I-am zis că s-a terminat între noi. N-ai decât să mă dai în judecată, na.

Am optsprezece ani, o să merg la școală în oraș la anul, o să-mi încep viața. Vreau să mă distrez. Nu vreau să mă implic și nu vreau niciun „te iubesc."

Se oprește ca să înfulece încă un cips cu ciocolată. După ce l-a înghițit, face:

— Nu c-am zis chestii profunde?

Tris, această Nietzche a noastră, s-ar putea să fi prins ea o chestie. Tal mi-a zis că mă iubește, mi-a tot zis și zis, dar nu se face să-i spui asta cuiva și după aia să o anunți că nu-i suficient de experimentată la pat și că ar face bine să citească o carte sau ceva, să învețe de-acolo, sau că ar putea încerca să se dea cu ruj și se se îmbrace în fuste strâmte ca să arate sexy ca prietenele ei cele mai bune, măcar din când în când. Dacă Tal nu m-ar fi mințit când a zis că mă iubește, acuma n-aș fi fără viitor, o fraieră varză care și-a îngăduit să creadă într-un vis fals trimis de un zeu fals. Nici nu mai sunt sigură că mi-a plăcut vreodată de Tal, darămite să-l și iubesc. Apropo, Tal, cred că palestinienii ar trebui să aibă un stat al lor.

Am rămas, odată în viață, fără grai. Tocmai ce-am mâncat al treisprezecelea biscuite în ultimele cinci minute. Când vorbesc totuși, știu de la oglinda de control care atârnă în spatele lui Tris și în fața mea că vorbesc cu gura murdară de cremă.

— Trebuie să-i spui de ce, Tris. Merită să știe. Va suferi daune ireparabile până ce va ști de ce.

Deci Nick n-o să mai treacă prin programul meu de reabilitare. E OK. O să fie un iubit extraordinar, cândva, pentru vreo altă fată. O să fie dragostea vieții vreunei gagici norocoase și poate că, după ce mă odihnesc după noaptea asta de neuitat, o să mă și bucur pentru el și pentru viitorul ce-l așteaptă odată ce Tris îl va elibera cu

adevărat. N-o să fiu, deci parte din viața lui, cu excepția acestei „întâlniri" în cheie minoră. Am deci, o viață de singurătate înainte. E OK și asta. Sunt o grămadă de cariere pentru fete frigide. Mă pot dedica unor fapte bune. Mă fac vreo umanistă ONU (hei Tal, cred și-n Națiunile Unite, na, dobitocule). Am și cei doi ani de școală catolică în spate. Pot să mă călugăresc, chiar dacă nu-s credincioasă. O să-nvăț să mă prefac, cum tocmai mi-a făcut Nick mie. O să aduc evanghelia compasiunii și bunătății — și vă rog, folosiți mereu prezervativul — începând cu națiunile lovite de foamete până la zonele moarte, răscolite de război. Poate mă fac vreo călugăriță care se pupă cu alte călugărițe — hei, aș putea s-o caut pe Becca Weiner din tabăra aia și să văd dacă se bagă la ceva acțiune — dar știu că, peste câteva sute de ani, un papă postapocaliptic o să decidă dacă mă canonizează, el/ea o să-mi treacă cu vederea micile ștrengării și-o să-și zică: „Hei, Sfânta Norah avea și ea nevoile ei, ni se întâmplă tuturor". Și eu o să plutesc în dimensiunea mea rai-iad, probabil aproape de reședința de la Cercul Polar, știind că sfințenia mi se trage toată de la noaptea asta. Așadar ar trebui să-i mulțumesc lui Nick, nu să-l urăsc.

— Porți geaca lui, zice Tris. Pe mine nu mă lăsa niciodată să o port.

Acțiunile lui Tris au produs evenimentele din această noapte de rai-iad, așa că n-am nicio problemă s-o las să plătească pentru biscuiții mei. O las la casă, căutându-se de portofel. Sunt gata să mă întorc la mine. Sunt gata să dorm în patul meu, să mă trezesc mâine-dimineață și s-o pun de-un plan existențial, poate să vorbesc cu părinții mei s-o convingă pe Caroline că are nevoie de ceva ajutor, în pana mea, fiindcă, dacă am ajuns la punctul la

care Tris e mai mișto și te bagă-n sperieți mai puțin când o arzi cu ea decât Caroline, atunci chiar e o problemă mare de rezolvat pe-acolo.

Pornesc spre ușă, dar nu înainte de a revărsa niște sfântă înțelepciune asupra lui Tris.

— Data viitoare să fii mai atentă, fufo! îi zic.

Nu ridică ochii din portofel, nu face decât să ridice degetul mijlociu, cu unghia vopsită galben-negru, stil borfetă de Jersey, spre mine.

— Bine, fufo, îmi răspunde.

Am destui bani pentru taxi ca să mă-ntorc acasă și să-mi bag picioarele-n el de șofer dacă încearcă să-mi scoată ochii că ce departe-i până în Jersey. Mă uit pe stradă căutând un taxi dar, în loc de asta, îl văd pe Nick, sprijinit de o cabină telefonică de lângă non-stop.

Și nu-mi mai arde de ură, de umilință și de regret. Sunt prea obosită, prea terminată și prea recent reînnoită.

Pășesc spre el și-l binecuvântez cu semnul crucii pe frunte, în piept și-n amândouă părțile inimii, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfintei Norah. Îl mângâi pe obraz pentru ultima oară, fiindcă vreau o atingere finală, o merit. Îi spun:

— Păcatele îți sunt iertate.

Apoi o iau din loc, cu degetul mic și arătătorul băgate între buze ca să fluier după un taxi, singură-singurică în aproape-dimineața asta prin văgăunile marelui și răului Lower Manhattan, dar protejată de giulgiul sacru al lui Salvatore de pe umerii mei.

Asta e, o să păstrez dracului geaca lui Nick.

11. Nick

Să-mi bag pula.!

Să i-o trag că s-a băgat în taxiul ăla. Să i-o trag că mi-a futut creierii. Să i-o trag că nu știe ce vrea. Să i-o trag fiindcă m-a târât în chestia asta. Să i-o trag fiindcă știe să se pupe așa de bine. Să i-o trag că mi-a făcut terci cântarea trupei preferate. Fiindcă abia dacă a zis o vorbă când a plecat. Să i-o trag că nu mi-a făcut din mână. Fiincă mi-a dat speranțe. Fiindcă mi-a distrus speranța. Să i-o trag fiindcă a plecat cu fututa mea de geacă.

Să-mi bag pula!

Să-mi bag pula-n capul meu fiindcă mereu intru în situații din astea. Fiindcă-mi pasă. Să-mi trag palme fiindcă n-am știut ce să-i spun ca să rămână. Fiindcă am șovăit. Să-mi bag pula-n capul meu că n-am sărutat-o ca lumea, cum trebuie. Să mor tâmpit fiindcă mi-am pus speranțele în ea. Fiindcă n-am avut speranțe mai realiste. Să-mi sară ochii că i-am dat geaca.

În pula mea!

Dacă n-aş mai fi zăbovit în garderoba aia încă două minute, să mă holbez în oglindă, de parcă mutra ar fi putut să-mi dea brusc răspunsuri pe care mintea nu le

știa. Dacă aş fi fost în stare să mă strecor prin mulțime în loc să rămân blocat în labirintul ăla. Dacă aș fi văzut-o în non-stop înainte să ajungă la ușă. Dacă aș fi zis ceva când am văzut-o venind. Dacă aş fi reușit s-o scot la capăt cu toate „dacă"-urile astea, aș fi fost în stare să evit inevitabilul du-te-n mă-ta, un du-te-n mă-ta cum scrie la carte? Mândria m-a făcut să țin gura închisă, supărarea mă obligă să rămân închis în mine, amândouă au dat de pământ cu speranța mea și-au lăsat-o pe Norah să plece.

Să mă întorc în club singur ar însemna înfrângere. Să stau pe-afară și să mă uit la luminile taxiului ei înseamnă înfrângere. Să mă întorc acasă și să cad lat înseamnă înfrângere. Să stau pe jos și să mă holbez la trotuar înseamnă înfrângere — dar e înfrângerea cea mai la îndemână, așa că mă așez pe jos și mă apuc să urmăresc cu privirea marginea trotuarului. Sunt la pământ, adică exact unde ar trebui. Picioare în gură, călcat pe cap, trage-mi trage-mi trage-mi. E strada Ludlow, așa că pantofii care trec pe lângă sunt undeva între fițe și porno. Teniși fluorescenți, tălpi groase, ghete cu toc cui pentru femei și bărbați. Dacă aș avea chitara la mine, poate aș fi în stare să schimb ceva. Dar n-am decât cântecele înghesuite unele peste altele în căpățână. Toate-s triste. Toate-s amare. Și-s tot ce am.

N-am lăsat-o eu să plece. Ea a plecat. Nu-i vina mea.

Ea-i de vină.

Ar putea să revină.

Mi se pare tare familiar totul, în morții mă-sii.

Oricum, ce ne mai batem capul? De ce ne deschidem așa ușor înaintea altora, ca să ne-o luăm? Oare-i singurătate? Oare-i frică? Sau momentul ăla narcotic, senzația că locul tău e împreună cu altcineva? Norah, n-ai știut

că era simplu, ca felul în care m-ai tras după tine de pe ringul de dans? Nu era musai să te mozolești cu mine ca să obții momentul ăla. Și acuma știu. Și pot spune asta. Și acuma ai plecat.

E vina mea, nu?

Să-mi bag picioarele!

Să-mi bag picioarele-n ele de întrebări! Mă fut în el de încercat și iar încercat. Îmi bag pula-n ea de credință că doi oameni pot deveni un ideal. Îmi bag pula-n neajutorarea asta. În speranța asta că o să se întâmple ceva ce n-o să se întâmple în veci.

— O, Nick, ce ți-a făcut?

Pantofi decupați roz, culoarea Panterei Roz. Ridic privirea și-i caraghios de-a binelea. Fiindcă, mă jur, deasupra mea e aplecată Tris, părând compătimitoare. E ca și cum aș fi la o emisiune din aia la TV, unde mama cea moartă se întoarce, când și când, să mai spună câte ceva. Imposibil, dar exact când ți-ar prinde mai bine.

— Tris, zic fiindcă nu-mi vine nimic altceva.

Clatină din cap, mătură cu palma o porțiune de pavaj și se așază lângă mine.

— Unde-i Norah? întreabă.

Ridic din umeri.

— Probabil a trecut de mijlocul tunelului Lincoln.

— Niciodată n-a făcut față, zice Tris scoțând o țigară și înmânându-mi bricheta, ca s-o aprind. Niciodată. Niciodată. Pune-o în fața faptului și-o să refuze să accepte că faptu-i acolo. Știi, odată ne-am dus să înotăm la pielea goală. Nu-i mare lucru. Toate avem piscine, știm cum e. Dar îmi și dau seama că Norah n-o s-o facă sub nicio formă. Tipul ăsta, pe care-l plăcea — să-mi trag palme, cred că Andy Biggs era — na, urma să fie și el acolo. Și ea

nu vrea să-l vadă în felul ăsta. Dar crezi că protestează? Nu. Se opune cumva? Nu. Vine cu noi, o face pe DJ-ul un timp și, când se face vremea să ne dezbrăcăm și să ne băgăm în apă, dispare pur și simplu. Și se duce pe jos, în pizda mă-sii, trei kilometri înapoi până la ea acasă, fără o vorbă. Și-n ziua următoare nici măcar nu minte că i-a fost rău sau ceva. Nu-ncearcă deloc să explice.

În ultimele patru săptămâni nu mi-a adresat atâtea cuvinte — ba nu, mai mult de patru săptămâni. Fiindcă spre sfârșit, cuvintele se cam împotmoleau. În afară de cele pe care a trebuit să le scoată la capătul nopții.

Nici nu știu dacă pot s-o ating. Să întind mâna, adică vreo câțiva centimetri și să-mi las palma pe brațul ei. Să simt iarăși cum e. Să văd dacă e ca altă dată sau e altceva.

— Auzi, zice, să n-o faci pe pleoștitul cu mine, Nick. Fiindcă, dacă ai de gând, am dispărut de-aici mai rapid decât Norah. Te-ai prins?

Dau din cap că da. Încerc să nu mă uit la pielea ei.

— Bine, zice și slobozește un norișor de fum. Nu vreau să vorbim despre noi.

Niciodată n-ai vrut, zic eu în gând.

Când te desparți de cineva, frumusețea respectivei persoane — de care te-ai bucurat atâta — pare dintr-odată necinstită. Așa-i și cu Tris acuma. A reușit până și să se așeze în lumina stâlpilor stradali în așa fel încât umbrele să cadă tocmai bine. Aduce a mustrare.

Stăm așa, în tăcere, timp de o secundă. Trage un fum. Ea-i un film de cinematecă, eu, un căcat de sitcom. Tăcerea n-o supără defel, dar pe mine mă bagă, naibii, în sperieți. Fac, deci, ce m-am jurat că n-o să fac în veci, dar tot m-am trezit că fac. Arunc la înaintare un „mi-e dor de tine". Până și mie mi se pare fără substanță. Ca și cum nu i-aș zice cui trebuie.

— Nu-ncepe iarăși, zice Tris, dar fără iritarea pe care-o așteptam. Nu demonstrează decât că eu nu simt la fel.

Încă un fum, și-o ureche întoarsă spre club.

— Sună superbeton în seara asta, așa-i? Am crezut că celebritatea o să-i distrugă, dar poate am greșit. Trebuia să mi-o pun cu Owen O. când am avut ocazia, și-aș fi fost la doar un lat de palmă de Winona Rider. Sau ce starletă pune laba pe el mai întâi. Sper numai să nu-și numească fiica după vreun jeg de fruct.

— April, zic.

— Ce?

— April. Tu ziceai că vrei s-o numești April pe fata noastră.

Tris îmi aruncă o privire curioasă.

— Pe bune? Nici nu știu dacă-i drăguț sau de groază că-ți amintești asta.

Găsesc curajul de a întreba:

— Drăguț și de groază nu-s totuna pentru tine?

Zâmbește un pic la deșteptăciunea mea și dă din cap.

— Poate. Scuze.

— Scuze?

— Da, scuze.

Face roșul țigării să scânteieze, uitându-se nu la mine, ci la punkiștii care trec pe partea cealaltă a străzii.

— Tris, eu...

— Îți place de ea?

— Ce?

— Norah. Îți place de ea?

— Poate să-ți placă de cineva care-ți încurcă mințile în halul ăsta?

— Tot timpul, ce naiba.

— Eu ți-am încurcat mințile în halul ăsta?

E doar o întrebare acolo, dar Tris *este* agasată și zvâcnește spre mine cu țigara, aruncându-mi scrum pe tricou.

— Mai taci, bine? zice. E destul. DESTUL. Da, îmi încurci mințile într-un hal fără de hal. Fiindcă nu doar că nu te poți desprinde, dar nici nu-ți dai seama, dracului, că chestia de care te ții agățat *nici măcar nu-i acolo.* Crezi că te-am rănit? Ehei, puteam să te rănesc mult mai mult de-atât.

— Cum? nu mă pot opri din întrebat.

— *Dacă-ți ziceam în pizda mă-sii adevărul,* Nick. Am crezut c-o să te prinzi. Habar n-am avut cât de orb poți să te faci. Și da, puteam să-ți spun în față. Dar erai așa de vulnerabil, ce dracu', că n-am reușit. Și totuși te-am făcut să suferi. Dar Nick, la naiba — *aveai nevoie* să suferi. Aveai nevoie să-ți vâre cineva adevărul în cap.

— Seamănă mai mult cu un cui bătut în cap, îi zic ca să știe.

— Pentru mine e prima variantă, replică Tris. Dar în fine. Subiectul „noi" s-a închis. Subiectul „tu și Norah" nu. Să-ți dau un sfat, e gratis. Ea are chestia asta, dă bir cu fugiții — o s-o ia la goană mereu, fără o vorbă. Dar uite care-i faza — tu *nu* ești unul care fuge. Și, în adâncul ei, cred că nici Norah nu vrea să fugă. Doar simte că n-are încotro. În parte fiindcă-i o răsfățată obositoare și cu tupeu, dar fără pic de simț pentru modă. Și în parte fiindcă, dracului, e și ea om.

Are logică ce spune, și asta se simte, la fel, ca o mustrare. *De ce n-am putut avea discuții din astea cât am fost împreună?* îmi zic. Și imediat îmi dau seama ce-am făcut — am transformat *cât am fost împreună* într-un tărâm separat, aproape depărtat. Încă simt durerea, dar cu mult mai puțină dorință de a relua de unde am lăsat.

— Am terminat-o cu tine pe noaptea asta, zice Tris și se ridică. Găsește-o pe dementa ailaltă și faceți copii demenți împreună. Să nu le puneți nume de fructe sau de luni ale anului. Fiți originali și dați-le nume normale de copii.

— Dar s-a dus, zic.

Tris pufnește.

— Nick, Nora nu *s-a dus*. E clar pe *undeva*. N-ai decât să afli pe unde.

— Ai vreo idee? întreb.

— Nț, face Tris și iese încă o dată din viața mea. Ești pe cont propriu.

O las să plece. O urmăresc cum intră în explozia muzicală ce năpădește prin ușa deschisă a clubului.

Apoi îmi mut iar privirea la carosabil și încerc să evaluez posibilitățile.

12. Norah

Încă mi-e foame.

Sunt și obosită, și încă vag interesată de viitorul meu într-ale sfințeniei, dar în fine. Ronțăi. Biscuitele vechi pe care-l mestec în taxi, cu partea tare înmuiată în loc de crocantă și cu mijlocul alb aproape gelatinos — e ca un sendviș cu înghețată la temperatura camerei — e fantastic, numai că eșuează cu desăvârșire în a-mi potoli foamea. Nu știu dacă tendința de a ronțăi vine din stomacul meu sau din ceva mai jos, de la peisajele antarctice, care mai devreme, straniu lucru, s-au topit sub efectul de seră al atingerii lui Nick.

— Mergem sau nu? mă întreabă taximetristul.

Am așteptat să se schimbe de cinci ori luminile semafoarelor pe Houston și West Broadway, ca să mă hotărăsc unde vreau să merg. Șoferul îmi hrănește incertitudinea, fiindcă speră că n-o să-mi urmez amenințarea că vreau să fiu dusă până-n Jersey sau aceea că o să depun oficial plângere dacă-mi mai face mizerii cu ieșitul din aria metropolitană.

— Încotro, doamnă?

ÎN PANA MEA, NU ȘTIU.

Pot procesa doar două gânduri raționale. 1) Mai vreau biscuiți râncezi de la non-stopul coreean și 2) nu vreau ca un prostovan nenorocit să fie motivul pentru care să nu-mi mai placă Codiță Pufoasă. Trebuie să-mi scot din cap amintirea aia a cântecului meu preferat de la *Codiță*, imnul pentru drepturile gay-ilor numit *Lap dance lesbian*, piesa pe care o cântau când fata-geniu a decis să-l ia pe Nick de mână pentru un pic de dans privat. Trebuie să mă întorc la rahatul ăla de club.

— Înapoi în Ludlow, îi zic șoferului.

Am mers prea departe cu Nick ori n-am mers suficient de departe? Sau sunt, pur și simplu, neatrăgătoare și gata? N-ar fi trebuit să șterg spamurile alea cu reclame la suplimente cu vitamine pentru sâni mai plini, mai fermi. Sunt mai dotată decât Caroline și Tris, dar ai mei se revarsă pe unde nu trebuie — peste și pe dinafară, în loc de în sus și pe loc. S-a făcut probabil vremea să mă trezesc și să accept că poate am nevoie de ceva intervenții cosmetice.

Taximetristul oftează, clatină din cap, apoi virează ilegal peste patru benzi de trafic. Mărește volumul sonor la radio, sperând, poate, să nu mă audă dacă mă răzgândesc iarăși. Cum de-a ajuns un fost jucător în echipa de fotbal a Kazahstanului să conducă un dric de taxi în Manhattan și să asculte Z100 în loc de 1010WINS (tot numai știri, toate deprimante, tot timpul), chestie despre care am presupus până acum că-i una din regulile de bază ale ascultatului de radio în taxi, nu știu. Toată lumea are câte o poveste.

O piesă veche de Britney se aude în boxă; Britney știe ce-i aia toxic. Nick trebuie să creadă că-s toxică, după ce-am sărit pe el la un show cu *Codiță*. N-a încercat să mă oprească atunci când am ieșit de-acolo sau când am

plecat și m-am suit în taxi. Nici măcar nu mi-a făcut cu mâna la plecare.

Mașina se târăște pe Bowery, se apropie gâfâind de clubul unde, mai devreme, Nick m-a întrebat dacă nu vreau să-i fiu iubită cinci minute și după aia m-a făcut să-l plac, apoi s-a uitat drept la mine și-a făcut o declarație publică cu acele cuvinte magice — „CĂCAT-PULĂ-FUTAI" — și n-am avut încotro, a trebuit să mă combin cu el. Țin minte că l-am văzut pe Lou Nebunul la cântarea celor de la Codiță Pufoasă, mult după expirarea celor cinci minute. Și Lou nu ar lăsa pe altcineva să închidă clubul decât dacă...

— STOP! țip la șofer peste muzică.

Am ajuns deja unde-ar trebui să fiu.

Taximetristul pune o frână bruscă, așa de tare că-mi scap pe jos bunătățile — pe bune. Zguduitura îmi aruncă pe jos pachetul de Oreo. Taxiul se oprește, regele posterelor kazahe se întoarce spre mine și, de cealaltă parte a barierei de plastic, țipă la rândul lui:

— CE VREI PÂNĂ LA URMĂ, MADAM? CARE-I PROBLEMA CU TINE?

Tal e vizavi, conducându-i afară pe ultimii clienți ai localului, închizând clubul lu' unchiu-său pe noapte. Cum face mereu după concerte, Tal dă cu mătura pe trotuar la bustu' gol. Îmi amintesc de pieptul lui Tal, numai mușchi netezi, prea sfrijit, prea vegan. Îmi amintesc de mâna mea pe pieptul lui Nick. Mi-a plăcut să pun mâna pe Nick. Aveai de ce să-l apuci. Vreau să apuc mai mult.

Nu știu care-i problema cu mine, don' șofer. Dar dacă-s menită unei vieți de singurătate și celibat, nu-i și vreo regulă pe undeva care-mi dă voie să-mi fac de cap o ultimă dată, într-un mare fel? O ultimă destrăbălare?

De trei ori dau să cobor din taxi și să urmez acest ritual final. Întind mâna să deschid portiera și-mi număr banii din portofel. De trei ori mă opresc și mă las la loc pe banchetă.

— Care-i treaba? Intri sau ieși? spune șoferul.

Peste cântecul lui Britney, în cap îmi vuiește piesa ălora de la The Clash, *Should I stay or should I go?*

Nu pot să gândesc cu toate vocile astea!

Mă răstesc la taximetrist:

— Luminează-ți creierii, obositule!

Pun pariu că acum Codiță Pufoasă cântă chiar piesa aia în care se iau de conservatori. Ce nașpa c-o pierd! Din vina lui Nick.

Cât ai clipi, șoferul se-ntoarce spre mine.

— Vrei să stai în mașina asta și să te hotărăști unde vrei să mergi, nu-mi pasă. Sunt banii tăi, zice și arată spre aparat, care încă merge, fiindcă mie, mereu, timpul mi-o trage. Dar o să-ți zic ce le zic și fetelor mele, am cinci, când vorbesc spurcat. Discuți cu un domn aici, nu cu un director de producție de la *Clanul Soprano*. Ai grijă ce spui sau dă-te jos din taxi!

— OK, zic, scuze.

Pun pariu că-i un tată foarte de treabă. Pun pariu că fetele lui îi fac mâncarea preferată din Kazahstan și-l bat la cap să-și facă un control periodic la prostată.

— Dar ați putea, măcar, să schimbați postul?

— S-a făcut, zice.

Pe următorul post se aude *Mă fac bucăți*[8] de Patsy Cline. N-am de ales și mă pun pe plâns. Taximetristul îmi întinde o cutie cu șervețele.

---

[8] În original, *I Fall to Pieces*. (*N. red.*)

— Vrei să-mi povestești?

— Băieții sunt idioți, zic și-mi suflu nasul. Și dacă sunt o știoarfă oribilă de pe Planeta Schizofrenia, e fiindcă așa m-au făcut băieții. Sper că nu vă lăsați cele cinci fiice să-și dea întâlniri cu ei.

— Încerc să nu, râde el, încerc.

Îl rog pe șofer să stingă farurile și ne oprim lângă alt trotuar. Vreau să mă gândesc înainte să decid dacă-i sau nu cazul să vorbesc cu Tal, și n-aș vrea ca Tal să mă observe în mașină înainte să-mi dau seama cum stau lucrurile.

Ultima dată l-am văzut pe Tal tot la Lou în club, înainte s-o șteargă în *kibuț*, chiar după ce-a renunțat să dea admitere la Columbia. Eram pe holul din spate, după un concert, clubul era pustiu și întunecos, mirosea a bere, pișat și țigări, era plin de sticle, pahare, cămăși și energia acumulată și consumată după o noapte de pogo. Tal s-a înălțat peste mine — Tal-cât-un-cal, are aproape doi metri — și s-a gheboșat apoi ca să ajungă la buzele mele. Sărutul a fost umed, stângaci. Bănuiam eu că așa stau de fapt lucrurile, dar înainte n-aveam termen de comparație. „Norah", a șoptit, și i-am auzit accentul israelian; cuvântul celălalt, obosit, din vocabularul lui englezesc, „puișor" adică, ieșea de obicei cu partea americană a accentului său. La șaișpe ani, accentul cu care zicea „Norah" mi se părea sexy, ațâțător, dar la optsprezece îl auzeam altfel deja: scrâșnit, urât, mai degrabă ca atunci când te căznești din gât să dai o flegmă decât ca o chemare ațâțătoare.

Caroline avea atunci doi tipi care se băteau pentru ea afară, și cred că Tris trebuie să fi fost cu Nick, fiindcă eram singură cu Tal, fără nimic de făcut. Era la puțin timp

după a cincea și de presupus ultima și finala despărțire, și nu voiam decât ca Tal să tacă din gură și să trecem la acțiune. Tal prefera, în general, să citească ziare evreiești și să și-o frece în camera de cămin decât să facă sex cu mine, deci trebuie să fi fost pentru el un vis devenit realitate să-l rezolv în spatele clubului, în beznă — acolo eram, făceam treaba pentru el, fără să vreau nimic în schimb. Îi convenea să lase asta să se întâmple și să nu-mi vorbească ori să mă atingă.

Mă simțeam moartă pe dinăuntru atunci, mă durea mâna de la atâta frecangeală. Tal n-a protestat când am ieșit de pe hol și-am intrat în biroul lui Lou. Știa unde mă duc. Îi plăcea să fie ținut în așteptare, să-și dea drumul cât mai târziu. Am găsit recipientul cu cremă în birou. Aveam de gând să termin ce începusem, dar fiindcă ieșisem din moment, chiar și numai un pic, intenția mea se schimbase. Mi-am zis ia uite, pot s-o țin pe cai mari cu abstinența, că nu beau, nu fumez și nu iau droguri, dar ce contează asta în comparație cu noua umilință la care mă dedau cu Tal? E-un tip cam naspa; nici măcar nu-i place de mine. Oare eram frigidă, mi-am zis, sau nu ne potriveam noi?

Am pus sticluța cu cremă înapoi pe birou și-am ieșit pe ușa din dos pe alee, ca să mă răcoresc. N-am mai auzit de Tal nimic, până în noaptea asta. *De vorbit o duce gura, dar când e s-o cunoști mai bine, îți dai seama, în pula mea, că-i golită pe dinăuntru.* Poate n-ar trebui să mă înfurie rezumatul pe care i l-a făcut Tal lui Nick. L-am lăsat, până la urmă, cu coaiele umflate.

Sunt curioasă cum de-a ajuns iarăși Tal în lumea mea, dar să mă dau jos din taxi ca să-l întreb *De ce te-ai întors în Manhattan?* ar fi și mai fără sens decât că stau, cu aparatul

mergând, pe bancheta taxiului. De ce-ar veni cineva aici? Simplele vorbe desfid răspunsul. Întrebarea e prea uriașă.

Orice motiv ar avea, mi-e clar că motivul ăla nu sunt eu. Ori, dacă ăsta e, înseamnă că-i chiar mai prost ca mine. Cum se poate ca doi oameni cu un punctaj aproape maxim la evaluarea națională să aibă atât de puțină inteligență când vine vorba despre relația lor?

Patsy a terminat să se facă bucăți, și acum e vremea lui Merle Haggard să mă ia la prelucrat. Cântecul se cheamă *Te vreau mereu*[9] un preferat de-al tatei, unde Merle, cinic și cu inima frântă, fredonează despre cum vrea el iubire, dar n-o capătă niciodată, și despre cât de greu o să-i fie să îndure ziua de mâine, fiindcă știe că o să-și vrea iarăși iubita. Blestem total.

Dacă mai zăboveam în cămăruța aia cu Nick, aș fi descoperit noi grade de dorință, aș fi încercat mișcări noi, unele pe care Tal nu mi le-a inspirat niciodată. Cu mine și Tal a fost tot timpul o chestie de Sus/Jos ori Înăuntru/Afară. Dacă în clipa asta Nick m-ar lipi de un perete, aș fi mai plină de imaginație decât am fost vreodată cu Tal, aș mângâia în loc să trag, aș croșeta și-aș împleti, aș pipăi și-aș apuca, două mâini în loc de una, inclusiv scrâșnetul moale al unghiilor. Poate, cine știe, l-aș inspira și pe Nick să fie mai plin de imaginație.

Când Tris s-a despărțit de el, a zis că știe că i-a frânt inima, dar că i-a făcut și o favoare. Că l-ar fi trimis, cică, înapoi în lume cu talente pentru care femeile din viitorul său aveau să-i mulțumească ei, lui Tris, fiindcă nu le avea, clar, când l-a descoperit. Să-mi bag picioarele-n Tris și-n cunoștințele ei tantrice.

---

9 În original, *IAlways Wanting You*. (*N. red.*)

Ziua de mâine a și venit, și chiar simt melodia asta dulce-amară a lui Merle. N-ar trebui, dar asta e. Încă-l vreau pe Nick. Ar fi trebuit să am încredere-n el.

Un șuvoi de lacrimi îmi cade pe chip și înlocuiește lumina adusă de cântecul lui Patsy.

Dă-l dracului! Să mă ia dracu' și pe *mine!*

Nu există finaluri fericite. Merle Haggard știe asta, iar acum știu și eu.

OK, știu ceva ce vreau, ceva ce *pot* avea. Vreau să pun capăt spiralei de regresie Tal. În fine, poate că am zbârcit-o cu Nick, dar acum măcar știu. Mai sunt puzderie de tipi ca Nick.

Mai vreau, pe lângă, și niște borș.

— Puteți să aprindeți farurile? îi zic șoferului.

Îl călăuzesc spre restaurantul ucrainean non-stop din East Village, singurul loc asupra căruia ne-am pus de acord eu, Tris și Caroline. De când am început să venim în oraș de capul nostru, ca să ascultăm muzică — izbutind să forțăm limitele impuse de părinți până ce nu numai că am ridicat carantinele și orele de stingere, dar le-am șters cu totul din amintire, fiindcă suntem fete în toată firea de-acum, o mai dăm noi în bară, dar găsim o soluție cumva — noi trei ne oprim la capătul nopților, cel puțin al acelora care nu se termină cu certuri, agațament sau beții crunte, la restaurantul ăsta cu borș nemaipomenit și baie curată. Mă-ntreb dacă o să mai mergem vreodată tustrele la restaurant sau dacă epoca aia s-a sfârșit, cum s-a sfârșit între mine și Tal ori între Nick și Tris.

— Bună alegere, îmi zice taximetristul, care a tot urmărit pe geam măturatul lui Tal.

Mă gândesc să ațipesc o țâră cât ține drumul până în East Village, dar îmi sună ceva în piept. Ce pana mea?

Am uitat că port geaca lui Nick, adică geaca mea. Bag mâna în buzunarul din față și scot o bancnotă boțită de cinci și un telefon mobil, cu o poză mică de-a lui Tris lipită pe el ca un abțibild. Nu mi-am imaginat ca Nick să fie genul cu mobil, dar îmi amintesc, după aia, că i l-a făcut Tris cadou de Crăciun. Când vrea să țină sub ochi vreun băiat, când e-n faza aia cu el, chiar e serioasă.

Dezlipesc abțibildul de pe telefon și-l lipesc pe harta orașului aflată pe despărțitura de plastic a taxiului, deasupra imaginii cu Empire State Building, într-o poziție în care clădirea pare că îi arată degetul mijlociu lui Tris.

Nu știu dacă ar trebui să răspund. Numele care apare luminat pe ecran e „tHom".

Groaznică mai sunt. Las doi străini să o ia din loc cu surioara mea. Thom și Scott ar putea să fie și-un cuplu de criminali în serie, niște Ted Bundy și Aileen Wuornos ai trupelor underground de pe scena punk din New Jersey. Dacă s-o fi trezit Caroline și mă caută, ca atunci când i-a murit mama și taică-său s-a băgat pe felie c-un model mai tânăr, iar Caroline se trezea în miez de noapte, singură și speriată, și sărea gardul de la curtea casei mele? Nu, n-ar trebui să-mi fac griji. Poate că m-am înșelat eu în privința atracției pe care-o simte Nick pentru mine, dar prietenii lui sunt de treabă, aici n-am greșit. Or s-o ducă acasă.

Răspund.

— Thom? Caroline e-n regulă?

— În sfârșit! face. Da, încă doarme. Pare fericită. Tot mormăie ceva despre desene animate și gogoși cu cremă dimineața. Dar tot încerc să dau de-o oră de Nick. N-ați auzit telefonul? Scot și cu mine ne-am rătăcit când am ieșit din parcare și, ăăă... după aia am oprit la popas, ne-am luat cu altele și mi s-a șters adresa de pe mână.

Suntem într-o parcare la un magazin. Habar n-am pe unde suntem sau cum să ajungem la tine acasă.

Încerc să-l îndrum pe Thom, să-mi dau seama pe unde-i, dar mă-ncurcă și mai tare, și iarăși nu mai știu ce să fac. Taximetristul pune din nou o frână bruscă. Cred că am ajuns pe lângă St. Marks Place.

— Dă-mi ăla, zice șoferul arătând spre telefon.

Îmi place că respectă legea și nu-ncearcă să folosească telefonul lui Nick în timp ce maşina e în mișcare.

Îi dau mobilul și taximetristul vorbește cu Thom, își dă seama pe unde-i și cum să ajungă la mine în Englewood Cliffs, apoi mi-l dă înapoi.

— Uite, Thom vrea să vorbească iar cu tine.

— Salut din nou, zic în telefon.

Îl aud pe Thom chicotind.

— Deci cum merge? Cum a fost ieșirea cu Nick? Îl iubești, așa-i?

— A fost fantastic. Ne căsătorim.

— Pe bune? Pot să vorbesc cu el?

— Nu.

— De ce nu?

— Habar n-am pe unde-i, zic și închid.

Am ajuns la restaurant.

— Nu vreți să veniți? îl întreb pe șofer. Fac cinste cu borș și piroști.

Zâmbește. Fetele lui cred că au niște portrete de familie faine puse pe pereți, prin casă.

— Mersi, dar am treabă. Trebuie să lucrez. Dar poți să păstrezi șervețelele.

Iau cutia cu șervețele din mașină și-i dau șoferului bancnota mea de o sută de dolari, toți banii pentru urgențe pe care mi i-a băgat tata în compartimentul

secret din portofel. Nu mai am decât pentru ceva de mâncare și pentru luat autobuzul înapoi la Englewood Cliffs, așa c-o să trebuiască să-mi pierd vremea vreo câteva ore la restaurant înainte să înceapă să circule cursele.

O femeie nebună stă la intrarea restaurantului, cu o cutie de tablă în mână, Vrăjitoarea ce Rea a Putorii. Se holbează la mine, țintindu-mi cu privirea zona pieptului. Poate știe ea ceva despre suplimentele alea cu vitamine. Îmi zice:

— Salvatore te caută.

Bag mâna în buzunarul gecii și scot bancnota boțită de cinci dolari. Donez banii de trecut tunelul ai lui Nick, îi bag în cutia vrăjitoarei.

— Nu, nici vorbă, o asigur.

13. Nick

Viața eșuează. Cântecele nu întotdeauna.

Sunt pe trotuar. Cuprind totul, inclusiv nimicul. Unde sunt, cum sunt, cine sunt, ce nu sunt.

Începe să-mi vină.

în Ludlow
Lumea întreagă se lasă greu
Tot ce nu știu
Se-nchide în jurul meu

în Ludlow
umbrele de pe trotuar
te roagă să nu pleci
însă e-n zadar.

Bun așa, Nick. Mai tare.

CINE-ȘI VA CERE IERTARE PENTRU CE SUNTEM NOI?

CINE VA NAVIGA CÂND AM AJUNS ATÂT DE DEPARTE AMÂNDOI?

RĂSPUNDE-MI
RĂSPUNDE
UNDE MERGEM PÂNĂ UNDE

ÎN LUDLOW
AM AFLAT
ȘI AI PLECAT
ȘI AM GREȘIT AMÂNDOI CU ADEVĂRAT

ÎN LUDLOW
O UMBRĂ STĂ ÎNTRE NOI
NE SPUNE CE S-A ÎNTÂMPLAT
CUM AM GREȘIT AMÂNDOI CU ADEVĂRAT

NICIODATĂ NU VA MAI FI
ASTA SPUN MEREU

NICIODATĂ NU VA MAI FI
ASTA SPUN MEREU
NICIODATĂ NU VA MAI FI
ASTA SPUN MEREU

Și iarăși mai ușor.

În Ludlow
Suntem doar la un pas
De unde-am putea merge
De unde am rămas
Găsește-mă în Ludlow
Găseşte-mă aici...

— Măi, omule! Asta-i foarte ca lumea!

Dev mă plesnește pe spinare și se așază alături, cu părul încâlcit de sudoarea dansului, cu cămașa mai strânsă pe el decât atunci când a început seara.

— N-ai venit la Codiță Pufoasă?

— Nț. Voiam o pauză. Crezi că-i ușor să fii cel mai drăgălaș solist minor de pe scena queercore? Nu pot mereu să-mi joc rolul, omule.

— Unde-i Randy?

— Cine?

— Randy.

— Hă?

— De la *Ești Randy?* Nu erai, hm... cu el mai devreme?

— A! Vrei să zici Ted. Acuși apare. Voia să danseze pe ultima piesă. Nu-i aşa că tipu-i meserie?

Dev are în ochi lucirea aia răutăcioasă și plină de foc, așa că dau din cap aprobator. Uneori Dev are doar răutăcioșenia și deloc focoșenia — atunci, de obicei, îmi fac griji pentru tipul celălalt. Dar când pe Dev îl înțeapă țânțarul dragostei, știu că nu caută doar sex.

— Și... unde-i Tris? întreabă acum.

— Înăuntru. De ce?

— Nu știu. Credeam că o să fiți amândoi.

— Dev... Ne-am despărțit acum patru săptămâni.

— Căcat! Am uitat complet. Scuze, omule.

— Nicio problemă.

Dev mă privește o clipă, apoi se plesnește peste frunte.

— Ia stai! În seara asta-i altă tipă, nu? Te-am văzut cum te pipăiai cu ea, gen.

— Poți să zici şi asta, da.

— Doar ce-am zis-o!

— Ce?

— Faza. Puteam și-am zis.

Asta, pentru Dev, trece de obicei drept geniu.

Acuma mă cuprinde c-un braț, mă alintă. Îi place tare mult asta, și nu mă deranjează prea mult. Nu-i atât sexual, cât liniștitor.

— Bietul meu băiat hetero abstinent, zice. Nimeni n-ar trebui să fie singur într-o noapte ca asta.

— Dar te am pe tine, Dev, zic încercând să înviorez atmosfera.

— Așa, cum să nu. Cel puțin până se-ntoarce Ted.

— Știu.

— Știi care-i chestia, Nick?

— Ce chestie?

— Asta, Nick. Care-i *chestia.*

— Nu.

— The Beatles.

— Ce-i cu Beatles?

— Au prins complet faza.

— Ce fază?

— Tot.

— Cum adică?

Dev își lipește brațul de al meu, piele lângă piele, sudoare lângă sudoare, atingere lângă atingere. Apoi își face palma să alunece și degetele noastre se întrepătrund.

— Asta, zice. De asta-s așa de marfă ăştia de la Beatles.

— Mă tem că nu pricep ce...

— La alte trupe e cu sex. Sau durere. Sau vreo fantezie. Dar Beatles, ei știau ce fac. Cunoști motivul, singurul, pentru care au ajuns așa de sus?

— Care-i?

— *I Wanna Hold Your Hand.* Primul lor single. Al naibii de mișto. Poate cel mai supermarfă cântec scris vreodată.

Fiindcă au prins faza. Asta vrea toată lumea. Nu sex continuu, fierbinte, non-stop. Nu o căsătorie care durează o sută de ani. Nici un Porsche, o muie sau un hogeac de un milion de dolari. Nu. Ei vor să te ia de mână. Au așa un sentiment *că nu se pot ascunde*. Orice cântec de dragoste de succes din ultimii cincizeci de ani poate fi urmărit până la origini, la *I Wanna Hold Your Hand*. Și toate poveștile de dragoste de succes au momentele alea insuportabile și insuportabil de încântătoare de ținut de mână. Crede-mă. M-am gândit o groază la asta.

— *Vreau să te țin de mână*, repet.

— Și asta și faci, prietene. Asta și faci.

Închide ochii acum, cu degetele tot între ale mele. Până și respirația lui Dev e rock'n-roll, plină de oftaturi și pufnete. Îmi sprijin capul de creștetul lui. Stăm așa un timp, uitându-ne la trafic.

— Cred c-am dat-o nasol în bară, zic.

— Cu Tris?

— Nu, cu Norah. Cu Tris n-am avut ocazia. Da-n seara asta, cu Norah... poate era o șansă de ceva.

— Și?

— Și ce?

— Ce-ai de gând să faci în privința asta?

— Nu știu... să stau aici posomorât?

Dev își trage palma dintr-a mea și mă strânge ușurel de umăr.

— Ești foarte arătos când te posomorăști, îmi zice, dar în cazul acesta, cred că o chestie mai activă ar fi avantajoasă.

— De unde dracu' scoți cuvintele astea lungi? trebuie să întreb.

— Bă, prostule. „Dacă te porți curajos/ar putea fi avantajos/să mă faci să mă port scandalos/pe paginile tale

nescrise" — ce credeai, coaie, că am învățat fonetic piesele astea?

— Iubirea mea nu-i ipotetică/Nici n-are pronunțare fonetică/Ar putea fi eretică/Dacă nu mă iubești și tu", citez la rândul meu.

Dev dă din cap.

— Exact.

— De unde ne vin rahaturile astea? întreb. Adică toate cuvintele astea, de unde vin ele? Stau aici cu curu' pe bordură și pur și simplu îmi *apar*.

— Poate-s tot timpul acolo și trebui doar să trăiești destul ca să le faci să aibă sens, zice Dev. Poate nu trebuie decât să te uiți la ele în ordine și gata, apar.

Cineva fluieră în spate, un tril de pasăre. Ne întoarcem, și uite-l pe Ted, abia ieșit din club, strălucind ca un diamant pus sub lumină. Păstrează o distanță respectuoasă, dar îmi dau seama că așteaptă.

— Nu te duci să-l ții de mână? îl întreb în joacă pe Dev.

— La naiba, da, zice Dev și se ridică. Nu mă-nțelege greșit, în seara asta o să fim, clar, animalul cu două spinări. Dar, dac-o facem ca lumea, o să se simtă ca și cum ne-am ține de mână.

Ted n-are cum să ne fi auzit. Dar, când Dev pășește spre el, își oferă palma. Mă uit după ei cum merg, mână în mână. Nu cred că-și dau seama, dar picioarele lor sunt într-un ritm perfect. Înainte să dea colțul, se răsucesc amândoi, ca unul, și-mi fac cu mâna semne de noapte bună.

Sunt iarăși de capul meu. Decid să-mi verific mesajele... și-mi dau seama nu doar că nu am afurisita fututa de geacă, dar nici afurisitul de telefon. Atâtea atacuri la demnitate, c-am început să mă simt nedemn. Dar asta-i

nimic în comparație cu încercarea de a găsi un telefon public pe strada Ludlow, la trei și ceva dimineața. Merg o groază înapoi spre Houston până ce găsesc unul, pe colț cu un magazin de delicatese. Receptorul parc-ar fi acoperit cu mâl, iar tonul parcă ar veni din Dakota de Nord. Primele trei monede sunt scuipate înapoi. Sunt pe cale să-mi pierd cu totul cumpătul, dar după aia, următoarele două monezi rămân înăuntru și butonul de sonor amplifică suficient chestia ca să aud, până la urmă, că sună.

Norah răspunde la al patrulea țâr.

— Cine dracu' e? zice.

Știam eu c-o să răspundă. Dar tot amuțit mă simt.

— Nick e pe-acolo? întreb într-un târziu.

— Nu, zice. A ieșit, are o amenințare măruntă de rezolvat. Vrei să mai suni o dată, să intre mesageria?

E ca și cum nu m-aș putea abține. Mă prinde total conversația cu ea.

— Poți să-i transmiți ceva? întreb.

— Îmi trebuie pix? Că dacă da, ai ghinion, monșer.

— Nu. Ai putea să-i zici, te rog, că a dat-o foarte aiurea în bară când a lăsat-o pe Norah să plece cu taxiul?

Urmează o pauză.

— Cine pana mea e acolo?

— Și mai poți să-i zici că-s chiar bucuros și ușurat că a reușit până la urmă să se scuture de nașpeta aia de Tris?

— Glumești, nu?

— Și ar mai fi mesajul că nu-i destul să stai singur pe trotuar și să compui un cântec pentru o fată, dacă n-ai tupeul să încerci măcar să vorbești cu ea din nou.

Încă o pauză.

— Vorbești serios?

— Unde ești?

— La Veselka. Tu?

— N-are a face, zic. Vin îndată la Veselka. Ai putea, între imp, să-i transmiți mesajul meu?

Pun receptorul în furcă înainte s-apuce să răspundă.

14. Norah

E-o mârlănie să-nchizi cuiva telefonul așa.

Refuz să cred că apelul ăla chiar a fost pe bune. Mi-e așa de somn, că delirez.

Dar, în caz că, mă duc la baie, mă stropesc pe față cu niște apă rece ca să mă trezesc naibii, dau cu degetele prin păr ca să-l fac să arate răvășit la modul atractiv, dar nu așa de atractiv cât să arate ca și cum l-am răvășit fiindcă-mi pasă cum arată, și bag mâna în sân ca să-mi aranjez sânii. Salvatore își ferește privirea.

Când mă-ntorc la masă, s-a umplut de mâncare: castronul cu borș fierbinte (mai bun decât ăla pe care-l face mamaia, dar n-aș recunoaște asta de față cu ea), vreo șase piroști, niște cârnați polonezi. Bliniile or să urmeze îndată. Ce pot să spun, mi-e foarte, foarte foame și mi-e o poftă de carne *de speriat*. Pot să dau ce mai rămâne femeii-vrăjitoare sau altei persoane fără adăpost de pe stradă.

Mă arunc asupra mâncării de parcă abia mi-au dat drumul de la pârnaie. Cred că niște borș îmi curge pe bărbie când izbutesc să-mi ridic privirea din oceanul

de mâncare. E-aici. Să-mi trag una. Mesaj către Merle Haggard: miracolele chiar se întâmplă.

Tot fâstâcită sunt, dar îmi reamintesc că o să-mi dedic viața misiunilor umanitare ale ONU. Am ajuns imună şi nu mai sar pe el, dedicată cum sunt unei vieți de singurătate și celibat. Probabil că n-o să fie așa de nasol. N-o să iau nicio boală venerică, n-o să-mi mai fac vreodată griji că s-a rupt prezervativul, și lipsa sexului sau chiar și a gânditului la el, lipsa poftei, a dorinței or să mă poarte, probabil, spre un plan mai înalt al iluminării, ca pe Dalai Lama sau aşa ceva. Așa că totu-i bine. Neutralitate. Nick se poate relaxa. Și nici n-o să-l înfulec cu pene cu tot.

La început, Nick nu vorbește, se așază pe scaun doar și-și unge cu unt o bucată de pâine prăjită, după care începe să dea din fălci, egalându-mă în lăcomie. Printre înghițituri, întreabă:

— Pentru câți oameni ai comandat tu mâncare aici?

Ia o gură din Cola mea, râgâie, apoi repetă ultimele cuvinte pe care i le-am spus eu:

— Păcatele îți sunt iertate? Ce dracu' a mai vrut să însemne și asta?

Pare ostil, dar surâsul ăla afurisit i s-a întors pe buze.

Sunt hotărâtă să stau botoasă, dar adevărul e că aș vrea să-i dau limbi peste tot. Nu-mi vine să cred că-i aici. Vreau să-i fac chestii scabroase de-a dreptul. Vreau să le fac cu el.

Încerc să mă dau sictirită.

— Înseamnă că ne-am întâlnit în împrejurări ciudate și-am petrecut împreună niște ore ciudate, dar numai fiindcă m-am făcut de râsul curcilor nu-nseamnă că trebuie s-o faci pe Gentilomul cu mine și să-ncerci să forțezi

și mai mult chestia aia, ce-o fi fost. Oricum, nici nu ne cunoaștem, n-am fost nici măcar prezentați ca lumea...

Mă întrerupe întinzându-mi mâna, unsuroasă de la dârele de unt.

— Sunt Nick. Vin dintr-un oraș drăgălaș numit Hoboken. Codiță Pufoasă era trupa mea preferată până-n seara asta. Compun cântece. O scorpie m-a părăsit, dar încerc să trec peste. Tu?

Îi strâng mâna și-ncerc la greu să-mi opresc un zâmbet. Nu-i datorez așa ceva.

— Mă cheamă Norah, zic. Din Englewood Cliffs, nici pe departe așa de drăgălaș, fir-ar. Codiță Pufoasă a fost și trupa mea preferată până în seara asta. Îmi plac cântecele compuse. Am părăsit un scorpion și el pe mine, și o tot ținem în bucla asta la nesfârșit, dar și eu încerc să trec peste.

— Salut, Norah, zice.

— Salut, Nick, răspund.

— Poți să-mi dai înapoi drăcia aia de geacă?

— Nu. Merit o recompensă pentru c-am fost respinsă și pentru viitoarea mea viață de celibat și fapte bune.

— De ce?

— Fiindcă Salvatore vrea s-o păstrez eu.

— Ți-a spus el?

— Da.

— Dar dacă geaca nici n-a fost a lui Salvatore? Dacă nu-i aparținea, ca să ți-o dea? Dacă era de fapt a geamănului rău, Salamander, care doar și-a imprimat numele lui Salvatore ca să-l confunde oamenii cu fratele lui cel bun, și Salamander să fie în felul ăsta liber să-și vadă de ticăloasa lui misiune?

— Ce misiune ticăloasă ar fi asta?

— Ei, știi, stăpânirea lumii, toată faza.

— Stăpânirea lumii e obositoare și clișeu. Oamenii ar trebui să se concentreze să fie cetățeni responsabili ai pământului, și nu niște nemernici. Și poți să-i spui asta lui Salamander data viitoare când mai vine să-ți ceară geaca. Să-i spui că eu și cu Salvatore am început o nouă ordine mondială, mișcarea se cheamă Calmează-te în Pula Mea și Lasă-i Geaca Fetei.

— O să fie și tricouri, insigne cu mișcarea asta nouă?

— Probabil. Ne gândim și la abțibilduri sau la ceva sprijin corporatist de la Nike sau IBM.

Nu-mi dau seama că râd, nici măcar că mă mișc, până ce Nick nu apucă o șuviță din părul meu, care mi-a căzut pe față, și mi-o potrivește după ureche și-mi simt, o secundă, răsuflarea pe brațul lui. Fiindcă acum ne uităm unul în ochii celuilalt și există acolo posibilitatea unei iertări, poate reciproce, și-n secunda aia simt un nod de speranță-n stomac, e la fel ca groaza, și fiindcă-s o fraieră de căcat care nu se-nvață în veci, las să-mi scape:

— Te știu deja, cumva.

— Hă? face el.

Simt cum în creier mi-a pătruns euforia mâncării, mi-a încețoșat mintea, am ajuns incapabilă să fac distincția dintre flirt și dat drumul prea mult la gură.

— Simt că te știu cumva, prin Tris. Nu suntem noi chiar prietene, dar nici ne-prietene. Ai făcut niște mixuri beton pentru fufa aia, cu versuri foarte mișto. Mereu mă uitam la chestiile pe care i le dădeai și mă gândeam *hei, nu m-ar deranja să-l cunosc pe tipul ăsta*. Nu ca și cum ardeam să dau năvală pe iubitul lui Tris și din astea, că n-am obiceiul să hărțuiesc oameni, cel puțin așa cred, dar e posibil să...

Of, în pana mea, de ce să nu fiu sinceră? Nu lui i se iartă păcatele, ci *mie*.

— ... E posibil să te fi crezut o persoană mișto de dinainte să te cunosc, asta bazându-mă pe dovezi pur indirecte. Să nu crezi cumva că mă arunc, așa, pe orice tip, la întâmplare.

E tăcere și-n tăcerea aia urăsc toți băieții, fiindcă nu știu niciodată să zică ce trebuie.

— De ce-ai plecat? întreabă.

De ce te-ai oprit TU?

— Motive de securitate națională. Am primit un bip, eu și Salvatore, dar s-a dovedit alarmă falsă.

De ce *crezi* c-am plecat, tâmpițelul meu frumos?

Și declarăm remiză. Mâncăm.

— Unde sunt amicii tăi? zic în sfârșit, după încă vreo două piroști.

Ca să zic și eu ceva. Din nou. Sunt sigură că băieții lui or să dea năvală cât de curând ca să-l recupereze, probabil or să-mi fure și bliniile. Nick, tot ce se poate, a venit numai ca să-și ia înapoi rahatul de telefon.

Zice:

— Dev a plecat cu Ted.

— Ted?

— Știi, Ted de la *Ești Randy?*.

— Nu-i niciun Ted de la *Ești Randy?*. E Randy și alți gagii, și pe niciunul nu-l cheamă Ted.

— Atunci Randy cine-i? întreabă Nick.

— Tipul care încerca să se combine cu Caroline!

— Cine-i Caroline?

— Să dea dracu', cine-i TED?

— Gagiul cu care s-a combinat Dev!

— Ăla-i Vânătorul. Din *Corul Vânătorilor*.

— A, face Nick, hai că m-am prins.

Desenează o schiță pe ștergarul de hârtie de pe masă.

— Dev e cu Ted care-i, totodată, Vânătorul, dar nu-i și Randy, care-o voia pe Caroline, care îmi dau seama că-i fata din dubă, cu Thom și Scot?

Îmi las palma peste pumnul lui.

— DA!

E aproape ca și cum am mai dansat odată cu Johnny Castle. Cred că dorm, fiindcă nu-i real ce se petrece, Nick nu e real, asta nu se-ntâmplă. Sper să nu mă trezesc prea curând. Îl pișc de coapsă, ca să verific, și se apleacă spre mine, și zâmbim amândoi în așteptare, ochii ni se întâlnesc și-o chestie pe care-o cred foarte dulce și naturală e pe cale să aibă loc, numai că...

O Scorpie s-a proțăpit lângă masa noastră. Îndreaptă degetul spre mine.

— Trebuie să vorbim. Hai la mine-n birou.

Tris se răsucește și-o pornește valvârtej spre budă. Mă uimește că, până și cu rădăcinile de păr negre care se întrevăd prin blondul platinat, fardată și cu ruj pe față, întins de aventurile nocturne, cu ochii injectați de oboseală, încă reușește să arate sexy. Nu-i deloc în regulă.

Mă ridic de la masă și agit arătătorul spre Nick. N-o să se prindă în veci, dar zic ceva împrumutat din filmul *Școala tinerilor asasini* în timp ce pornesc după Tris.

— Munca de prieten nu se sfârșește niciodată, îngân.

— Bulimia e totală din '87, Heather, răspunde el.

SĂ-MI TRAG UNA la pătrat. Cred că tocmai am avut primul orgasm.

Tris face pipi pe budă când intru. Nu-i genul căruia să-i pese de intimitate. Dar oricum trag ușa după mine și-i zic:

— Ce pana mea cauți aici?

Mi-l pune pe tavă pe fostul, ca pe un cadou picat din cer, și totuși pare hotărâtă să nu mă lase să deschid cadoul și să mă bucur de el.

— M-am rătăcit de băiatul cu care eram și știam că te găsesc aici, ștoarfă borșăriță. Îmi trebuie bani de taxi până acasă. Și cred că-mi datorezi ceva. Cincizeci de biștari pentru un taxi până-n Jersey și-un drum la Starbucks.

Se șterge, se ridică, trage apa.

— Mi-i dai deci?

Mă împinge la o parte și se spală pe mâini în chiuvetă.

— Cum se face că-ți datorez ceva?

— Păi na, ți l-am lăsat pe Nick.

— Chiar așa? Fiindcă ar trebui să lămurim asta odată pentru totdeauna.

— Chiar așa, zice și-și aplică un strat proaspăt de ruj.

O cred.

— Cred că-mi place mult de el, zic.

— Și el te place. Numai să nu vă numiți copiii după lunile anului sau după fructe. Promite-mi.

— Ce?

Se întoarce cu fața la mine.

— Ai de gând să-mi dai ăia cincizeci de dolari sau nu?

— Nu crezi că Nick merită mai mult de-atât?

— Fufo, eu nu-s obsedată să măsor în bani valoarea unei ființe umane. Vreau numai să ajung acasă. Și n-o fă pe falita, fiindcă știu că ai un depozit secret de bani pentru urgențe prin vreun buzunar.

Se apleacă și, mă jur pe Allah, mă ia la percheziționat.

— Isuse, ce de țoale! De ce te ascunzi tot timpul pe după cămeșoaiele astea?

Credeam că banii de urgență i-am folosit dându-i taximetristului ca să mă aducă aici, dar îmi amintesc acum de ăia cincizeci de dolari pe care mi i-a dat Thom mai devreme, ca să-l scot pe Nick în oraș, să se elibereze de fantoma lui Tris. Aleluia cu fondul ăsta. Thom și Scot n-ar fi avut cum să anticipeze că însăși scorpia-fantomă va profita de donația lor pentru ieșirea lui Nick în oraş.

O împing pe Tris și bag mâna în buzunarul interior al cămășii de flanel. Îi dau hârtia de cincizeci lui Tris.

— Mersi! se răstește și dă să se-ntoarcă și să plece, dar o trag înapoi.

— Tris?

— Ce-i, fufo?

— Chiar sunt frigidă?

Oftează.

— Normal că nu ești frigidă. Nu mai crede toată propaganda pe care-au băgat-o în tine Caroline și Tal. Te-am văzut cum te pupai cu Nick la Lou Nebunul. Mi s-a părut că știați ce faceți acolo.

— Dar nu știu, zic.

— Nu știi ce?

— Nu știu ce fac.

Tris își dă ochii peste cap. Pășește spre mine și mă țintuiește cu arătătorul.

— O să-ți dau un pic de ajutor, dar mai întâi să-mi juri că nu-l știai pe Nick până-n seara asta și că n-a fost o... din aia... șmecherie ca să mă păcălești...

— Șmecherie?

— Da, ca să cred că am înnebunit, când de fapt ai plănuit totul din timp.

— Aia-i *manipulare,* Tris. Mai știi filmul ăla la care ne-a pus maică-mea să ne uităm când aveam unsprezece ani,

la petrecerea-n pijamale de ziua mea? Și nu, nu l-am mai văzut pe Nick înainte de seara asta.

Ridic mâna și fac semnul de legământ solemn al Cercetașelor.

— Bine atunci, zice Tris, te cred.

Își scoate guma din gură și-o lipește de peretele din spatele meu, prinzându-mă acolo cu brațele ridicate. Apoi se lipește de mine și ochii mei sunt încă deschiși și-o văd, și SĂ-MI TRAG PALME, zice:

— Sărută buza de sus a partenerului.

Îmi pupă buza de sus, ușor, cu blândețe.

— Asta-i yang.

Coboară cu gura.

— Sărută buza de jos a partenerului.

Îmi pupă buza de jos, mai apăsat.

— Asta-i yin.

Se trage de pe mine, dar și-a băgat mâna prin spatele cămășii mele, a lipit-o de spinarea mea.

— Începe cu deschiderea chakrelor, uite așa.

Nu zic o vorbă. Buzele îmi rămân desfăcute, nu-s sigură că s-a terminat lecția.

— Sau, zice Tris, poți s-o încerci pe asta.

Cu amândouă mâinile, îmi trage fața spre a ei. Îmi aspiră buza de sus între ale ei și-mi bagă limba în gură și-mi atinge zona dintre buza de sus și gingii. Nici n-am știut că zona aia-i acolo. Da, sunt destul de sigură că nu-s frigidă.

— Ăla-i frenul limbii, zice când a terminat.

Își îndreaptă părul.

— Țesutul ăla mic de legătură din gura ta. E un Punct Erogen. Poți folosi asta cu Nick, ai permisiunea mea. Nu

cred că am făcut vreodată asta cu el, deci nu-i ca și cum m-ai copia.

Sunt cu spatele lipit de perete, nesigură ce-i de făcut sau de zis. Acum sunt sigură că visez.

Tris zice:

— Sau poți fi inventivă. Haide. Încearcă pe mine.

Ce dracu'? Înclin capul și mă apropii de fața ei. Îi pun mâinile pe șolduri, mă lipesc de ea. Ușurel, îi sărut buza de sus, yang, i-o sug pe aia de jos, yin, dar în loc să fac chestia cu limba, pe care gura ei se pare c-o vrea, revin la buza de sus și-o mușc blând de câteva ori.

Se trage înapoi.

— Mozoleală! Ai instincte bune, Norah. Vezi? Nu ești frigidă. Dar cu chestia asta să ai grijă. O faci numai cu un partener în care ai încredere. Dinții ăia pot să devină periculoși cu persoana care nu trebuie.

— De unde știi așa de multe? o întreb.

Știu că-i o ahtiată după băieți din trupe, dar abia a ajuns la vârsta votului — n-a avut *așa de mult* timp să dobândească atâtea cunoștințe.

— Ehei, fufo, știu să caut pe Google tehnici sexuale, cum ai putea și tu dac-ai vrea. Nu-i mare știință în asta.

Se întoarce să plece și dă să apuce mânerul ușii, îl răsucește, apoi se oprește și se-ntoarce iar spre mine.

— Încă o chestie, Norah. Mai întâi să-l cunoști. Tu și el nu sunteți genul care s-aveți aventuri de o noapte. Tu ești numai sensibilități și rahaturi. N-o lua prea repede.

Și se tot duce.

— Pa, Tris! zic eu icnind.

Din ușa deschisă o văd cum trece ca o boare pe lângă Nick, îndreptându-se spre ieșire. Îi spune:

— Ți-am spus că o s-o găsești *pe undeva*! Bună treabă! Și să ai baftă cu ea. O să ai nevoie. Aproape că-mi pare rău de tine.

Mie îmi pare mai puțin rău de el în momentul ăsta. Poate nu-i un fraier amărât. Chiar pricep cum de-a ajuns sub papucul lui Tris.

15. Nick

Cât sunt ele la baie, încerc să-mi abat atenția inventând o listă de chestii care-ar putea fi mai rele decât s-o ai în preajmă pe fosta cea vehementă, care ți-o ia deoparte pe fata actuală și a dracului de mișto, pentru un episod de camaraderie (sau conflict) la budă. Îmi ies următoarele:

- Să-ți taie cineva părul pubian cu foarfeci de grădină.
- Stevie Wonder să-ți taie părul pubian cu foarfeci de grădină.
- Stevie Wonder să-ți taie părul pubian cu foarfeci de grădină, în timpul unui cutremur de 8,6 grade.
- Stevie Wonder să-ți taie părul pubian cu foarfeci de grădină, în timpul unui cutremur de 8,6 grade, *pe un ritm domol de jazz.*

Trebuie să mă opresc aici. E pur și simplu prea îngrozitor.

Uimitor cât de puțină încredere am în Tris, ținând cont de cât îmi place să dau din gură că încrederea e un ingredient esențial al dragostei.

Cel mai bun scenariu posibil:

Ea zice: „Serios, era pur și simplu prea bun pentru mine, și mereu mi s-a părut că ar merita ceva mai ca lumea... de pildă o fată ca tine. Și, măiculiță, e foarte tare la pat".

Cel mai rău scenariu posibil:

Ea zice: „La un moment dat stăteam și schimbam canalele, și s-a oprit la *Pocahontas*, iar după aia, până să mă dezmeticesc, m-am trezit că are o *ditamai erecția*". (Fără să spună pe unde-i umblau mâinile în momentul ăla.) „Și-i varză total, în mai multe feluri decât la pat."

Respir adânc. Trebuie să respir adânc.

Recompune-te. Chestie care, pentru mine, înseamnă: compune.

Cum dracu' de-a ajuns soarta mea
Să se decidă în buda fetelor
Stau ca un prost, în timp ce-s luat în râs
În buda fetelor.

Angajații se spală de mine pe mâini
În buda fetelor
Închideți ușa, aruncați-mă la câini
În buda fetelor.

Poate ăsta-i felul meu de a-mi crea iluzia că aș controla ceva asupra căruia n-am pic de control. Adică, dacă-i doar o poveste pe care-o spun sau un cântec pe care-l cânt, atunci o să fie în regulă, fiindcă eu sunt tipul care pune versurile. Dar nu în felul ăsta merg lucrurile în viață. Sau, cel puțin, când viața e nedreaptă.

Presupun că treaba cu adevărat marfă e că nu m-am bucurat s-o văd pe Tris. Pentru prima dată, după

o veșnicie. A intrat pe ușă și inima mi s-a umplut de cenușă.

Și așa a fost destul de ciudat că Norah știa cine-s de dinainte să aflu eu cine-i ea. Că a tot fost prin anturajul lui Tris fără s-o observ. Dar presupun că nu mai vezi planetele când stai cu ochii-n soare. Orbești și atât.

Faptul că mă știa deja face totul mai real. Am lăsat o primă impresie fără să știu că las vreo impresie. Știe cât de cât ce-i cu mine, și oricum e aici. Sper că pentru mai mult de două minute.

Chelnerița crede probabil că-s un pervers din soiul cel mai rău, fiindcă nu mă pot opri să arunc ocheade spre ușa băii. Se deschide în cele din urmă, și iese Tris, singură. Primul meu gând, mă jur pe *Godspeed You Black Emperor!*, e: *Ce mama dracului ai făcut cu Norah? Unde-i?*

Dar Tris nu stă suficient cât să fie întrebată. Trece pe lângă masă în viteză, țipând la mine:

— Ți-am spus că o s-o găsești *pe undeva*! Bună treabă! Și să ai baftă cu ea. O să ai nevoie. Aproape că-mi pare rău de tine.

Și nu pot scoate decât un:

— Mulțumesc.

Dar altceva nu mai zic. O las să plece. Nu vreau, adică, să mai stea. Și da, e prima dată când nu mă mai gândesc la ea după ce pleacă. Cred că unele culturi numesc asta progres.

Norah pare foarte stânjenită când se-ntoarce la masă, fața i s-a îmbujorat, e clar că i-a crescut și pulsul. Cred c-a fost o înfruntare dată naibii.

— Ești bine? întreb.

Dă absentă din cap. Apoi se uită la mine iar și conversația noastră se reia. E cu mine din nou.

— Da, zice. Îi trebuiau niște bani, atâta tot.

— Și i-ai dat ce-a vrut?
— Cred că avem multe în comun, este?
— E-o forță a naturii, la naiba, zic.
— Chiar așa.
— Dar s-o ia naiba.
Norah pare un pic surprinsă.
— Ce?
— Nu știu ce ți-o fi zis, și probabil nici nu vreau să știu. Cum nu vreau să știu de ce-ai comandat atâta carne sau de unde ți-ai făcut rost de flanelul ăsta — nu că ar fi ceva în neregulă. Nu asta vreau să știu.

Înțeapă sfidătoare o bucată de cârnat polonez și, înainte s-o bage în gură, întreabă:
— Deci ce vrei să știi?
Ce naiba facem aici?
Nu-i o stupizenie fără margini?
Sunt măcar gata să port conversația asta?
— Ce-aș vrea eu să știu, zic, e care piesă ți-a plăcut mai mult din mixurile pe care le-am făcut pentru Tris.

Mestecă. Înghite. Bea o gură de apă.
— Asta ai vrea să știi?
— Mi se pare o chestie cu care să-ncepi.
— Pe bune?
— Mda.
Nici nu stă să se gândească, zice doar:
— Cântecul ăla, cu privitul. Nu știu ce nume i-ai pus.

Uau! Credeam că o să zică ceva de Patti Smith, Fugazi, Jeff Buckley sau Codiță Pufoasă. Sau vreunul din cântecele celor de la Bee Gees pe care le-am băgat de distracție. N-aș fi crezut să aleagă ceva ce-am scris și cântat eu. Nici n-ar fi trebuit să fie pe selecția aia. Dar într-o noapte, foarte încins după ce-am fost cu Tris, a trebuit

să stau treaz până ce-am transformat seara aia într-un cântec. L-am înregistrat pe computer, apoi l-am vârât, ca piesă ascunsă, printre celelalte de pe mixul pe care i l-am dat în ziua următoare.

Tris n-a scos o vorbă despre asta.

Nici măcar o dată.

— Optsprezece Martie, zic.

— Cum?

— Ăsta-i numele cântecului. N-are, de fapt, un nume adevărat. Nu pot să cred că ți-ai amintit.

— Mi-a plăcut la nebunie.

— Pe bune? nu rezist să întreb.

— Pe bune.

Și, din tonul vocii, îmi dau seama că-i pe bune-pe bune. După care, spre uimirea mea, se pune pe cântat refrenul. Nu cu voce tare, ca să audă toți din restaurant. Dar ca o combină stereo pusă pe volum mic sau ca un radio de mașină într-o noapte singuratică. Îmi cântă mie cântecul meu.

Felul în care cânți când dormi
Felul în care te scufunzi
Iluzia bizară de care te pătrunzi
Nu știi, eu însă te privesc cu ochi enormi.

Felul în care perna o atingi
Felul în care-n beznă te prelingi
Felul în care către inima mea bate
Nu știi, eu însă le privesc pe toate.

Și mă simt mișcat, e foarte frumos. Nu ce-am compus eu, ci că mi se dă înapoi în felul ăsta. Că și-a amintit versurile și melodia. Că am auzit asta cu vocea ei.

Roșește ca naiba, așa că nu bat din palme sau ceva. Clatin din cap în schimb, sperând că asta îi transmite uimirea mea.

— Uau, zic.

— Da, așa mi s-a părut. Deși, sincer, prima dată când am auzit piesa, m-a prins într-o zi foarte proastă.

— Nu pot să cred că...

— Promit că nu-s o din aia care te pândește sau ceva. Promit că am uitat toate celelalte piese.

— Pe bune?

— Putem schimba subiectul?

Și mă trezesc că zic:

— De fapt nu era despre ea.

Și-mi dau seama că ăsta-i adevărul.

— Cum adică? întreabă Norah.

— Era despre starea aia, știi? Ea a produs-o în mine, dar nu era despre ea. Era despre reacția mea, cum voiam să simt și cum m-am convins după aia că simțeam, fiindcă voiam așa de mult. Iluzia aia. A fost iubire fiindcă așa am creat-o, să fie iubire.

Norah încuviințează.

— Cu Tal era o chestie, îmi spunea întotdeauna noapte bună. Nu-i prostesc? La început la telefon, după aia când mă aducea acasă, apoi, mai târziu, când eram împreună și picam de somn. Întotdeauna îmi ura noapte bună și făcea să sune ca și cum era cu adevărat o urare. Probabil așa făcea maică-sa când era el copil. Un obicei... dar eu îmi ziceam: *E fiindcă-i pasă. E ceva adevărat.* Și putea să șteargă o groază de alte chestii. Urarea aia simplă de noapte bună.

— Nu cred că Tris mi-a urat vreodată noapte bună.

— Păi ce dracu', nici Tal nu prea m-a inspirat să compun cântece.

— Foarte nasol, zic. Tal rimează cu *orice,* la naiba.

Norah se gândește un moment.

— Nu i-ai pus numele în vreo piesă, așa-i?

Parcurg toată lista și clatin din cap că nu.

— De ce nu?

— Cred că nu mi-a trecut prin minte.

Telefonul lui Norah sună. Îl scoate din buzunar. Se uită la ecran și bolborosește „Caroline“. Văd că-i pe cale să răspundă și mă trezesc că zic:

— Nu răspunde.

— Nu?

— Mda.

Încă un țâr.

— Dacă-i o urgență?

— O să revină. Uite ce, aș vrea să facem o plimbare.

— Plimbare?

Al treilea țâr.

— Da. Tu, eu și orașul. Vreau să vorbesc cu tine.

— Vorbești serios?

— Nu-i o regulă, dar în cazul acesta, da.

Țâr.

— Unde să mergem?

— Oriunde. Nu-i decât (privire la ceas) patru dimineața.

Tăcere.

Pauză.

Mesaj vocal.

Norah își mușcă buza de jos.

— Te gândești? întreb încordat.

— Nu. Mă gândeam numai unde să mergem. Undeva, să nu ne găsească nimeni.

— Gen Park Avenue?

Și Norah își lasă capul într-o parte, se uită un pic malițios la mine și face:

— Da, gen Park Avenue.

Apoi rosteşte un cuvânt pe care nu l-aș fi crezut într-un catralion de ani că-l poate scoate:

— Midtown.

E ridicol, dar luăm metroul. Și mai ridicol, luăm trenul 6, care-i știut că vine cel mai greu din tot Manhattanul. La patru dimineața, stăm pe peron vreo douăzeci de minute bune — tot atâta ne-ar fi luat și să mergem pe jos — dar nu mă deranjează întârzierea fiindcă vorbim continuu, o luăm cu *Şcoala tinerilor asasini,* preferințe la unt de arahide și la lenjerie de corp, discutăm despre cum mai miroase Tris câteodată și ce fetiș are Tal cu părul de pe corp, despre soarta gemenelor Olsen și despre dățile când am văzut șobolani în metrou, despre ce grafitti preferăm — și totul pare ca o singură frază care durează douăzeci de minute. Intrăm apoi în fluorescența ciudată a vagonului, ne ciocnim când pornește trenul și când oprește, comentăm din ochi comportamentul bețivanilor, al studenților puși la sacou și al călătorilor nocturni osteniți cu care împărțim spațiul. Mă distrez al naibii de bine, și chestia uimitoare e că-mi dau seama de asta chiar când se întâmplă. Cred că o prinde și pe Norah. Uneori, când ajungem să dăm unul peste celălalt, stăm câteva secunde înainte să ne desprindem. Nu suntem la faza în care să ne atingem intenționat, dar n-o să refuzăm un accident fericit.

Ieșim din metrou la Grand Central și pornim spre nord, pe Park. Bulevardul e complet gol, zgârie-norii străjuiesc din toate părțile, santinele adormite ale unei lumi pline de importanță.

— Parcă am fi într-un canion, zice Norah.

— Ce mă bagă-n sperieți e cât de multe din clădirile astea încă au luminile aprinse. Cred că-s mii de becuri lăsate aprinse în fiecare clădire. Nu poate să fie foarte eficient.

— Probabil mai sunt unii care lucrează. Își verifică e-mailul. Mai fac un milion. Mai trag pe cineva în piept cât doarme respectivul.

— Sau poate, zic, li se pare pur și simplu mai drăguț așa.

Norah pufnește.

— Ai dreptate. Cred că asta-i.

— Și taică-tău lucrează prin zonă?

— Nu, el prin centru își face veacul. Al tău?

E rândul meu să pufnesc.

— N-are serviciu deocamdată, zic. Și-i clar că nici nu încearcă.

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă.

— Ai tăi încă sunt împreună?

— În sensul că trăiesc în aceeași casă, da. Ai tăi?

— Au fost iubiți din liceu. Au douăzeci și cinci de ani de căsnicie. Încă-s fericiți și încă o fac. Niște aberații ale naturii.

Ne așezăm pe marginea unei fântâni corporatiste și urmărim luminile traficului ce curge.

— Vii des aici? glumesc.

— Mda. Știu, sunt o îmbâcsită — de când am fost în stare să iau trenul, m-am tot strecurat în oraș ca să vin în Midtown. S-o ard cu bancherii, să preiau preluări, să achiționez achiziții. Toată chestia duhnea a sex și rock'n-roll pentru mine. Nu simți în aer? Închide ochii. Simți?

Chiar închid ochii. Aud mașinile, nu doar prin fața noastră, ci și pe străzile limitrofe. Aud clădirile căscând. Îmi aud bătăile inimii. Am fantezia asta, o clipă, că o să se încline spre mine și-o să mă sărute iarăși. Dar trece suficient timp ca să-mi dau seama că n-o să se întâmple. Când deschid ochii, văd că se uită la mine.

— Ești drăgălaș. Știai? zice.

Habar n-am ce să răspund la așa ceva. Las deci chestia în aer, apoi, într-un final, zic:

— Zici și tu așa, ca să mă convingi să mă dezbrac și să mă bălăcesc în fântână.

— Chiar se vede așa de clar pe mine? La dracu'!

Are o uitătură întrebătoare, dar nu mi se pare că despre o întrebare ar fi vorba.

— Am putea, în loc de asta, să dăm buzna la St. Patrick, sugerez.

— Cu tot cu haine?

— Șosetele trebuie să le țin. Știi ce fel de oameni ating pământul acolo?

— O să trebuiască să zic nu la catedrala buhuhu. Parcă și văd titlurile: FATĂ DE PRODUCĂTOR MUZICAL GĂSITĂ FĂCÂND GLUME DEZMĂȚATE ÎN CATEDRALĂ. *„Noi credeam că-i o fată evreică foarte de treabă", au declarat vecinii.*

— Ești evreică? întreb.

Se uită la mine de parcă am întrebat-o dacă chiar e fată.

— *Evident* că-s evreică.

— Și cum e? întreb.

— Faci bășcălie?

Așa par, că fac mișto?

— Nu, zic. Pe bune, cum e?

— Nu știu. E o chestie care *este pur și simplu.* Nu are *comparație.*

— Păi ce-ți place mai mult la chestia asta?

— Ca, de pildă, că-s opt zile de Hanuka?

— Sigur, dacă înseamnă ceva pentru tine.

— Tot ce înseamnă pentru mine e că n-am fost așa de supărată că n-am avut pom de Crăciun când eram copil.

— Și chestii reale? întreb, fiindcă vreau să aflu mai multe.

— Reale?

— Da. Încearcă.

Se gândește o secundă.

— OK. E o parte a iudaismului care-mi place mult. Conceptual, adică. Se cheamă *tikkun olam.*

— *Tikkun olam,* repet.

— Exact. Spune, în esență, că lumea a fost spartă în bucăți. Atâta haos, atâta discordie. Și treaba noastră — a tuturor — e să lipim iarăși bucățile la loc. Ca să întregim din nou lucrurile.

— Și tu crezi asta? întreb, nu ca s-o provoc, ci pe bune.

Ridică din umeri, apoi își neagă ridicatul din umeri prin ce i se citește în ochi.

— Cred că da. Adică nu știu cum s-a spart lumea. Dar faptul că lumea-i ruptă în bucăți — asta chiar o cred. Uită-te, numai, în jur. În fiecare minut — în fiecare clipă — sunt un milion de lucruri la care te-ai putea gândi. Un milion de lucruri care te-ar putea *preocupa.* Lumea noastră — nu ți se pare că devenim din ce în ce mai fragmentați? Altădată credeam că, după ce mai înaintez în vârstă, lumea o să capete mai mult sens. Dar știi ce? Cu cât îmbătrânesc, cu atât sunt mai în ceață. Cu atât e mai complicat. Mai dur. Ai putea crede că ajungem să ne

pricepem. Dar e din ce în ce mai mult haos. Bucățile — sunt peste tot. Și nimeni nu știe cum s-o scoată la capăt cu asta. Simt că mi se-ncordează mintea, Nick. Știi senzația aia? Sentimentul că ai vrea ca lucrul potrivit să se așeze la locul potrivit, nu doar fiindcă așa e corect, ci fiindcă ar însemna că așa ceva încă mai e posibil? Aș vrea să cred în asta.

— Chiar crezi că situația se înrăutățește? întreb. Nu suntem, cum ar veni, mai buni decât eram acum douăzeci de ani, gen? Sau o sută?

— O ducem mai bine. Dar nu știu dacă lumea o duce mai bine. Nu știu dacă e unul şi același lucru.

— Ai dreptate, zic.

— Pardon?

— Am zis că ai dreptate.

— Dar nimeni nu zice „ai dreptate" așa, pur și simplu.

— Pe bune?

— Pe bune.

Se lasă un pic înspre mine. Nu-i din întâmplare. Dar tot întâmplător mi se pare — noi acolo, noaptea asta. De parcă mi-ar citi gândurile, zice:

— Apreciez asta.

Apoi, capul i se lasă pe umărul meu și nu simt decât ce bine se potrivește ea în poziția asta. Ridic privirea, încerc să descopăr cerul de după clădiri, încerc să găsesc măcar un indiciu al stelelor. Când îmi dau seama că nu pot, închid ochii și încerc să-mi invoc propriile stele, bucuros că Norah nu-mi citește gândurile în clipa asta, fiindcă nu știu cum aș reacționa dacă cineva m-ar ști așa de bine. Și cum stăm în tăcerea metropolei, care-i mai degrabă zgomot domol decât tăcere, mintea mi se duce înapoi vreo câteva minute, gândindu-se la ce-a spus ea.

Apoi îmi pică fisa.

— Poate noi suntem bucățile, zic.

Capul lui Norah nu se clintește de pe brațul meu.

— Ce? întreabă, și după voce îmi dau seama că încă ține ochii închiși.

— Poate asta-i, zic blând. Cu ce-ai spus tu mai devreme. Cu lumea care s-a spart. Poate nu ar trebui să găsim bucățile și să le punem la loc. Poate că *noi suntem* piesele.

Nu răspunde, dar îmi dau seama că ascultă cu atenție. Mă simt de parcă aș fi înțeles pentru prima oară ceva, deși nu-s prea sigur, încă, ce anume.

— Poate, zic, ar trebui să acționăm împreună. Și-n felul ăsta să oprim spargerea lucrurilor.

Tikkun olam.

16. Norah

Nick și cu mine am tăcut iar, dar nu cred că-i varianta aia stânjenitoare de tăcere. Îmi zic că se apropie răsăritul și suntem amândoi pe cât de somnoroși, pe-atât de ațâțați și, pe măsură ce sâmbăta se transformă-n duminică, e aproape hipnotic să ridic privirea spre norii din susul canionului, cenușii și mâloși și gălbejiți de la luminile orașului, în vreme ce pe trotuare gagiii de la bănci și alte soiuri de funcționari fumează lângă intrările clădirilor, iar mașinile luxoase așteaptă să-și ducă acasă lucrătorii ce-au zăbovit peste noapte. Vlăstarele lumii financiare de pe-aici nu par să-și dea seama sau să le pese că timpul s-ar putea opri în orice clipă, că n-ar fi rău să asculte porunca aia cu odihnitul în a șaptea zi. Duceți-vă, mă, și bucurați-vă de viață! Cum fac eu acum, privindu-vă.

Dar sunt așa de lacomă să mai aflu chestii despre Nick, că nu pot îndura tăcerea, chiar dacă-i o tăcere simpatică. Poate că o să aflu mai multe despre el dacă-i spun mai multe despre mine. Îl informez, așadar:

— Îmi iau cămășile asta de flanel de la Marshall's, raionul de bărbați.

— Mama iubește magazinul ăla, zice.

— Mama ta e deșteaptă.

Aștept. O să-mi mai zică de maică-sa?

În vreme ce mintea mi se joacă cu informațiile pe care le-am strâns până acum despre el, gura turuie chestii prostești gen căcatul de Marshall's , fiindcă prin cap îmi umblă încă ce-a zis Nick despre *tikkun olam: Poate nu ar trebui să găsim bucățile și să le punem la loc. Poate că noi suntem piesele.*

Fiindcă încerc să pun laolaltă piesele din care-i alcătuit tipul ăsta. Păi să trecem în revistă. Tip nebăutor care a supraviețuit unei relații de șase luni cu Tris. Basist într-o trupă de queercore, versificator cu potențial. Poate deveni profund (pentru un *goyim*[10], cel puțin) în chestiuni legate de *tikkun olam*. Și sărută al naibii de bine — și totuși unul care a zis Nu Sexului Fără Obligații oferit de-o fată tâmpită, într-o debara, la concertul Codiță Pufoasă, acum câteva ore, și cu toate astea a izbutit să apară la Veselka mai târziu (o mișcare a naibii de sexy): dar nu s-a dat la ea deloc în trenul 6, când ocazia și atmosfera erau numai bune, fiindcă luminile erau slabe și trenul îi tot împingea unul într-altul. Ce-o să mă fac eu cu tipul ăsta?

Când îmi las capul pe brațul lui Nick, îi simt mirosul de-aproape, fără pâcla din club, fără izul de bere și țigări, și miroase slab ori a apă de toaletă, ori ca și cum ar fi făcut o aromoterapie la vreun centru de frumusețe înainte să-nceapă noaptea, și mirosul mi se pare mult prea de fițe pentru un băiat punkist. Mirosul lui face bucățile din mintea mea să se adune în ceva coerent.

---

[10] *Goyim* sau *goi* — o persoană necredincioasă, din punctul de vedere al evreilor. (*N. red.*)

S-ar putea să fie nevoie să retractez în fața lui Randy de la *Ești Randy?*

Nu se poate ca Nick ăsta să fie sută la sută hetero.

Ca să-mi întărească bănuielile parcă, Nick scoate niște strugurel din buzunarul blugilor și se dă pe buze cu el. Folosesc și eu din astea într-o veselie, așa că nu strugurelul mă pune în alertă, ci aroma de cireșe.

Dacă iese că-i gay până la urmă, o să mă apuce toți dracii. Ei au parte de cei mai mișto gagii! N-o să am încotro și-o să mă simt ofensată personal. Pierderea lui Nick în brațele celeilalte echipe ar fi o lovitură puternică, la același nivel cu pierderea lui Scottie, în care am investit cinci ani bătuți pe muchie de iubire preadolescentină, la Şcoala de duminică, şi care ar fi trebuit să-mi dea primul sărut la ceremonia de Bar Mitzvah, dacă prostănacu' de Ethan Weiner n-ar fi pus primul mâna pe Scottie, dar mai ales a lui George Michael, idolul meu trăznet care, în orice lume bună și dreaptă, ar fi fost aventura mea secretă, eu Lolita, el bărbatul mai în vârstă. NU-I CORECT!

Dar totuși. Poate că simplul diagnostic de *hetero* sau *homo* e eronat. Poate există doar *sexualitate,* și-i elastică și impredictibilă, ca un artist de circ, cum am și vrut să mă fac, și hei, ar putea fi o opțiune ca lumea acum, că am dat-o-n bară cu admiterea la facultate, iar *kibuțul* sigur n-o să se mai întâmple. Aș vrea să fiu elastică precum o artistă de circ. Poate că Tris ar veni uneori să-mi vadă spectacolul și aş putea să mai aflu și altele din tainele ei de fufă lipicioasă.

Oriunde ar sta sexualitatea lui Nick (ori încotro ar merge, e aceeași chestie) faptul de căpătâi e ăsta: Nick ăsta e prea mişto ca să fie adevărat. Scrie cântece nemaipomenite. E al dracului de drăgălaș. E-al naibii

de isteț. Și-al naibii de sensibil. Mi-a oferit mai multă aventură și harababură într-o noapte decât am avut în toată viața. Simt că mă-nțeapă inima, sunt speriată, fiindcă vreau să știu TOTUL despre el. Cu cât îmi oferă mai mult, cu atât vreau mai mult. Vreau să-i cunosc planurile de viitor, să aflu totul despre familia lui, despre muzică, despre visele lui, despre supărări, tot rahatul ăsta sentimental.

Mă-ntreb dacă-mi împărtășește impresia că piesa de la *Codiță* pe nume *Hidoșenia îți stă bine* e cea mai tare melodie de dragoste și dacă ar vrea să mi-o cânte cândva. Fiindcă deja i-am cântat cântecul lui și i-am spus de *tikkun olam*, care pare așa, o chestie la nimereală, dar e important și sacru pentru mine; mă gândesc să-i spun Salvatore primului nostru copil, nu-i nume de fruct sau de lună, și mulți din ce-i care nu-s sută la sută hetero ajung să procreeze, nu?

Mai îngrijorător e asta: dacă n-o să-mi liniștesc creierul de îndată, imaginația mea o s-o ia razna în asemenea hal despre ce-ar *putea* fi cu tipul ăsta, că nimic n-o să mai poată, după aia, să *fie* pur și simplu.

Nick are dreptate, gemenele Olsen au într-adevăr o îngrijorătoare relație de codependență. Le-nțeleg pe fufele alea totuși, pe bune. Oricât aș vrea să mai aflu chestii despre Nick, mi-ar plăcea și să iau o pauză ca să-i povestesc lui Caroline despre el. Dacă ar fi fost aici, Caroline l-ar fi putut diseca pe Nick prin intermediul scenariului de la serialul *My So Called Life*.

Rayanne: Cred că o parte din tine e oarecum interesată de el. Clar că da. Are, adică, și alte chestii pe cap.

Angela: Dar asta-i partea care mi se pare așa de nedreaptă. Eu n-am nimic altceva în minte. De ce să fiu eu aia care-l analizează în detalii microscopice, iar el să poată fi ăla cu alte chestii pe cap?

Rickie: Profund ce zici.

Am senzația că aș putea sta aici, pe prostia asta de Park Avenue, și să vorbesc cu el o noapte întreagă. Și chiar *nu suport* Midtown, în special East Side.

Oho, dar dac-o fi să-l deslușesc pe Nick ăsta, n-o s-o fac aici, se pare. Suntem doi puști de suburbie care nu iau droguri și-ncearcă să se distreze normal, dar am fost, se pare, confundați cu niște teroriști. Tipii de la paza clădirii au ieșit și ne-au poruncit s-o ștergem — oriunde, numai acolo să nu stăm, pe fântâna din fața clădirii lor.

Ne ridicăm și-o pornim spre est. Poate că și Nick încearcă să pună cap la cap piesele în ce mă privește? Zice:

— Taică-tău, producătorul muzical care nu le are cu cartierul de afaceri, e vreun motiv pentru care nu mi-ai zis cum îl cheamă? Aș ști cine-i?

— Ai ști, îi zic.

Trebuie să-mi dau seama neapărat înspre ce parte înclină Nick, și după aia să-mi dau seama dacă a vrut să mă cunoască numai ca să-mi plaseze un demo. Numai după aceea pot investi emoțional.

Lasă baltă faza cu numele, milos.

— Probabil ai cunoscut o groază de oameni celebri.

— Când eram mai mică, poate, zic. Mergeam mereu la festivaluri și concerte. Am locuit toată viața în casa de pe Englewood Cliffs, dar simt și că, în parte, am crescut în Nashville, Memphis, New Orleans, Chicago, Seattle — în

toate locurile cu mișcare muzicală puternică, știi? Am noroc, am cunoscut, mulțumită tatei, o mulțime de artiști incredibili, unii dintre ei legende. Dar mi-am dat seama, acum câțiva ani, că-i mai bine să *nu îi cunoști*. Fiindcă, dacă nu i-aș fi cunoscut, aș mai fi putut să mă bucur de muzica lor fără să le știu solicitările exorbitante sau stilul de viață neglijent, să le ador cântecul de despărțire fără să știu că solistul îi scoate peri albi tatei și că din cauza lui n-a putut să ajungă la concursul meu de ortografie sau din astea.

— De asta-mi plac așa de mult cei de la Codiță Pufoasă. Nu-s cu din astea, n-au fițe de vedete.

— Poate că nu, și sper să nu-ți spulber iluziile, dar Lars L. e prăjit complet de la droguri, Owen O. e varză de la alcool, iar Evan E., pur și simplu dus cu pluta. Știu — tata a încercat să-i aducă la studioul lui. Dar compun cântece fantastice, fac muzică extraordinară. Asta-i important, nu?

Nick se împinge în mine jucăuș.

— Nu-mi spulberi nicio iluzie. Nu poți să te uiți la membrii trupei și să nu-ți dai seama. Ai ascultat, sper, versurile de la *Mai bine trotilat decât pe uscat*, nu? Că doar nu-s despre cum iubește Evan E. pantofii cu toc Manolo.

La naiba, Nick știe mărci de pantofi scumpi. Semn rău.

Mai zice:

— Dar asta-mi place la muzica punk. Are ceva autoironic, nu pretinde c-ar fi ceva ce nu-i. E funk beton, cu ceva heavy-metal, dar cu conștiință.

S-a scos bine.

— Vrei să-mi cunoști dorința secretă? îl tachinez.

Se întoarce spre mine și ridică sprânceana, ca un star de cinema de pe timpuri. Sunt destul de sigură că nu se

pensează și nici nu se epilează, dar are sprâncene suspect de frumoase. Sau pur și simplu mă topesc eu după el.

— Sigur că vreau să știu, zice.

— N-am pic de talent la compus cântece, dar mi-ar plăcea să fiu o persoană care scoate titluri de piese, mai ales de la melodiile country.

— Care-i cel mai bun titlu al tău?

— Mi-ai Furat Inima Și-ai Aruncat-o la Câini, îi zic. Haide, poți să ieși cu ceva versuri.

Titlul meu preferat de cântec născocit de cineva care chiar se gândește la titluri de cântece este, cred, *Ceva Despre Ce Se Întâmplă Când Vorbim*[11] de Lucinda Williams, melodia pe care tata și mama încă dansează îmbrățișați la aniversările lor (prima întâlnire, primul sărut, prima dată când s-au..., logodnă, nuntă etc. — mda, pe toate le sărbătoresc), chiar dacă-s prea bătrâni și ar trebui să le fi venit mintea la cap. Mă gândesc la cântecul ăla acum, fiindcă-i așa de ușor de vorbit cu Nick. Trebuie să-mi suprim toate instinctele prădalnice ca să nu-i cânt lui Nick, ca Lucinda, *conversația cu tine e un drog*. Cu Tal, discuțiile erau întotdeauna două treimi confruntare și doar o treime discuție reală. Îmi plăcea că Tal putea spune măcar *noapte bună* și că-i păsa și de altceva decât să se distreze, dar când vorbeam cu Tal, era mai degrabă ca și cum ar fi recitat o proclamație, iar eu l-aș fi ascultat.

Apropiindu-ne de Seventh Avenue ne-ntoarcem amândoi automat spre sud, și-mi dau seama că n-am vorbit cu Nick despre unde să ne mai ducem acum. E ca atunci când ne-am ținut strâns de mână în club, mai devreme, și l-am îndrumat prin mulțime spre debara. Stăm, cumva, împreună. Times Square se zgâiește acum

---

[11] În original, *Something About What Happens When We Talk*. (*N. red.*)

la noi în toată gloria. Lumea noastră, cumva, e plină de posibilități.

Îmi sună iarăși telefonul, ecranul zice „Tăticu'" și trebuie să răspund, asta-i regula pentru aventurile nocturne.

— Te deranjează? îl întreb pe Nick.

Și așa mă simt destul de aiurea că nu i-am răspuns lui Caroline când m-a rugat Nick să nu fac asta.

— Dă-i drumul, zice, parcă înțelegând că niciun apel de pe lume nu mă poate despărți de noaptea asta petrecută cu el.

Mă opresc sub marchiza unei clădiri, iar Nick face câțiva pași ca să-mi ofere spațiu privat, de care n-am prea mare nevoie de fapt, dar apreciez oricum gestul, deși nu-s sigură unde-l plasează, în termeni de orientare sexuală, bunele lui maniere.

— Bună, tati, zic în telefon.

Sunt la răspântia lumii, lucind de lumini albe și roșii, fosforescente și de taxiuri galbene, zumzăind de febrilitate și pulsând de muzică și de oameni, de pericol și de încântare, dar când aud vocea lui tata, mă simt ca și cum aș avea din nou cinci ani, când își duce prințesa la culcare.

— Ești bine, scumpo? M-am trezit acasă cu o adunătură de neisprăviți, formată din doi băieți de la o trupă și din Caroline, în stare de ebrietate, dar nici picior de Norah.

— Sunt bine, tati. Poate chiar... nemaipomenit?

— Ai de gând să-mi spui cum îl cheamă?

— Nu.

— O să ajungi acasă curând?

— Nu.

— Ai de gând să mă mai asculți vreodată?

— Nu.

Oftează.

— Să ai grijă, te rog.

Decid că probabil n-ar fi bine să știe că mă aflu în toiul nopții în Times Square cu un băiat pe care l-am cunoscut doar de vreo câteva ore.

— Mama și cu mine o să avem grijă de Caroline. Mama le face chiar acum niște omletă lui Thom și Scot. Simpatici puști.

— Tati?

— Da?

— Cred că am făcut o greșeală că am renunțat la Brown.

— Hai, nu mă-nnebuni!

— Nu știu ce să mă fac acum. La faza cu Tal, tu, mama și Caroline ați avut dreptate, nu mai pot. Numai că acum nu mai știu ce să fac.

— Îți zic eu ce. Du-te la Brown! Bătrânul tău a scos din cutia poștală scrisoarea în care refuzai admiterea, după ce-ai plecat de-acasă de dimineață. A înlocuit-o cu una de acceptare și cu un cec pentru depozit.

Ar trebui să fiu recunoscătoare, dar sunt indignată.

— N-AVEAI DREPTUL! E O INVADARE A SPAȚIULUI PRIVAT, GEN! ȘI E DELICT FEDERAL SĂ TE BAGI PESTE CORESPONDENȚA ALTORA!

Tata se hlizește.

— Foarte rău, la dracu'! Să nu ajungi prea târziu acasă!

Și-mi închide în nas.

Poate că tata e un nenorocit de hipiot corporatist, dar chiar îl iubesc pe nemernicul ăsta hodorogit.

Nu mai pot să mă gândesc la ce-a făcut tata, fiindcă cerurile s-au deschis și-au pornit să slobozească o aversă infernală de ploaie, dar ce face Nick? Se bâțâie pe trotuar,

cu brațele desfăcute larg și fața ridicată în sus ca să primească stropii. E foarte voios.

Nu-i spun că am terminat de vorbit. Doar stau și-l privesc. Cu ceva timp în urmă, când m-am uitat la Nick, am simțit că mă inspiră versul ăla din piesa The Smiths pe care-l cântau mai devreme la Camera Obscură, unde Morrisey zice așa: *ce mi-a cerut/la ceas de seară/l-ar fi făcut pe Caligula să roșească*. Nu știu dacă mă mai interesează să-mi dau seama dacă Nick e hetero, gay sau ceva între. Mă gândesc că mi-ar plăcea să dansez în ploaie cu această persoană. Mi-ar plăcea să stau întinsă lângă el pe întuneric și să-l privesc cum respiră, cum doarme și să mă întreb ce visează oare și să nu mă apuce vreun complex de inferioritate dacă visele nu-s cu mine.

Nu știu dacă eu și cu Nick o să fim prieteni sau iubiți, dacă el o să fie Will și eu o să fiu Grace, chestie care-ar fi pe cât de dezamăgitoare, pe-atât de plicticoasă, dar orice o să fim unul pentru celălalt, asta nu poate fi — n-o să fie — o aventură de-o noapte.

Știu sigur.

17. Nick

Cântând în ploaie. O, cânt în ploaie. Și-i o stare așa de-a naibii de supermișto. Dă o răpăială neașteptată și mă las pradă potopului. Fiindcă ce dracu poți să faci? Să fugi la adăpost? Să țipi și să înjuri? Nu — când ploaia cade, o lași să cadă, rânjești ca un dement și dansezi cu ea, fiindcă atunci când poți fi fericit în ploaie, te descurci binișor în viață. La primii stropi e încă la telefon, o urmăresc cum vorbește și-i complicată de mă lasă mască, cu expresiile alea care i se perindă pe chip — se răstește furioasă când se vede bine că-i fericită, apoi se preface că ascultă, dar de fapt se uită la mine și la ploaie. Apoi pune la loc telefonul în buzunarul lui Salvatore și pășește spre mine. Nu știu de ce se spune că cerurile se deschid atunci când plouă — de parcă s-ar fi abținut până atunci și ploaia e-o ușurare. Mă uit la ea, se uită la mine și parcă totul se deschide. Simt cum mi se îmbibă hainele. Simt că-mi cade părul în ochi. Dar mai simt și că totu-i ușor, fără greutate, și ea e a naibii de frumoasă cu gura aia, nesigură dacă să zâmbească sau nu. Suntem la margine de Times Square, cu farurile lui de lumină, și ne bâțâim pe loc în vreme ce se deschid cerurile; întind o mână

spre ea, s-o invit să-mi fie parteneră de dans, și acceptă. Și stăm pe trotuar, cu brațul meu cuprinzând-o. Se lipește de mine — nu mă slăbește din ochi — și, chiar dacă nu știu care e întrebarea, știu răspunsul. Zic deci „Asta", mă aplec și-o sărut chiar în locul ăla, la margine de Times Square, cum se sărută oamenii când își iau rămas-bun, doar că sărutul ăsta e mai mult un „salut". Asta.

Deschid gura, ea îmi deschide gura și e ca și cum ar respira prin mine. Și e udă, e lipită de mine cu totul și vreau, vreau, vreau. Se trage înapoi, se uită la mine, ochii ei râd, ochii ei sunt serioși și știu exact cum se simte. E o altă întrebare și-i ofer încă un răspuns, și de data asta mâna ei se face căuş peste ceafa mea și trupul ei apasă mai mult, și eu îi răspund lipindu-mă și mai tare. Oamenii din jur — nu-s mulți, și cu siguranță nu mulți sunt treji — se uită la noi și nu mă pot abține să nu arunc și eu niște priviri prin zonă. Îmi vine o idee. Îi spun că mi-a venit o idee și-i iau mâna într-a mea, facem chestia aia când îți împletești degetele, Degețel și Degețica, și-o conduc în Times Square, pe sub lumini, trecem de fațadele clădirilor, până ajungem la Marriot Marquis. Îmi aruncă deodată privirea aia gen „ce mama dracului?" fiindcă ce fată vrea să ajungă la un Marriott pentru turiști din Times Square? Dar îi zic să aibă încredere, o sărut iarăși, și-n ascensorul de sticlă mai sunt două persoane, dar coboară la etajul șapte. O întreb pe Norah care e numărul ei norocos și-mi spune, așa că urcăm la etajul ăla. Nu-i nimeni pe holuri, ba chiar, și mai mișto, nu se aude muzică, nu văd ce căutam și după aceea găsesc, dar Norah nu mai poate aștepta, bagă mâna sub gulerul meu și-mi atinge pielea de la gât până la umăr, și-i așa de încinsă treaba că, un moment, uit unde mergeam și încep să mă pup cu ea acolo,

pe hol, undeva unde nu se vede din vestibul sau din ascensoarele de sticlă, dar atent totuși să nu mă sprijin pe nicio ușă, ca să nu-i trezesc pe turiștii dinăuntru. Dar ne lipim de-un perete și palma ei coboară pe pieptul meu, până la centură, apoi urcă iar, doar că pe sub cămașă, și-i simt degetele incredibil de mișto. Și degetele mele îi ating cămașa și sânii, și suntem amândoi ai dracului de murați și ai dracului de pregătiți de acțiune. Ne mai sărutăm vreo cinci minute și sărută al naibii de bine. Îmi sărută buza de sus, apoi pe cea de jos, iar eu o imit — cea de sus, cea de jos. Apoi încearcă să facă ceva cu limba care nu-i prea iese, dar nici nu prea contează, fiindcă mâinile noastre sunt peste tot deodată și am uitat şi cum mă cheamă, iar după ce lasă baltă chestia cu limba, îmi dau seama că s-a mai relaxat un picuț. E prinsă, și cel mai mult îmi place că nu încearcă, ci pur și simplu face.

O călăuzesc deci încă un pic în lungul holului, până ajungem la camera pe a cărei ușă scrie GHEAȚĂ. Ea râde și eu zic „haide", fiindcă altfel unde-o să ne ducem? Și nici nu-i chiar așa de frig în cameră, trebuie să suportăm doar zgomotul aparatului de făcut sifon. Zice:

— Nu poți fi serios.

Sunt de acord că nu pot. Nu sunt. Zic:

— Pur și simplu îmi place mult de tine.

Apoi o sărut, dă peste întrerupător și stinge lumina. Rămânem sub culorile recipientelor de Pepsi și e ca și cum am fi descoperit un alt fel de conversație, o conversație cu gesturi, tras de haine, împins, respirații și apucări și tachinări și licăriri, mângâieri și speranțe.

— Te simți bine? întreb, și ea:

— Dar tu?

Și zic că da, mă simt. Mai mult decât bine. E o conversație fantastică.

Măiculiță, ce mult îmi place de ea!

— Hai să mai scăpăm de țoalele astea ude, zice și trage de cămașa mea, se împiedică în nasturi și, nu știu ce mă apucă, dar încep s-o gâdil și asta o agasează la maximum, dar după aia râde și-și înăbușă hohotul, ca să nu audă oaspeții hotelului. Termină cu nasturii și-mi scoate cămașa. Îi trag și eu geaca mea de pe umeri și face o chestie bizară — se oprește un moment și o împăturește frumușel, o așază aproape reverențios pe podea. O dezbrac apoi de flanelul ud, o dezbrac de tricoul de pe dedesubt. Își trece degetele prin smocul de păr de pe pieptul meu, apoi urmărește dâra până la curea. Niciodată n-am mai simțit o asemenea dorință. Trage cureaua, o lasă să cadă pe jos. Apoi îmi desface nasturele de sus de la blugi — doar cel de sus. Eu întind mâna și desfac nasturele de sus de la blugii ei — doar cel de sus.

Și întreb iarăși:

— Ești bine?

Iar de data asta spune că da. Spune că e mai mult decât bine.

Ne sărutăm ca și cum ne-am agăța unul de altul. Nu e ca în club, când era de parcă voia să demonstreze ceva. N-avem nimic de demonstrat acum, nimic în afară de faptul că nu ne e frică. Că nu o să stăm prea mult pe gânduri, n-o să ne poticnim prea mult și nici n-o să ambalăm prea mult. Mâna ei coboară pe fermoar și zic:

— Încetișor.

Fiindcă nu-i grabă. Nu-i o chestie neimportantă. E ceva real. Se întâmplă. Și e chestia noastră.

Sunt tensionat și vulnerabil ca naiba. Simt cum mi se zguduie pieptul. Mă cuprinde cu brațele, care coboară de-a lungul spatelui meu, apoi coboară, palmele i se duc sub blugi, sub boxeri. O cuprind, ridic palmele pe spatele ei. Până la gât, la păr. Las o palmă să alunece, să-i treacă peste sâni, apoi printre sâni, o rotesc. Suntem prinși unul de altul. Mașina de gheață bâzâie, apoi revine la viață cu un pocnet scrâșnit care ne face să râdem, ne scoate din moment pentru un moment, ne face să ne uităm unul la altul într-o lumină rece. Lucrul acela dintre noi se oprește, e pus pe pauză.

— Ce facem? zice.

— Nu știu, răspund.

Se lasă iar peste mine, cu blugii uzi fix peste ai mei, și zice:

— Ai răspuns bine.

Vreau să o sărut fără să număr secundele. Vreau să o țin în brațe până devin familiar cu pielea ei. Vreau, vreau, vreau.

Palmele îi alunecă pe talia mea. Degetele mari îi umblă pe la elasticul boxerilor.

Și coboară.

Și coboară.

Simt că mi se ia aerul.

18. Norah

Oare când viața mea a devenit așa de bună? Când am pecetluit cu un sărut încuviințarea de-a fi iubita de cinci minute a lui Nick ori când mi-am dat seama că frigiditatea e mai degrabă o chestie de alegere decât ceva real?

Ghețăria asta e rece ca naiba.

Nick e superfierbinte.

Dogoarea lui — a mea — a *noastră* — aproape că mă face să uit că încă-s udă leoarcă și că m-am adăpostit într-o debara de la Marriot unde licărește semnul Pepsi, și e clar că-mi place mult de Nick, fiindcă eu beau Coca de obicei, adică pot să simt diferența dintre ele după miros, fără să-mi mai bat capul să le disting și gustul. Mmm, gust. Gura lui are un gust așa de bun, pielea lui umedă e așa de bună la gust, totul, la el, e pur și simplu delicios. Acum, după ce cămașa udă e dată jos, corpul mi se ghemuiește și fața mi se lipește de pieptul lui în vreme ce mâinile îmi umblă mai jos, îmi dau seama că nu miroase a ulei de aromoterapie sau apă de colonie, că a fost probabil sprayul cu care a dat Toni peste lumea din baie, la club. Nick ăsta, cu pieptul dezgolit, respirând greu, tipul ăsta blând și sexy ca naiba, miroase plăcut a

mosc, așa scăldat cum e în ploaia de noapte. Nu mă mai satur de el.

M-am prins — e hetero. Cred. Aleluia! Şi! Amin! I.C., rămân datoare!

Simt că m-aş putea îneca în îmbrățişarea asta, în el. E luminat de aparatul de care s-a sprijinit, dar eu m-am cufundat în beznă, nu bezna deranjaților mintal sau a depresivilor, ci bezna absorbirii totale, când tot ce văd, aud, gust, simt este căutarea gurilor și mâinilor noastre, căldura trupurilor lipite, intensitatea dorinței lui, a dorinței mele. E ca și cum nu mai există nimic pe lume în momentul ăsta, în afară de el, de mine, atingând, explorând, tânjind, simțind nevoia, împărtășind, având. S-a dus legământul meu de abstinență, fiindcă am ajuns beată de toate *-ând-* urile. Dacă Nick e parte din ele, le vreau, sunt și ale mele.

Mă ridică iarăși spre el, așa că buzele ni se întâlnesc din nou și-s iar pierdută, pierdută înăuntrul gurii sale, îi simt răsuflarea, îi simt bătăile inimii în palma lipită de pieptul său. Palmele vor să-mi umble pe el, peste tot, dar buzele lui se insinuează atât de dulce în jurul buzelor mele, că nu-mi pot controla mișcarea mâinilor. Ale lui se mișcă perfect. E cu siguranță genul care preferă sânii mai degrabă decât coapsele. Doar că mâinile lui se mișcă lent, mângâind și stârnind, nu dau buzna ca ale lui Tal (te-ai descurcat bine la capitolul despre manevrarea sânilor, Tris) și simt cum pieptul mi se încordează ca să primească alinturile, dorindu-și mai mult, și mai mult. Apoi, mâinile lui Nick se duc de pe mine și vreau să murmur *nu nu nu, veniți înapoi, mâinilor,* însă gura mi-e prea ocupată s-o ocupe pe a lui. Mâinile îi umblă acum pe spatele meu, căutând, se vede treaba, cheutoarea unui sutien, iar buzele

mele nu se îndură să se desprindă de ale lui și să-i zică *scumpule, cheutoarea e-n față.*

Buzele o iau pe-o pantă descendentă, coboară de la gura lui spre bărbie, gât, se duc peste piept, înspre sud. Mâinile lui o lasă baltă cu cheutoarea și acum își trece degetele prin părul meu, iar eu mă-ntreb de unde știe că masajul ăsta ușor al scalpului e, pentru mine, teribil de excitant.

Îl doresc așa de mult și știu că ar trebui să mai aștept cu asta, însă curiozitatea de a-mi testa non-frigiditatea o să aibă câștig de cauză, simt că nu am încotro. Îmi iau gura de pe corpul lui și mă salt pe vârful degetelor ca să i-o așez pe ureche și să-i șoptesc ce-aș vrea să-i fac și, ciudat lucru, folosesc cuvintele politicoase în loc de cele vulgare, și șoptește „Pe bune?" de parcă nici el n-ar fi convins că ar trebui să mergem atât de departe, însă respirația lui întretăiată îmi spune că și el e curios să facă testul. Și-i șoptesc, la rândul meu, „Pe bune", fiindcă de data asta n-a răspuns „Încetișor".

Creierul meu a părăsit oficial ghețăria, ca şi cum ar spune: *Nu pot să mă uit. Tu ştii mai bine.*

Îl țin în palme, uau, cine-ar fi știut că-s ambidextră, și palmele mele simt, simt, simt, și-i aud răsuflarea, e grea și ușoară în același timp, ca și șoaptele lui de sălbăticiune. Mâinile lui îmi trasează cărări moi prin părul ud, încurajând mișcarea mâinilor mele, și-l doresc în felul ăsta fiindcă el și chestia lui sunt același lucru, și-s lacomă, vreau totul de la el.

— Norah.

E frig tare aici, dar când îl aud cum îmi spune numele, gemând, parcă iau foc. Și toate romanele alea de Jackie Collins pe care le citeam cu Caroline prin clasa a șaptea încep să capete sens într-un mare fel.

Limba mea coboară, se deplasează urmând mișcarea mâinilor, dar încă n-a ajuns; bătăile repezi de inimă îmi încetinesc ritmul. Vreau, vreau foarte tare asta, dar sunt îngrozită chiar și așa, pierdută toată în dorință. E-n regulă să fac asta — nu, e SUPER — dar mă tem să n-o fac aiurea. „Norah" șoptește iarăși Nick, și prind speranța că nu există aiurea cu el. Sper că o să aibă încredere în mine. Inima mea bate, bate, bate și buzele vor să coboare acolo, dar capul mi se ridică, vreau să mă uit în ochii lui Nick, numai că, în lumina fluorescentă, văd că-și ține ochii închiși, așa că vorbesc, zic:

— Spune-mi! Arată-mi!

Fiindcă vreau ca instinctul amândurora să pornească toată treaba asta. Iar ochii lui se deschid un moment, îmi surprinde privirea și, prin haloul mașinăriei, văd recunoștință în ei, iar reacția mâinii mele e mai fermă. Gata, am pornit.

Ei, salutare, Julio!

Numai că un nenorocit a aprins lumina în încăpere și nici măcar nu-i ca și cum îmi vine să mor de stânjeneală. Vreau să mor fiindcă am vrut să se întâmple asta, și cine dracu' are putea să fie așa de nesimțit și să-mi strice drăcia de moment?

Un cuplu vârstnic s-a oprit, în picioare, la intrarea în ghețărie. Ea poartă un halat matlasat și papuci ieftini, arată exact ca strămătușa mea din Boca, Hildy, care mă urăște fiindcă, zice ea, am gura spurcată și fiindcă, odată, am făcut greșeala să recunosc că *rugelach*-ul pe care-l face bunica e mai bun decât al ei. Tipul e-mbrăcat la boxeri și tricou, plus, căcat împănat, poartă șosete din alea lungi până sub genunchi, care mă jur că-s obiecte de muzeul modei. Are fața boțită și străveche, ar putea să

fie străunchiul lui E.T., și ține-n mână o găletușă pentru gheață. La ce mama naibii le trebuie gheață obosiților ăstora, la ora asta?

Capetele lor cărunte au nevoie de-un moment ca să proceseze priveliștea.

— Oo, zice în cele din urmă clona mătușii Hildy.

— Oo, pardon, zice soțul ei.

Îmi și închipui cum trebuie să li se pară Nick și Norah mătușii Hildy și lui Unchiu' E.T., în străfulgerarea de Polaroid a minților lor, sper eu, vecine cu Alzheimerul. Nick: cămașă ioc, cu pantalonii încă pe el, dar cu fermoarul desfăcut și boxerii trași, cu mâna apăsând carcasa distribuitorului de Pepsi. Norah, cu păr umed și răvășit de masajul la scalp de mai devreme, cu nădragii uzi de bumbac gros, desfăcuți la nasturele de sus, și tot fără cămașă, dacă nu pui la socoteală sutienul de dantelă neagră ce-i acoperă nurii, în genunchi, pregătită. S-U-R-P-R-I-N-Ș-I.

Sper că mătușa Hildy a băgat de seamă cât de atent l-am împăturit pe Salvatore. Trebuie să conteze și asta cumva.

Tăcerea șocului pare să dureze o veșnicie, până ce Nick se uită la mătușa Hildy și zice:

— Vreți să fiți buni și, când ieșiți, să stingeți iarăși lumina?

E rândul ei să zică „oo, pardon", dar binecuvântată fie, stinge lumina la loc, însă nu înainte de a-mi arunca o privire sfredelitoare și mă jur că-n secunda aia de zăbavă văd că îmi recunoaște foamea, fiindcă a simțit-o și ea cândva în viață, și-mi face cu ochiul înainte să iasă, ceea ce mă încredințează că unchiul și tușica s-au coțopenit un pic pe banii băgați în vacanța la New York City. Nick și cu mine am putea deveni ambasadori ai toleranței sau ceva de genul, acum că prăvăliile porno de pe strada 42

au dispărut. Trebuie să-mi fac o notiță mentală: de contactat primarul.

A revenit bezna, dar momentul, flama, s-au dus. Fiindcă acum Nick vorbește cu voce normală în loc să șoptească și zice:

— Poate că încă nu suntem gata pentru asta?

Ce zice el e serios — și are dreptate — dar râdem totuși, râdem de absurditatea situației, și poate hohotim de ușurare fiindcă absurditatea nu a permis ca situația să evolueze mai mult decât a evoluat.

Mătuşa Hildy probabil că mi-a trimis înapoi creierul în cameră când a plecat, fiindcă mă întind după Salvatore şi după cămaşă, în timp ce Nick se-mbracă iar cu cămașa. Nu pot crede ce recunoscătoare mă simt că am fost surprinși. Îl vreau tare mult, dar e prea curând. Că doar, chiar cu atâtea opriri și porniri, sigur trenul ăsta o să ne-aducă odată și-o dată în stație. Și-atunci care e, în pana mea, graba?

Ne-am îmbrăcat noi, dar hainele ne sunt încă ude și încă râdem, doar că ne mai și pupăm lipiți de mașina de gheață, iar el se aruncă peste mine cumva aiurea și-acum din mașină curge gheață pe jos, peste noi, e ca o nenorocită de avalanșă, și nu mai putem decât să râdem și mai tare și s-o luăm la fugă.

Ne sărutăm iarăși pe hol, lipiți de perete.

Ne sărutăm din nou în ascensorul de sticlă. Coborâm și urcăm, și ne tot sărutăm. În afara ascensorului, timpul curge, dar înăuntru s-a oprit, fiindcă avem propriul nostru program: pupat, chicotit, mângâiat, respirat, luat, dorit, sperat. Plăcut.

N-o cunosc pe Norah asta care-și asumă riscuri, care caută fiorul aventurii. Sunt o fată evreică de treabă din

Englewood Cliffs, New Jersey. Am eu gura spurcată, dar nici chiar să ajung să fiu surprinsă în Marriott, într-o partidă sexuală ilicită, sub nicio formă, ce pizda mă-sii! Cred că aş putea accepta chestia asta la Ritz-Carlton sau Four Seasons, dar la Marriott, sub nicio formă! Și totuși iată-mă. Și nu-i alt loc în care-aş vrea să fiu acum. Oare ce vrajă a aruncat asupra mea băiatul ăsta?

N-o recunosc pe Norah asta, dar sper să mai rămână un pic prin zonă, poate să se gândească la o reședință permanentă.

Ascensorul ajunge la parter, suntem întâmpinați și escortați de paza hotelului și-mi înăbuș impulsul de a-i lua la o discuție onestă despre libertățile civile pe care se bazează statul nostru, fiindcă asta mi-ar rupe din timpul cu Nick.

Ieșim deci și-o pornim, ținându-ne de mână și hlizindu-ne încă, încă uzi de la ploaia de mai devreme și de la sudoarea contactului (-elor) de mai devreme. Și ni se cam învârte capul, fiindcă s-a crăpat de ziuă, suntem în centrul lumii și noi suntem centrul propriului nostru univers, fiindcă a venit primăvara și aerul miroase a umed și a curat. Dumnezeu să binecuvânteze Manhattanul, nu alta, fiindcă e probabil vreo cinci dimineața, e duminică și camioanele de salubritate se înșiruie pe stradă, iar lucrătorii de la Times Square, în uniformele lor portocalii și strălucitoare, curăță excesele nopții și nici măcar mirosul de ploaie proaspătă de primăvară nu poate înlătura complet izul de Eau de Urină/Gunoi/Vomă Times Square, dar cumva momentul ăsta aici, acum, e perfect.

— Încotro? zice Nick, și-i spun:

— Acasă.

Trebuie să dăm de Yugo-ul pe nume Jessie și să ieșim de pe insula asta. Am atâtea de făcut. Intervenția pentru

Caroline. Facultatea de plănuit. Nick de cunoscut. Tehnici sexuale de căutat pe Google.

Liste de piese de creat. Deja o plănuiesc pe aia pentru Nick, pe care-o s-o fac după ce dorm o țâră. O să-i zic „T(e)renul Viselor“ și-or să fie numai cântece de visare care să conțină în titlu *ploaie* ori *tren*, fiindcă Nick e așa de frumos în ploaie și, într-o bună zi, mi-ar plăcea să fac dragoste cu el într-un tren, numai nu într-unul de Chicago, ca-n scena aia din *Afaceri riscante,* film de prin anii optzeci, fiindcă era foarte fierbinte scena, dar părea așa de lipsită de igienă; nu, noi o să facem o expediție de-a latul țării, în cușetă, cu lenjerie de pat ca lumea, cum e prin filmele vechi alb-negru, și-o să ne spunem „Dragă“ și-o să ne citim cu voce tare, unul altuia, pasaje de prin cărți, în vreme ce trenul gonește prin preerii. Așa, din ce-mi vine acuma, mă gândesc că mixul meu pentru Nick o să includă *I wish It Would Rain* de The Temptations, *Train in Vain* (*Stand by Me*) de The Clash, *It-s Raining* de Irma Thomas, *Blue Train* de Johnny Cash, urmată de *Runaway Train* a lui Rosanne Cash (oho! Ce isteață sunt!), *Come Rain or Come Shine* de Dinah Washington sau coverul lui Ray Charles (grea alegere — o să hotărăsc mai târziu), iar pentru final o să pun *Friendship Train* de Gladys Knight & The Pips, fiindcă, până la urmă, despre asta-i vorba, nu?

Pășim pe Seventh Avenue și nu știu dacă o să intrăm la metrou iarăși sau o să mergem pe jos până-n Lower East Side și din astea, dar nu-mi pasă.

— Auzi, Nick? spun.

Îmi ia mâna și mi-o duce la gură, pentru un pupic scurt. Apoi zice:

— Mda?

Și-i zic:

— Ce s-a întâmplat acolo? Am ceva să-ți spun.

Se oprește, nu-mi lasă mâna dintr-a lui, dar slăbește un pic strângerea și văd în ochii lui cum se gândește: *O să-mi zică acuma că are herpes* ori și mai rău, *N-o să recunoască nimic din ce s-a întâmplat.* Aproape că-i văd stropii de sudoare îngrijorată de pe frunte.

— Ce-i? șoptește.

Îl privesc drept în ochi. Trag aer adânc în piept, solemnă, și-i dau drumul.

— Sunt gravidă. Și nu știu dacă e al tău sau al lui E.T.

Nu-ncerc, de data asta, să-mi rețin zâmbetul. O să apară, fie că-mi place sau nu. Aleg să-mi placă.

Nici el nu-şi reține zâmbetul. Mă trage spre el, strâns. Râde, dar ceva din mine vrea să-i spună să se oprească, fiindcă partea aia din mine stă lipită la pieptul lui și-și zice *căcat, nu-i deloc de râs, fiindcă s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine de-a binelea.*

19. Nick

Când se sfârșește o noapte? Înseamnă răsăritul finalul ei? O fi atunci când te duci la culcare într-un târziu sau pur și simplu când îți dai seama că n-ai încotro? Când se închide clubul sau când pleacă toată lumea? De obicei țin pentru mine genul ăsta de întrebări. Însă de data asta o întreb pe Norah.

— Se sfârşeşte când decizi tu că-i gata, zice. Când declari că s-a sfârşit. Restul e doar o chestie de localizare a soarelui pe cer. N-are nimic de-a face cu noi.

Mergem mai departe pe Seventh Avenue, prin porțiunea de oraș care încă doarme în zorii zilei. Șoferii de taxi din schimbul de noapte încetinesc când ne văd, apoi accelerează din nou când observă în ce fel ne ținem de mână, în felul ăla care arată că nu ne prea grăbim să fim altundeva.

Sunt sleit. Până și să nu recunosc că-s sleit a ajuns să mă sleiască, așa că las greutatea să cadă asupra oaselor și gândurilor mele. Sunt al naibii de obosit și mare parte din energie mi s-a dus pe doritul să nu fiu.

— Ce-mi place lumina asta, zice Norah. Orașul e pictat roz când se trezește, iar când se culcă e portocaliu și albastru.

Suntem amândoi distruși. Părul ni se usucă alandala. Sunt umbra mea de ora cinci dimineața. Hainele în dezordine, arată tot post-dorință, oricât le-am netezi. (Bun, nici nu încercăm așa de tare. Suntem mândri de ele.)

— Norah, zic, vreau să te-ntreb ceva.

— Sigur.

— E foarte personal. E-n regulă? NU trebuie, adică, să-mi spui dacă nu vrei.

— Nicio grijă. Dacă nu vreau, nu-ți spun.

— OK.

Las o secundă să treacă și-mi dau seama că ea crede că-s serios de mama focului, chestie care mă amuză teribil.

— Gata, zic. Norah?

Și iar fac pauză.

— Da, Nick?

— Pot să... ăăă...

Începe să fie iritată.

— Ce-i, Nick?

— Care-i numele tău de familie?

Fără să clipească, zice:

— Hilton.

— Nu, pe bune.

— Hyatt?

— Haide, Norah...

— Marriott? Ce zici de Olsen? Sunt geamăna cu numărul trei, pe care *n-au recunoscut-o niciodată, în pana mea.*

— Văd asemănarea.

— Du-te naibii! E Silverberg.

— Marfă!

— Marfă, la modul că știi cine-i taică-meu?

Nici nu m-am gândit la asta.

— Sincer să fiu, zic, și cu nume de familie tot nu știu cine-i. Cred că nu urmăresc genul ăsta de chestii. E-n regulă?

— Nici n-ai idee cât de-n regulă e, răspunde Norah. Bun... ți l-am zis pe al meu, acum zi-l şi tu pe-al tău.

— O'Leary.

— Ești irlandez?

— Nu tocmai, adică în mare parte, gen. Bunicul s-a întâmplat să câștige la loteria numelor de familie. Sunt de fapt irlandez-britanic-francez-belgian-italian-slav-rus-danez. Propriu-zis moneda euro ar trebui să aibă mutra mea pe ea.

— Ești deci o corcitură multieuropeană?

— Cu excepția, poate, a Luxemburgului.

— Bine de știut.

Dăm colțul pe Sixth, apoi pe Broadway.

— Și îmi dai și mie numărul tău de telefon? întreb.

Norah își trage mâna dintr-a mea ca s-o bage în Salvatore și să scoată telefonul meu.

— Uite, zice și mi-l întinde. Deja l-am trecut acolo.

Știu că-i total nașpa să fac asta, dar întreb:

— Îl vrei pe-al meu?

— Sună-mă, zice, și, văzând că nu fac nimic, adaugă: Chiar acum.

Deschid deci mobilul și verific agenda. Văd că Norah a făcut niște adăugiri — numărul lui Tris e acum sub numele de *Știoarfa Aia*. Al lui Norah, totuși, nu apare cu *Norah*. Dar când văd numele lui Salvatore, știu pe cine să sun.

Și sun. I se aude tonul de apel.

— Alo, răspunde, la nici un metru de mine.

— Aș putea, vă rog, să vorbesc cu Salvatore?

— Mă tem că nu poate veni la telefon acum. Îi puteți lăsa un mesaj dacă doriți.

Mă uit la Salvatore și-mi dau seama că am renunțat de mult la el, că, în mintea mea, e deja al ei.

— Ziceți-i că sper că-i place noua lui locuință, spun.

Norah se uită la mine.

— Sunteți sigur?

— Mda, sunt sigur.

— Mersi.

Închidem amândoi și ne luăm iarăși de mână. Trecem prin Union Square, pășind printre resturile rămase de pe urma petrecăreților de sâmbătă noapte. Depășim Virgin Megastore, hotelul Strand, vechea Trinity Church. Trecem pe lângă Astor, pe lângă clubul skaterilor, străbatem St. Mark's Place, unde clubberii se împleticesc către lumina zilei. Apoi pe Second Avenue până ce ajungem la Houston. Îmi dau seama că și ea e obosită. Ne folosim toată energia pentru plimbarea asta, pentru acest pășit împreună aproape tăcut. Pentru privitul tuturor chestiilor. Pentru avut grijă unul de celălalt.

Când ajungem în Ludlow, îmi amintesc de cântecul pe care am început să-l compun și mi se pare că a fost cu săptămâni în urmă. Chiar se pot întâmpla atât de multe într-o noapte? Cântecul nu l-am terminat, dar acum am și sfârșitul — nu știu cum o să-l formulez, dar o să aibă de-a face cu revenirea noastră, o să cuprindă lumina asta ciudată, rozalie și liniștea de duminică dimineața. Fiindcă noi suntem cântecul, ea e cântecul, și de data asta o să-i folosesc numele. Norah Norah Norah — nu prea sunt rime, totuși. Doar adevăr.

N-ar trebui să vreau să se termine cântecul. Întotdeauna mă gândesc că orice noapte-i un cântec. Sau orice

clipă. Dar văd, acum, că nu trăim într-un singur cântec. Ne mutăm de la un cântec la altul, de la un vers la altul, de la un acord la altul. Nu există sfârșit. E o listă de piese infinită.

Știu că lui Norah i-ar plăcea mult să-i cânt cântecul, chiar aici, pe Ludlow. Dar o să aștept până data viitoare. Fiindcă știu că o să fie o dată viitoare. Abia am așteptat s-o văd iarăși din momentul în care am cunoscut-o. Toată noaptea asta am așteptat data următoare, și data de după aia, și de după aia. Știu că asta înseamnă ceva.

O văd pe Jessie, teafără la marginea străzii, gata să ne ducă acasă.

— Aproape-am ajuns, zice Norah.

Ne oprim. Ne-ntoarcem unul spre celălalt și ne sărutăm iarăși. Aici, pe strada Ludlow. În lumina zilei cele noi.

Inima îmi bate iute. Sunt în moment, în acum. Dar și în viitor. O cuprind în brațe, dorind, știind și sperând, totodată. Noi suntem cei care iau chestia asta pe nume muzică și-o potrivim cu chestia numită tempo. Noi suntem ritmul, noi suntem vibrația, noi ne aflăm în fiecare părticică a momentului. Și, însuşindu-ne momentul, îl scoatem din timp. Nu există public. Nu sunt instrumente. Doar corpuri, gânduri, murmure și priviri. E febra de concert cea mare, fiindcă asta contează. Când inima galopează în piept, spre asta galopează.

20. Norah

Pot să păstrez geaca, e acum a mea, tralalalala, Nick mă iubește sau cel puțin mă place mult, tralalalala, Salvatore și cu mine suntem foarte bucuroși, geaca asta o să se ducă numai la curățătorie chimică, niciun detergent de calitate inferioară n-o va mânji, tralalalala.

Și gata, suntem iarăși în Jessie. Yugo! Tralalalala.

Stau în față, lângă Nick, și e la fel ca data trecută când am stat unul lângă altul, doar că nu tocmai. Nu mai sunt nedecisă dacă vreau, măcar, să petrec timp cu omu' ăsta, în „vehiculul" ăsta, dar Jessie, la fel ca mai devreme, are îndoieli dacă să-mi dea voie să fiu Fata lui Jessie. Jessie, iarăși, nu pornește. Nick întoarce cheia, apasă ambreiajul, ba zice și vreo două rugăciuni, dar nu, Jessie nu vrea să se urnească.

Nick se oprește din mișcat cheia și se-ntoarce spre mine.

— Căcat! zice.

Și nu mă pot abține să nu râd când îl văd așa, cu haine boțite, părul țepos de la ploaie și de la forfota dementă a mâinilor mele prin el, cu ochi licărind sub pâcla

de dorință și oboseală, cu falca încleștată de supărare pe Jessie. Îi zic:

— Arăți ca-n cântecul ăla de la Codiță Pufoasă, *Arăți ca și cum abia ți-ai tras-o, Yoko.*

Piesă care, cred, era pe mixul de despărțire și dezolare făcut de Nick pentru Tris, și după umila mea părere, este cel mai bun cântec al lor de dinainte de Evan E., când toboșarul de la Codiță era un tip pe nume Gus G. care i-a lăsat turbat de draci, după ce Lars L. i-a făcut vânt managerului trupei, care se-ntâmpla să fie, în același timp, și iubita lui Gus.

— O, inimă, domolește-ți bătaia, zice Nick, apoi, serios, face:

— Dev pretinde că *I Wanna Hold Your Hand* e cântecul absolut, fiindcă surprinde esența chestiei despre care-i vorba în toate piesele pop, ce vrem de fapt cu toții — pur şi simplu, Vreau Să Te Țin De Mână.

Nick ia mâna dreaptă de pe schimbătorul de viteze și-o strânge peste mâna mea stângă.

— Cred că Dev s-a prins el de-o chestie.

— Îi urăsc pe Beatles, afirm. În afară de piesa aia, *Something*. Aia da, aia-i melodie de dragoste cum scrie la carte, ce naiba. Și nici măcar n-au compus-o John sau Paul. George a compus-o. George era belea. Dar Beatles ca trupă? De-a dreptul supraapreciați.

Nick îmi lasă mâna. Se uită la mine de parcă ori am suferit o depresie, ori sunt pe cale să sufăr una.

— O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus.

Băieții ăștia cu muzica și iubirea lor pentru Beatles — ce poți să le faci?

Mă aplec și-i depun un pupic de împăcare pe gât. După care întreb:

— Chiar ai scris un cântec pentru mine?

— Da. Doar că nu-i gata. Și să nu mai vorbești de Beatles cu atâta condescendență, că altfel nici nu-l mai termin.

— Dar pot să aud cum e, chiar și așa neterminat?

— Nu.

— Niciodată? Sau doar acum?

— Acum nu. Și nu mai fi așa de lacomă.

O, ce bine mă cunoaște deja.

Întoarce iarăși cheia. Și încă și încă, și încă o dată.

— Căcat, zice iar.

— Ce variante ar fi? întreb.

— Păi putem căuta pe cineva să luăm curent. Sau o putem lăsa aici și să ne ducem cu trenul acasă, și să ne facem griji în privința lui Jessie după un somn bun. Pot să mă-ntorc mai încolo, cu Thom și Scot, s-o pornesc. Sau, în fine... aș putea să recunosc că Jessie mi-a frânt inima pentru ultima oară și s-o donez în scopuri caritabile.

Bietul Nick. Tris i-a frânt inima. Jessie i-a frânt inima.

Îi șoptesc la ureche:

— Promit că n-o să-ți frâng niciodată inima.

Fiindcă, fără-ndoială, o s-o dau în bară de-o groază de ori, dar așa ceva n-o să fac.

— Ăă, mulțumesc, șoptește și Nick.

Probabil că sunt iar pe cale să-l sufoc sau ceva de genu', așa că decid să-mi țin gura. Dar el se lasă spre mine, mă cuprinde cu brațul peste ceafă, mă trage spre el și mă sărută din nou. E uimitor cât de des se apucă victimele să se asocieze cu răpitorii lor. Și încerc iarăși chestia cu limba, yin, yang, suptul și trasul, și de data asta îmi găsește singur frenul limbii, și uită-te la noi, am început să ne găsim un ritm propriu. Chakrele mele se simt bine, sunt foarte deschise, iar geamurile lui Jessie par foarte, foarte aburite.

Dar mă retrag, fiindcă, dacă nu ne oprim acum, n-o să mai ajungem pe acasă în veci.

— Ştii ce, Nick, spun. Tu încearcă s-o mai îndupleci pe Jessie să pornească, iar eu o să intru în non-stopul coreean să văd dacă ne poate ajuta cineva.

Ies din maşină şi-un aurolac cântă *Avântă-te ca vântul* lângă un zid, şi-i dau ultimul bănuţ ca să tacă. Intru în prăvălia unde-ar trebui să dau peste cineva să ne-ajute cu cablurile, dar nu fac decât să stau aşa, încercând să mă decid dacă să-l sun te tata — sau, şi mai bine, pe asistentul tatii — şi să cer să facă comandă de-o maşină care să ne ducă acasă; cu metoda asta ne-am scos de multe ori eu şi Caroline. Cu un telefon aş face totul uşor pentru mine şi Nick. Iar dacă nu dau telefonul ăla şi zac acolo, clănţănind din dinţi, la raftul de produse congelate, nu-s sigură că e din cauză că n-aş vrea ca Nick să mă creadă o prinţesă ori fiindcă încerc să mai capăt ceva timp cu el.

Nick mi-a cerut numărul de mobil, dar nu mi-a zis şi *când* o să mă sune. Ne cunoaştem de doar câteva ore şi totuşi am ajuns să ne... hmmm... cunoaştem binişor, aşa că sper că se subînţelege c-o să ne vedem iarăşi curând, dar n-a zis şi *când*. Şi nu-mi place să aştept ca să aflu.

Scot telefonul din buzunarul lui Salvatore şi mă uit pe lista de apeluri primite. Văd numărul lui Nick. Mă gândesc dacă să pun un nume lângă numărul ăla. Dacă o fac, atunci chiar că o să ajung cu inima frântă dacă n-o să mă mai sune niciodată; o să simt un nod în gât de fiecare dată când o să folosesc telefonul şi-o să-i văd numele acolo. Probabil c-o să ajung să arunc telefonul cu totul. Apoi aud cântecul de la radioul de la casă şi-i Alanis, şi mă gândesc cum într-o singură noapte Nick a inspirat ceea ce tata numeşte „metamorfoză adolescentină

Norah-Alanis", în care tata zice că mă pot transforma imediat din pisica sălbatică Alanis din *You Oughta Know* în pisicuța blândă Alanis din *Thank U* și decid să-i trec numele orice-ar fi, în ciuda îndoielilor. Mă gândesc să pun numele *NuMo* la număr, dar am o bănuială că l-ar enerva la culme. *Tăticul lui Salvatore* ar dura prea mult să-l scriu. Așa că tastez doar *Nick*. Simplu. Dulce. Și îl și sun.

— Ai găsit pe cineva cu cabluri? întreabă plin de speranță.

— Încă n-am întrebat. Deci, dacă o să mă suni, poți să-mi zici și când anume?

— Nu-mi lași loc pentru elementul-surpriză.

— Nu suport surprizele.

— Nu te cred.

— Uite, zic, serioasă de data asta. Tris ți-a făcut vreodată chestia aia, când sună de pe bancheta din spate în timp ce conduci? Fiindcă de la mine a învățat. Fufa aia nu-i mereu ea profesoara, să știi.

— Tris și mai cum? zice și-mi închide.

Mă bucur că i-am trecut numele.

Sper că Nick are ceva bani la el, deoarece chiar îmi folosesc ultimul bănuț acum, plătesc în monezi mărunte încă o pungă de biscuiți Oreo expirați și, cât împing monezile spre persoana de la casă, răcnesc să mă audă toți din prăvălie: ARE CINEVA DRACULUI O MAȘINĂ CU NIȘTE CABLURI DE ALIMENTARE SAU NU?

Niciun răspuns. Hei, am încercat cât am putut de bine. Îainte să mă întorc la mașină, totuși, ascult mesajul vocal de la Caroline. Cred că a sunat după faza cu voma, înainte să se bage-n pat, fiindcă are o voce somnoroasă și fericită.

— Norah? Norah Norah Norah? fredonează încetișor, ca pe-un cântec de leagăn. Thom și Scot mi-au zis că ești la o întâlnire cu tovarășul lor! Nick ăsta era simpatic, chiar dacă purta încălțăminte urâtă. Și cred că-ți place mult de el dacă nu-mi răspunzi, fiindcă te știu eu, și știu că știi că te sun. Și cred că nu voiam să-ți zic decât că ai mereu grijă de mine și chiar dacă a fost cam aiurea să mă trezesc într-o dubă întunecoasă cu doi tipi, în parcarea de la nenorocitul de 7-Eleven, mă bucur că ai și tu odată grijă de tine în loc de mine. Sper că te distrezi superfain, pe bune. Și mâine după-amiază, când o să fiu mahmură și-o să te înjur că m-ai lăsat baltă, să-mi pui mesajul ăsta, OK, fufo? Te iubesc.

Zâmbesc. Și salvez mesajul.

Revin la Jessie.

— Îmi pare rău, băiete, îi zic lui Nick după ce mă bag în mașină, și-i ofer un biscuit expirat.

— Nu suport biscuiții Oreo, zice și-i rândul meu, acum, să zic:

— O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus.

Nick coboară din Jessie și deschide capota. Cât se uită el la motor, eu mă uit în agenda cu CD-uri de pe podea. Sunt suspecții de serviciu, Green Day, The Clash, The Smiths, mda, mai sunt Ella și Frank, ba chiar și Dino, niște Curtis Mayfield, Minor Threat, Dusty Springfield și Belle & Sebastian, și pe măsură ce-i frunzăresc viața muzicală, ajungând să-l cunosc prin gusturi, trebuie să recunosc că nu numai că nu-s frigidă, dar și s-ar putea să fiu multiorgasmică. Poate că Nick n-o să mă mai sune, dar e, drăcia dracului, sufletul meu pereche într-ale muzicii. Iau portabilul de pe bancheta din spate și bag un mix care să dea deșteptarea.

Nick intră iar.

— Asta e, zice. Trebuie să ne gândim la un plan ca să ajungem acasă. Jessie nu mai pleacă nicăieri.

Își scoate portofelul.

— Și normal că nici bani nu mai am. Dar am un MetroCard! Îmi pare rău, Norah.

Îl sărut iarăși. Și zic:

— Nicio problemă.

Mă mai aleg așa, cât ai bate din palme, cu încă o oră sau două cu el.

— S-o lăsăm pe Jessie aici deocamdată. Îmi dau eu seama ce să fac cu ea după ce dorm. Dacă sărim într-un tren A spre Port Authority, știu un tip care se duce de dimineață cu o dubă spre Hoboken. E-n trupa *Fete Drăguțe pe Nume Jen*, trupa hardcore screamo din Jersey City — i-ai ascultat? În fine, știu c-o să ne ducă și pe noi și, odată ce-am ajuns la Hoboken, pot să iau mașina soră-mii și te duc acasă. Trebuia numai să luăm trenul A. Doar că nu-s sigur că am destulă energie ca să merg pe jos până la tren. Tu ai?

Suntem în faza în care n-am dormit deloc o noapte întreagă, așa că n-avem decât să ne trezim naibii și să ne bucurăm de ziua asta nouă. Răspund c-un singur cuvânt:

— BEASTIE!

Apăs pe butonul de redare al CD-playerului și, nici una, nici două, Nick și cu mine începem să cântăm în cor, răcnind *Îmi place la party, nu să beau Baccardi* și lăsându-ne duși cu totul de *Triple Trouble,* fiindcă avem în noi zvâcul Beastie și-i al naibii de plăcut, și-i tragem tot mai tare și mai tare, legănând-o pe Jessie. Nick dă din cap, eu dau din cap și împreună suntem Johnny Castle combinat cu Johnny Rotten, via Zguduitul de Dimineață cu Dj Norah. Suntem treji și vii.

Parcurgem drumul lung până pe Canal Street, ce mai, aproape că alergăm până acolo, ne ținem de mână, râdem, ne pupăm și cântăm în gura mare *Mămica e geloasă pe BEASTIE BOYS* și îndată am și ajuns, și dăm buzna pe trepte în jos, în stație. Niște grafitti făcut cu spray de pe perete întreabă *Nu înseamnă nimic pentru voi, trecătorilor?Plângerile lui Ieremia 1,12* și îmi zic *Nu, Doamne, oricine naiba oi fi, înseamnă ceva pentru mine. Contează.* Gen, aș putea să fiu unul dintre turiștii ăia din Chinatown și-aș putea cumpăra un tricou pe care scrie „Am supraviețuit la o noapte-ntreagă de pileală“ sau „Nick & Norah s-au dus la Marriot Marquis și eu m-am ales doar cu tricoul ăsta prăpădit“, de parcă experiența nici nu s-a întâmplat dacă n-ar exista tricoul care s-o dovedească.

Nick bagă cardul de metrou, trece de bare și auzim un tren care se apropie, e duminică dimineața și-aș face bine să mă grăbesc, fiindcă cine știe cât o să dureze până ce mai apare alt tren. Îmi dă și mie cardul, dar când încerc să-l bag în fantă, automatul scrie „Fonduri insuficiente“, fiindcă Nick și-a folosit, probabil, ultima călătorie de pe card.

— Pula mea! zic.

— Pula mea! zice.

Nick, de cealaltă parte, își lasă palma peste palma mea. Zice:

— Nu-ți face griji, sari peste.

Ezit, deși știu că șovăiala ar putea să ne coste trenul care se apropie. Dacă sar, atunci e real, el e real. Înseamnă c-am încălcat legea pentru el și asta o să ne lege pentru totdeauna, o să fim niște nelegiuiți, ca Bonnie și Clyde. Și uite ce bine le-a mers după aia.

— Haide, Norah, zice Nick.

Îi aud îndemnul și iarăși îmi zic *o, bietul de Nick*. Adică știu că, în principiu, sunt o tipă mișto, dar și-o ditamai beleaua, știu asta. Habar nu are, gen, ce-l așteaptă. Mai bine aș chema o mașină pentru mine și l-aș lăsa pe Nick să se ducă.

— Norah?

Dacă fac asta, o să fie ca și cum aș sări în mijlocul cercului de pogo. Periculos. Înălțător. Înfiorător. E doar o bară, ce dracu, dar dacă nu reușesc să trec pe partea cealaltă? Unii nu reușesc să mai iasă vii de la pogo.

Scrâșnetul asurzitor al frânelor anunță că trenul a ajuns în stație.

— Ne băgăm la asta sau nu? zice Nick.

Să mă arunc peste prăpastia dintre noi o să fie un act de credință nestrămutată.

Îl apuc de mâna caldă. Respir adânc.

Pe locuri!

Fiți gata!

Start!

Rachel Cohn s-a născut în 1968 la Washinghton, a absolvit Barnard College și este autoare de romane pentru tineri. Trăiește la New York. A scris Gingerbread (2002), The Steps (2003), Pop Princess (2004), Shrimp (2005), Two Steps Forward (2006), Cupcake (2007), You Know Where to Find Me (2008), Very LeFreak (2010), Beta (2012).

David Levithan trăiește la New York și este câștigătorul Lambda Literary Award pentru romanul Boy Meets Boy. Este însă foarte cunoscut și pentru romanele pe care le-a scris împreună cu John Green – Will Grayson, Will Grayson (în curs de publicare la Editura TREI) – și cu Rachel Cohn: Nick & Norah's Infinite Playlist (2007), Naomi & Ely's No Kiss List (2007), Dash & Lily's Book of Dares (2010).

La Editura TREI a apărut romanul Zi după zi semnat de David Levithan.

Playlist pentru Nick și Norah a stat la baza comediei romantice omonime, avându-i pe Michael Cera și Kat Dennings în rolurile principale (2008).

RACHEL COHN & DAVID LEVITHAN

YOUNG 15+

Pe locuri, fiți gata, start: Norah și Nick sunt pregătiți să-și asume riscurile unui salt în necunoscut.

O poveste lungă cât o noapte newyorkeză despre un băiat și o fată care ajung, prin forța destinului și a muzicii, parteneri într-o sumedenie de aventuri amuzante. Cei doi se descoperă unul pe altul după ce Nick o roagă pe Norah, la finalul unui concert dintr-un club, să fie prietena lui... pentru doar cinci minute.

O întâlnire între două lumi aparent diferite, cu excepția pasiunii pentru muzică: Norah e fiica rebelă a unui mare producător muzical, Nick e basist și compozitor într-o trupă underground de queercore. Întâmplarea face ca amândoi să aibă inima frântă după eșecuri în dragoste.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-134-9

9 786067 191349